NNEMARA PUBLIC LIBR
17 MAR
MADR

THE NEW COLLEGE MAGAZINE

Vol. IV

APRIL '55

MADRAS

38/35

NEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MAR 57

O LORD, INCREASE MY KNOWLEDGE.

...NEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MA... 57

Editor :

J. FRANCO, M.A., L.T., O.B.E.
Dip. in Edn. & Econs. & Politics. (Oxon)

★

Associate Editor :

K. R. APPLACHARI, M.A., L.T.

★

Committee :

A. GOPALAKRISHNA, M.A.
T. M. DAWOOD KHAN, B. COM.
T. K. GOPALA IYER, B.A.
HAMID HUSSAIN SIDDIQUE, B.A.
S. KUMARASAMY (*Student Representative*)

17 MA

The New College Magazine

Madras

VOL. IV. APRIL 1955

CONTENTS

PAGE

PRESIDENT'S WELCOME ADDRESS TO THE GUESTS ON THE COLLEGE DAY 1

PRINCIPAL'S REPORT FOR THE YEAR 1954-'55 ... 3

PRIZE WINNERS: (Academic & Athletic) 12

RESULTS OF THE INTRA-MURAL TOURNAMENTS ... 16

OUR CHRONICLE—Sri A. Gopalakrishna, M.A. ... 16

THE SPIRIT OF PENANG: A Poem by Janab M.S. Abdul Majid Sahib, B.A. 24

THE PHILOSOPHY OF Dr. S. RADHAKRISHNAN: Sri K. R. Applachari, M.A., L.T. ... 25

SPEECH AT THE FLAG-HOISTING CEREMONY: Sri S. Devaprasad, M.A. 30

BUILDING FOR PEACE: Sri S. J. C. Baynes, M.A. ... 32

HUMAN RIGHTS: Sri V. Thiruvenkatacharya, M.A., L.T.... 35

HOW TO USE THE FREEDOM ACHIEVED BY US: Alexander Ninan I U.C. 40

OUR DEBT TO POETS: V. R. Krishnan II U.C. ... 42

TREE PLANTING CEREMONY IN OUR COLLEGE: P. T. Rathnavelu I U.C. 46

BE A GOOD STUDENT: N. Srinivasan I U.C. ... 47

JUGGLERY WITH NUMBERS: N Srinivasan I U.C. ... 48

STUDENTS & SOCIAL SERVICE: V.R. Srinivasan I U.C.... 49

HOSTEL REPORT 50

OFFICE BEARERS OF THE COLLEGE ASSOCIATIONS... 54

ACTIVITIES OF THE DIFFERENT ASSOCIATIONS ... 55

TAMIL SECTION

ஆசிரிய ஜோதி—“ பரணி ” ... 1

குறள் தரும் இன்பம்—வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் ... 3

மண்டபம் பேசியது—வி. ர. கிருஷ்ணன் II வகுப்பு ... 10

மேகவர்ஷிணி—வெங்கட்ரமணி ... 13

பொருட் காட்சிச்சாலை—அப்துல் முலாபர் I வகுப்பு ... 18

தமிழாட்சி—சோ. இரா. நெடுங்கிள்ளி I வகுப்பு ... 22

போரும் அமைதியும்—அ. துளசிராமன் II வகுப்பு ... 27

கையறு நிலை—தருமலிங்கம் I வகுப்பு ... 30

என்தாய் மொழியே—ஆர். நடராசன் I வகுப்பு ... 30

சிரிக்காதே ... 31

தாயே!—ம. அ. ஷெரீப் II வகுப்பு ... 32

புதுக்கல்லூரி, சென்னை—ஆர். நடராசன் I வகுப்பு ... 33

தமிழ்ப்பேரவையின் கூட்டவிவரங்கள் ... 35

URDU SECTION

HAMD—Abdul Quddus Sahib “ Shadan ” ... 1

HAMARAY TALIB-I-ALIM—Janab Safdar Hussain Sahib... 2

GAZAL—Syed Abdul Azeez Sahib ... 7

SHAIR AUR SHAIRI—Md. Rahmatullah Sahib ... 8

MD. ALI MARHOOM—Zahid Hussain Sahib ... 11

GAZAL—V. Md. Mohiuddin Sahib ... 14

PAHLI NAZAR—Abdul Raheem Khan Sahib ... 15

The New College Magazine
Madras

VOL. IV. MARCH 1955.

President's Welcome Address to the Guests on the College Day.

LADIES & GENTLEMEN,

It is once again my privilege and pleasure to extend to you all a warm welcome to the College Day. Our college is completing its fourth year and is growing steadily.

We are happy to meet this time under the presidency of Sri N. D. Sundaravadivelu who has the unique honour of being the youngest Director of Public Instruction and we are all glad that the Madras State is forging ahead of other States, in this as in other matters. We are particularly happy that you have acceded to the request of this young Institution. No wonder, youth responds to youth and this sympathy you have so kindly shown is a source of great inspiration to us who look forward to the further growth of this college during your promising regime. This evening, our dais is enriched by the presence of a distinguished Master of Arts, possessing a Degree in Teaching who has been blessed with a life partner who is also a Master of Science, possessing a Degree in Teaching, a rare combination indeed. Though young in years, you carry a wise head, which, I believe, has been responsible for your being entrusted with the office of directing the educational destinies of this big state, especially at a time, when thorny problems of re-organisation and reconstruction of education at all levels, from the elementary to the post-graduate level, of general and technical education, of education of the normal and of the handicapped; in short, knotty problems

regarding the entire educational set-up, are awaiting solution. Glad you are bringing to bear upon this arduous work the training you have received in the Premier College, I mean the Presidency College, and the vast experience of men and matters you have gained as the most efficient and most popular Educational Officer of the Madras Corporation and as a successful Deputy Director. Your passionate love of culture, alacrity in grasping problems, quick despatch of business, easy accessibility and willingness to help good causes have already gained a name for yourself. It gives me great pleasure to welcome you and Srimathi Sundaravadivelu to this happy function.

You will agree with me when I say that this year's celebration is all the happier because, fortunately, we have in our midst one whom we badly missed on the last occasion, though, of course, he was engaged in distant lands to provide the where-withal for running the college; I mean, our Hony. Secretary, Mr. M. S. A. Majid, the heart and soul of the institution, these years.

I shall not fail to mention on this occasion, our deep and sincere sense of appreciation of the work of Principal Franco, a great Professor and a seasoned administrator who has spared no pains, and knows of no holiday during these four years to build up healthy traditions in this Institution, and to make it popular and useful. The atmosphere of good will and activity prevailing in the college is entirely due to the paternal interest he is taking in the students and staff.

I shall once again extend a very hearty welcome to Mr. & Mrs. Sundaravadivelu and to all the ladies and gentlemen who have so generously responded to our invitation.

M. NAZIR HUSAIN,
President.

OPENING OF THE BURMA-MALAYA BLOCK OF THE NEW COLLEGE

CONNEMARA PUBLIC
17 MAR

Sri K. Kamaraj, the Chief Minister, Government of Madras, declared open the New Science Block of the New College on 18th July 1954.

From left to right: — Moulavi M. Nazir Husain Sahib, President of the New College Managing Committee, Janab M. Mohamed Ismail Sahib, M.P., Sri K. Kamaraj, Chief Minister, Mr. M. S. A. Majid, Hony. Secretary.

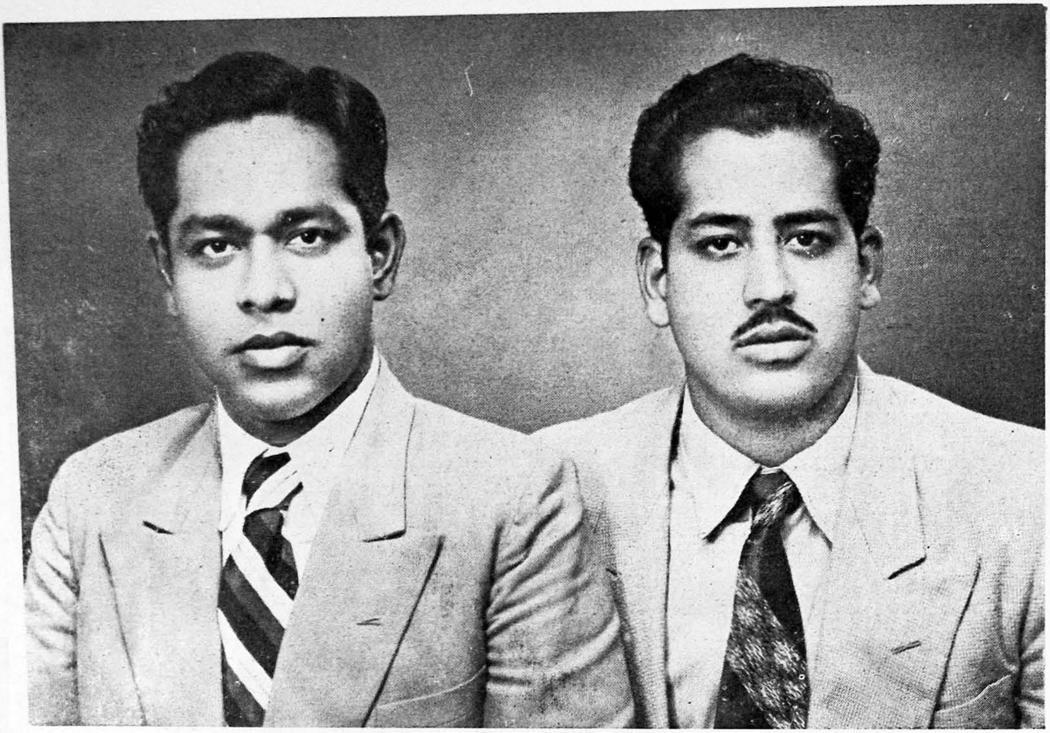

College Union : Chairman and Secretary.

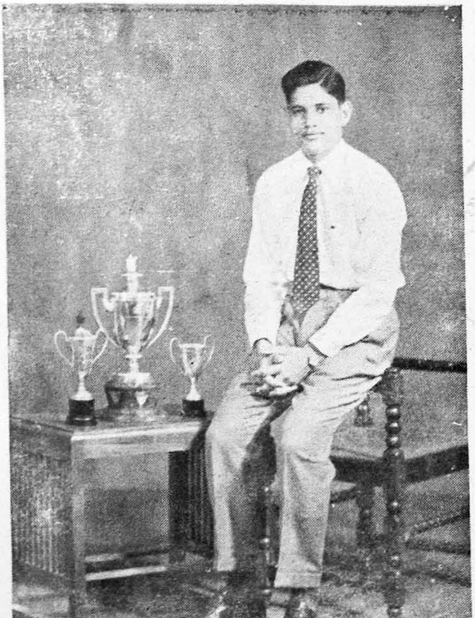

Mr. A. H. Yusuf : Our Star Debater

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MAR 1957

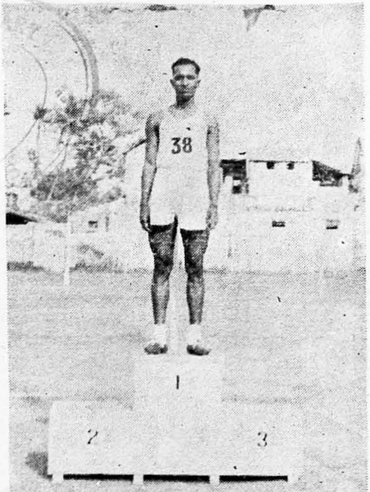

Our Champion
Mr. R. Narayanan

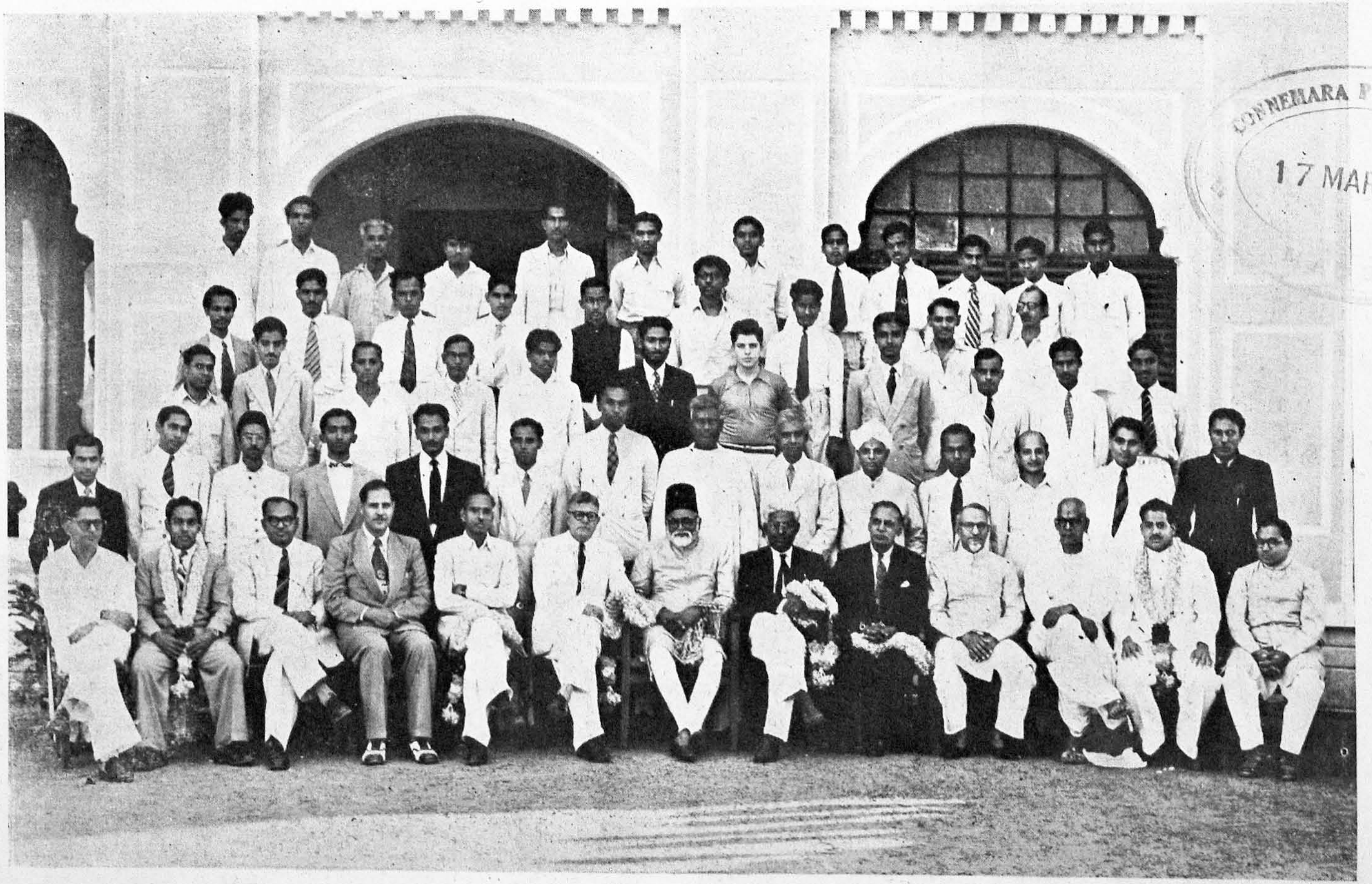

The New College Managing Committee, Staff and Office-bearers of the College Associations taken on the occasion of the Valedictory Address of the College Union.

COLLEGE DAY

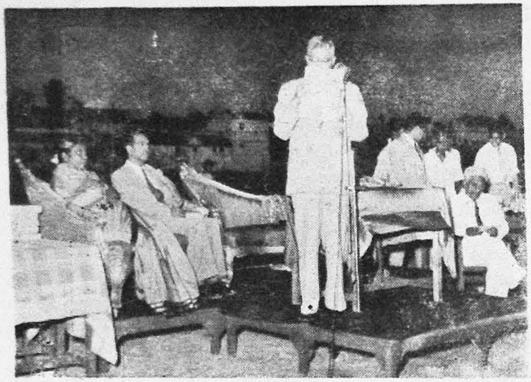

Our President welcoming the guests.

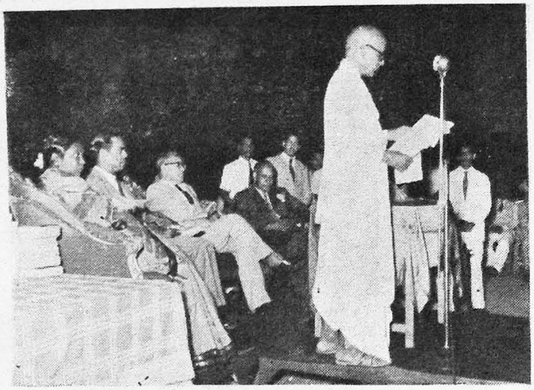

Sri K. R. Applachariar reading the report for the year.

PUBLIC LIBRARY

The Tea-party on the College Day— a section.

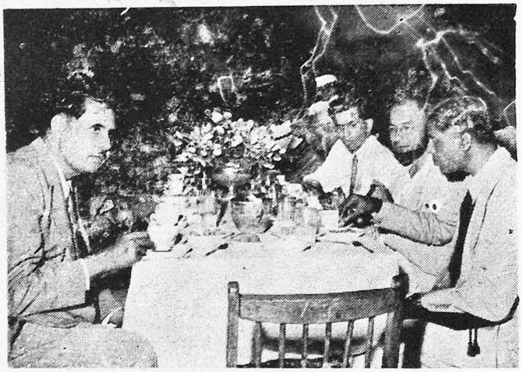

The Tea-party— another section.

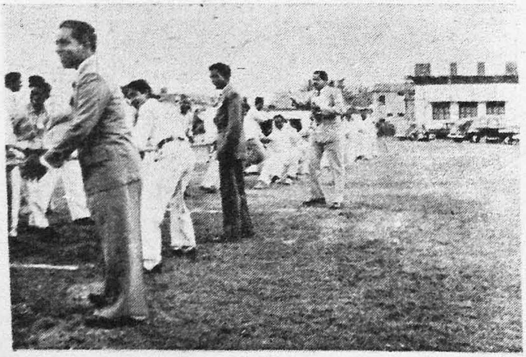

The start of the Tug of war competition.

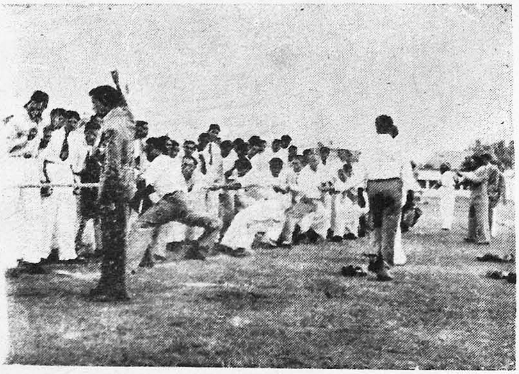

The Tug of war competition at its climax.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MAR 1957
MADRAS

The Chief Guest addressing the Gathering on the College Day.

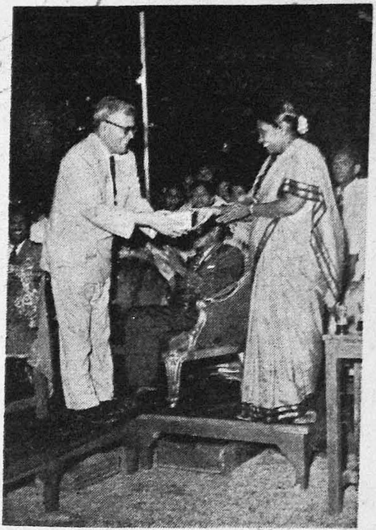

Our President receiving the prize on behalf of the Victorious Tug-team.

Our Honorary Secretary receiving prize in the Tortoise Race.

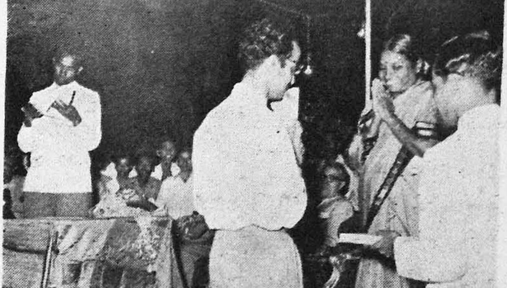

Our Physical Director announcing Sports prizes.

SOUTH INDIAN EDUCATION DELEGATION

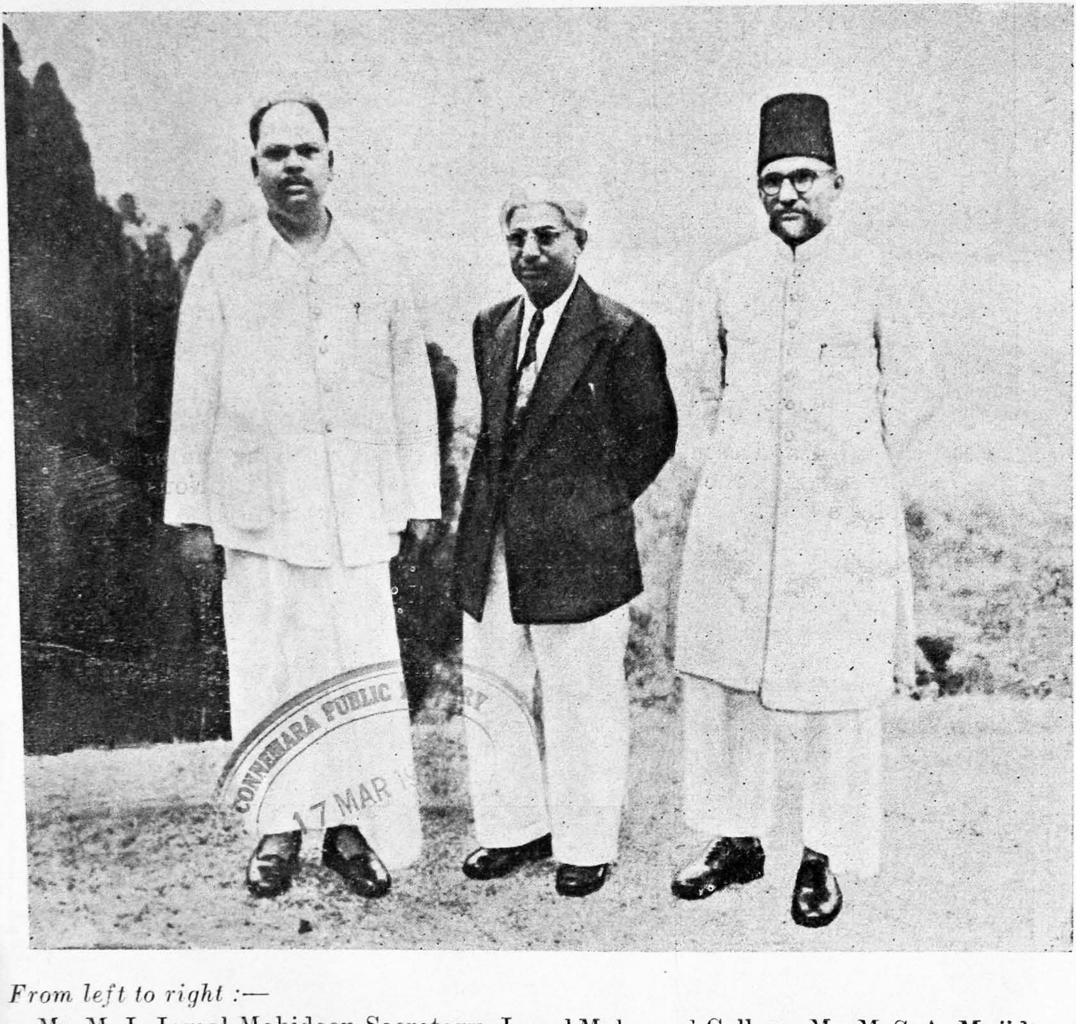

From left to right :—

Mr. M. J. Jamal Mohideen, Secretary, Jamal Mohamed College, Mr. M. S. A. Majid, B.A., Hony. Secretary, the New College, Mr. M. Mohamed Ismail Sahib, Leader.

The Delegation toured the countries of South East Asia for a year to enlist the moral and material support of Muslims trading in those countries for the New College, Madras & Jamal Mohamed College, Trichy.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MAR

Principal's Report on the Working of the New College During the year 1954-55.

MR. PRESIDENT, LADIES & GENTLEMEN,

Let me in addition to the welcome of the President of the College Committee, offer you all, a most warm welcome, on behalf of my staff, my students and myself, to the fourth College Day Celebration.

We are in babydom, but I can assure you that the child is well and is growing fat, out of all proportion to its age. You will have seen some manifestations of its dynamic energy today. And ere-long, we mean up-grading the College with the help of the generous-minded Muslim Public who have always gallantly stood by us.

It is a great pleasure to me to meet under the presidency, of our very popular Director of Public Instruction, Sri N. D. Sundaravadivelu, M.A., L.T., who was one of my brilliant students at Presidency College and at whose rise to power no one is more gratified than I. Our pleasure is all the greater in the fact that the Director as well as his Lady are both highly intellectually gifted. It is good of you, Sir, and you, Srimathi Sundaravadivelu, to have spared some of your precious time to visit our infant College and inspire us on this important occasion.

I have great pleasure in presenting you a brief report of the outstanding events in this College, during the present year. The year has been a prominent landmark in the onward march of this college, marked by growth and development. I mean by growth, its increase in size and in the number on its rolls, and by development, I mean its expansion in offering further facilities in the matter of education; intellectual, moral and physical.

First and foremost is the realisation of our ambition to provide instruction in the sciences. Our enlightened Management, headed by our noble, god-fearing extremely conscientious and selfless

President, Moulvi Haji Nazir Husain Sahib, loves and supports the college greatly and has spared no pains to achieve this object, by urging on the Madras University, which is well-known for its exacting demands, to grant affiliation in these subjects.

The special Commission appointed by the University, with Professor J. Sundara Rao of the Presidency College, as Convenor and Professor K. Narayanamurthi of the Vivekananda College and Professor R. Viraraghava Sarma of the Jamal Mohamed College, as members, inspected the arrangements made and the equipment provided by the College, on 27-3-1954. They made valuable suggestions and recommended the affiliation. On 16-6-1954, Professor Sundara Rao visited the college again to satisfy himself about the implementation of the condititions.

All this was rendered possible, by the indefatigable labours, during the summer of 1954, of Janab B. Abdul Qadir Sahib, our stalwart acting Hony. Seeretary, and Janab M.S.A. Majid Sahib, our energetic Hony. Secretary who is wedded to the New College. But for the enthusiasm of the former and the quiet driving power, magnetic personality and business acumen of the latter, the proper furnishing of the three laboratories could not have been accomplished. Our sympathetic Vice-Chancellor who has a warm corner in his heart for us granted the affiliation and permitted us to admit 144 students in the Science Subjects (108 for Maths. Phys. & Chem. and 36 for Physics, Chemistry and Natural Science), however, with what, I then called "the unkindest cut" of all, in the strength in the Humanities, restricting it to 156 as against the originally sanctioned strength of 200. This gave us an over-all strength of 300 for Class I. In view of the heavy rush of students experienced in July last, in the city colleges, a further permission to admit 5 more, with a strict injunction not to exceed the number, on any account, was given later by the university. There was a phenomenal rush for admission into the science groups, particularly into the Natural Science Group. It was really a tough job to select 305 out of the seven hundred and odd registered applicants, besides a large number who were not registered but who were, all the same, hovering about the verandahs,

hoping against hope, that there might be withdrawals and consequent vacancies. Naturally, the good President, the popular Hony. Secretary and my poor self were bombarded on all sides; we had really a hard time of it and, I am glad to be able to say, we have survived the atomic blast.

BUILDING & ACCOMMODATION :

The construction of the Science Block, at a cost of over a lakh of Rupees, was possible, only because of the funds collected laboriously overseas, from Indian Muslims, trading in the countries of South East Asia, by the powerful Joint Delegation, on behalf of the Jamal Mohamed College and the New College, consisting of Janab M. Mohamed Ismail Sahib, M. P., Leader, and Janab M. J. Jamal Mohideen Sahib and Janab M.S.A. Majid Sahib, three selfless workers who were away from home for over a year, in search of funds, so urgently needed for the two growing institutions. These three gentlemen, I called on another occasion, 'The Three Musketeers'; but I am glad to be able to say they used neither musket, nor powder nor shot. The money was collected with sweet reasonableness, in accordance with the true Indian tradition. In grateful recognition of the munificent help rendered by the Muslim merchants in Burma and Malaya, including Singapore, the Science Block was named Burma-Malaya Block. Our distinguished Chief Minister, Hon'ble Sri K. Kamaraj Nadar did us the honour of opening this block on 18-7-1954, at a pleasant function. An appeal was made on the occasion to the Hon'ble Chief Minister to liberalise the policy of building grants. I should like to repeat now the appeal to our charming Director of Public Instruction.

We thank Government for the financial help given to us for the building constructed so far. But we are making further additions to the building, by putting up two big rooms upstairs to meet the increasing demands of a growing institution. I hope that when an application for further grant is made, the Government will view that request with favour.

A new tiffin hall was erected, as the previous one was re-conditioned into a class room and a permanent Cycle Shed also was provided, as the need for one was keenly felt.

Strength of the Junior Class:

The total strength of the College is 482. In the Junior Class, we admitted 86 Muslims, 128 Brahmins, 71 Non-Brahmins, 13 Christians and 7 Harijans. As expressed last year, and, as was remarked the other day by Sri S. Parthasarathi Ayyangar, B.A.,M.L., Commissioner of Police, presiding over our Hostel Day, our College is an epitome of the New India, a symbol of the new friendship between all communities, a united India and continues to foster communal harmony for which the Father of the Nation worked and died.

Staff:

Consequent upon the expansion of the College, there have been several additions to the staff and I shall not tire you with details. The appointments were made in consonance with the University requirements.

I must, however, mention here that our generous Management consisting of successful business-men who know the psychological value of a contented staff, has cheerfully introduced from July 1954, the revised University scales of pay, not minding the financial strain that this involves from month to month. My staff and myself avail ourselves of this opportunity to express our very grateful thanks to the generous Management.

Library and Reading Room:

We have added during the year, 458 volumes and spent Rs. 2306–3–3 on books, not to speak of the gifts of valuable books by the Madras University and the U.S.I.S. The British Information Services made a free gift of valuable periodicals. To all of them our sincere thanks are due. Our Library has at present 2699 volumes. Good use is made of the Reading Room and the Library. The number issued during the year to students is 4809 and to Staff, 627.

Fee Concessions:

Many of our students, as many as 146, enjoy some concession or other:—

113 Half fee concession
12 Military concession

1 Military scholarship
9 Residential
7 Non-Residential Scholarships from the State Harijan Welfare Dept.
and 4 Scholarships from the Government of India.

EXAMINATIONS:

Considering the calibre of the generality of students, we admit, unlike sister institutions, which take pride in shutting their doors against students getting less than 300 marks or so in the S.S.L.C. Public Examination and considering the fact that so far we have been presenting students in the Humanities only and not in the Science subjects, where the criterion of admission is aptitude for the subjects of study, our results have not been bad, though, of course, we would continue to aspire for something better. As you all know, there has not yet been a proper bridging up of the gulf between Secondary Education and Collegiate Education, between the regional language medium in schools and the English medium in Colleges, the syllabuses and the text books used in Colleges not having been aligned suitably. There is also, of course, a craze for collegiate education on the part of those who have no aptitude for it. Our percentage of passes in

Part I is	68	
Part II	61	
Part III		Optional Subjects:
Maths.	41	(with 1 distinction i.e. getting 70% and not 60% as in the past)
Geog.	93	
Commerce	53	
Psychology	67	
Isl. His.	96	
Ind. His.	43	
Mod. His.	58	
Logic	57	(with 1 distinction)
& Gr. 'D'	100%	(the only student who appeared having passed.)
Full passes	45	out of 154.

I may assure the public that my colleagues and myself are straining every nerve to help our students to give a better account of themselves in the ensuing University Examination and I would once again invoke the aid of parents in our herculean efforts to strengthen our students on the receipt of the Progress Reports when they are not quite favourable.

College Council & Staff Club:

Sri A. Gopala Krishna continues to be the Secretary of the College Council and Sri K.R. Applachari that of the Staff Club. Frequent socials are held and informal discussions take place. The selection of students for the forth-coming University Examination was decided at the January meeting.

The College Union and the Sectional Associations:

The College Union and the various sectional associations have been active throughout the year. We had the good fortune to have the Union inaugurated by Rev. A. J. Boyd, Principal, Madras Christian College I may mention with pardonable pride that our talented student, Mr. Yusuf, of the Junior Intermediate Class had the honour of representing along with Mr. G. V. Fernandes of the St. Xavier College, Palamkottah, this University at the Inter-University Oratorical Contest held by the Andhra University at Waltair, and was declared the best individual speaker for which he was awarded a silver cup (which you see over there) and he and Mr. Fernandez from Palamkottah won the Cup for the Runners-up for our University. I congratulate Mr. Yusuf and wish him further honours. My thanks go to our Registrar, Sri Ravi Varma, for lending kindly the cup to be seen by you all on this occasion.

We observed the Tree-Planting Festival, ably led by our Hony. Secretary.

We contributed our mite to various funds like:—Mahatma Gandhi Memorial, Ex-Service Men's Flag Day, Indian Red Cross Society, and the Godavari Flood Relief. The Humans Rights Day, the Independence Day and the U. N. O. Day were celebrated in a fitting manner. Contests in elocution in the various languages and

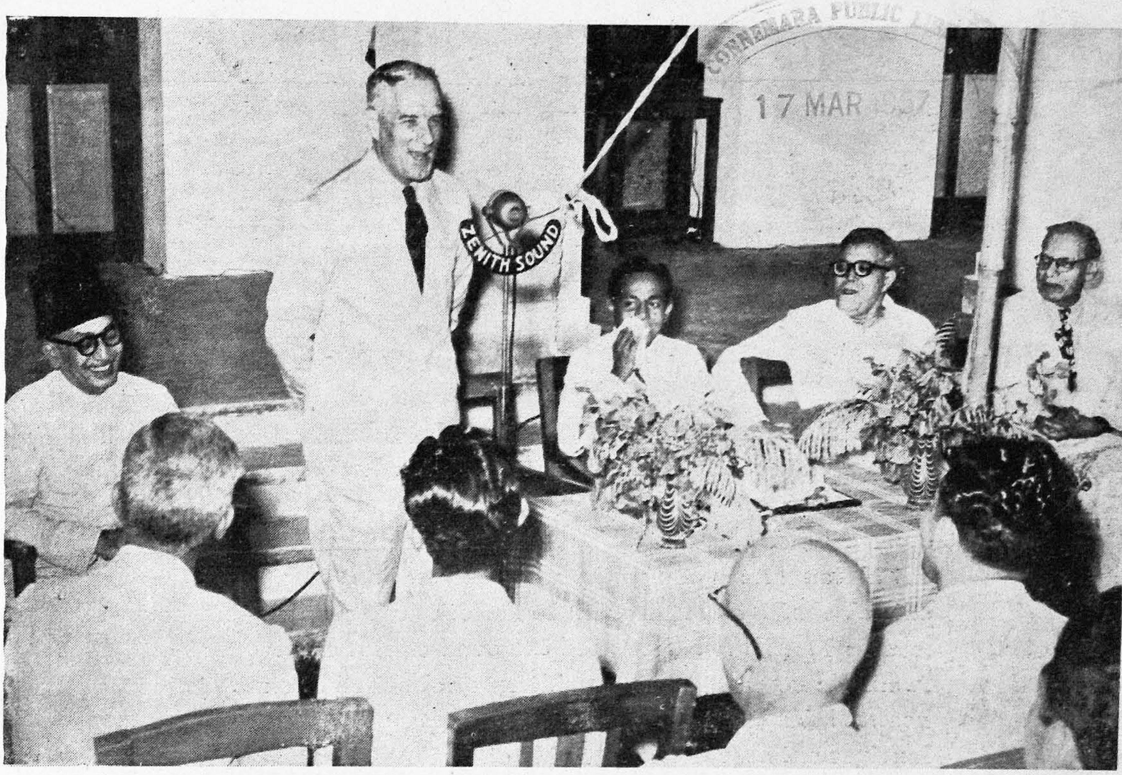

CONNEMARA PUBLIC LIB
17 MAR 1957

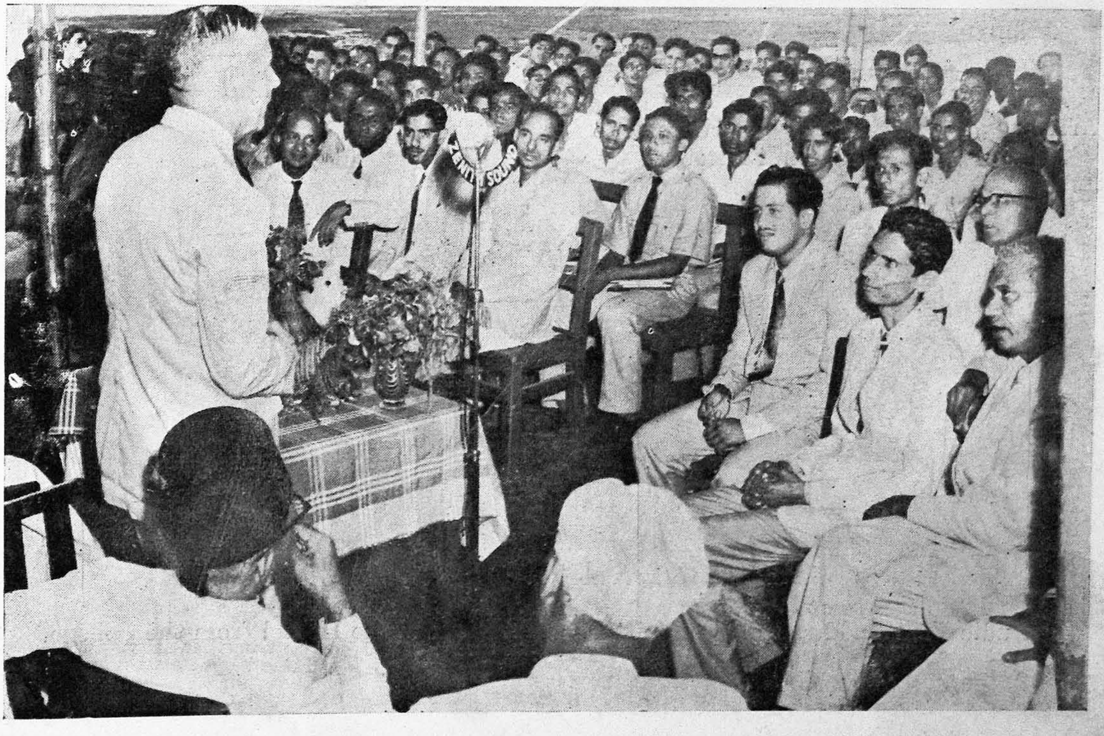

The Rev. A. J. Boyd delivering the Inaugural address of the New College Union.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MAR

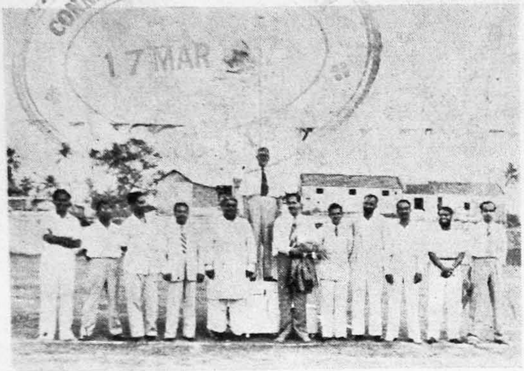

The Victorious Tug of War team

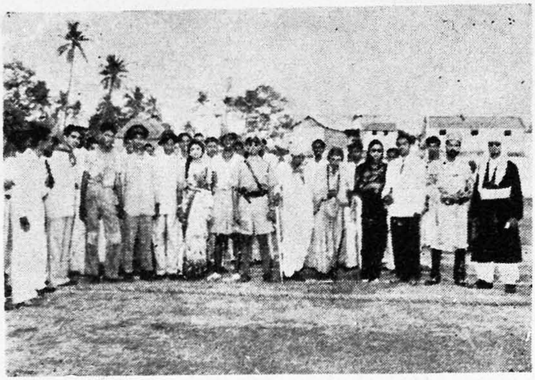

Fancy dress competition

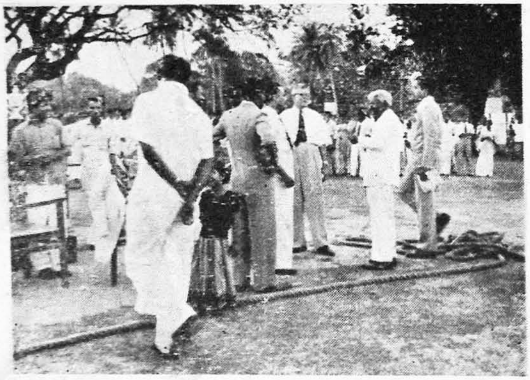

Arranging for the Musical Ball competition for the Gentleman invitees.

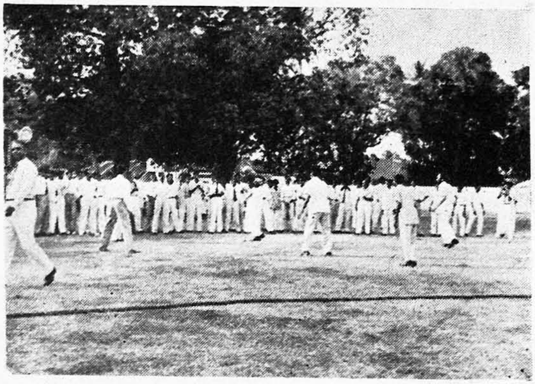

"The Musical Ball" competition in full swing.

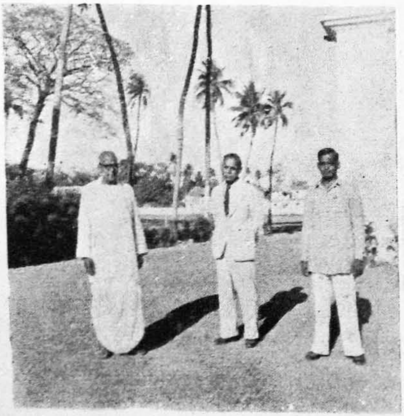

Our Audio-Visual Education Committee.

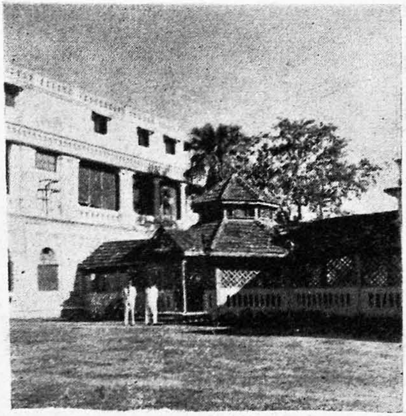

A view of the Hostel from the College.

in Music were conducted and prizes will be awarded to the winners presently. My grateful thanks are due to all those who have addressed the meetings, presided over them or judged in the contests.

PHYSICAL EDUCATION :

We provide for all the usual games. We entered the University knock-out tournaments and came upto the Semi-finals in Volley Ball and lost in the first round in Cricket, Foot-ball and Hockey, pitted against colleges where the players stay four to five years in the institution. When like other institutions, we also become first grade, we are sure to win laurels. Intra-mural tournaments were held in the college on the house system and prizes will be awarded to the winners. as you will see. I am thankful to all those who have helped me in the conduct of the Sports.

N.C.C.

This year saw the fulfilment of another aspiration of ours. With a view to canalise and sublimate the restless energies and the turbulence of spirit of our youngsters which would, if uncontrolled, go to waste, we have been trying to introduce the N.C.C. and this year, thanks to the co-operation of the concerned authorities, including Major Nayar and Capt. Pereira, our efforts have been crowned with success. A platoon of 36 cadets has been formed in October under the first Madras Battalion N.C.C. 'C' Coy. with Mr. Rashid, B.A., our able Potential Officer. It was a job to select 36 out of the very large number of applicants. Regular parades are held on Wednesdays and Fridays and Instructors are deputed to come and train the cadets. The necessary uniforms are awaited from the H.Q. I am sure our Cadets, ere long, will be second to none in their spirit of venture and service to the country and will prove worthy leaders of to-morrow.

SOCIAL SERVICE :

Our students have been taking to social service kindly in keeping with the trend of the times. Seven of our students underwent the special training arranged by the Madras Students' Social Service League and obtained certificates. They attended and participated

in the later annual Conference. Members of the Social Service League of the College along with the other Volunteers rendered appreciable service at the recent Jubilee Celebrations here.

Since we met last year, we were pleased to hear from the Education Department that two prizes were awarded to this College for manual work by students and the promised reward is eagerly looked forward to by our students.

AUDIO-VISUAL EDUCATION :

Another welcome feature is our purchase during the year of a 16 m.m. Projector to utilise the eye-way of education to its fullest extent; for seeing is believing. Besides, the usual educational films dealing with topics of scientific, geographical and historical interest, we arranged for a feature film depicting the classic story 'David Copper-field' which was greatly appreciated by students and staff. Our thanks go to the U.S.I.S. for their generous loan of some of their films. Sri R. Raman our Physics Lecturer, assisted by Mr. Syed Nazir Ahmed, is in charge of Audio-Visual Education and our thanks are due to them.

THE HISTORIC GOLDEN JUBILEE CELEBRATIONS :

This year has been eventful in another respect too. The city of Madras made history during the first week of February 1955 and witnessed the memorable Golden Jubilee Celebrations, on a grand scale, of the M.E.A. of S. India, which with great vision and enterprise founded this College. Our wizard-like Hony. Secretary, who is also the Hony. Secretary of the M.E.A., with his band of willing co-workers, almost converted the College Campus into a fairy land, beyond recognition, and arranged for a varied programme which was thoroughly enjoyed by one and all, not a few savants, artists and spectators having come from places, far and near. The remarkable success of the celebrations was due not a little to the guiding spirit, the noble-hearted Moulvi Haji M. Nazir Husain Sahib, our merchant prince and President and to our Hony. Secretary whose devotion to duty, capacity to organize functions, smile disarming all opposition, attention to details, scholarship, efficiency and super-human energy are unparalleled. The celebrations have inspired us all and have

reminded us of the marvellous achievements of the Association in the past half century and have kindled in us great hopes of its future programme.

HOSTEL:

Many sought admission into the Hostel; but we were able to accommodate only 46 and that too after re-constructing and equipping an extra room. The present strength is only 43. We are proud to say that the system of dividing the costs among the students is working well and the mess rate is usually about one rupee a day and the mess is self-governing. Mr. S. I. S. Pakianathan continues to be the Deputy Warden.

CONCLUSION.

It remains now for me to thank one and all who have helped me to run the college, I believe, successfully for another year; the Government, the Educational Department, the Harijan Welfare Department, and the N.C.C. authorities. I owe a deep debt of gratitude to the College Managing Committee who have encouraged me and granted, even at short or no notice, every demand of mine for the college, in spite of the generally difficult financial situation. Without their great confidence and implicit trust in me, I could not have discharged my duties as Principal with any degree of success. All my colleagues have laboured hard with me for the development of the College, which, though still in the infant stage is taking form and features quickly. My thanks go to all my colleagues and to my office staff for their loyal and ungrudging help.

I wish all the out-going students the best of luck and to our juniors who will be with us for another year, my exhortation is that they should maintain high traditions, in academic and extra-curricular activities.

I, once again, welcome you all most heartily and submit this report for your kind acceptance.

J. FRANCO,
Principal,
The New College, Madras.

Prize Winners, 1954-55

Academic :

ELOCUTION

English.

I Prize	Mr. Md. Rahmathullah	II U.C.
II Prize	Mr. S. Kumarasamy	,,
Special Prize	Mr. M.A. Kandaswami (awarded by Sri A. Gopalakrishna)	

Urdu.

I Prize	Chiyya Md. Ibrahim	II U.C.
II Prize	Syed Aleemullah	I U.C.

Tamil.

I Prize	Mr. R. Natarajan	I U.C.
II Prize	Mr. Abdullah Sheriff	II U.C.

Hindi.

I Prize	Mr. S. Ranganathan	II U.C.
II Prize	Mr. M.K. Mohan	I U.C.
	Mr. A. H. Yusuf	I U.C.

Malayalam.

I Prize	Mr. M.P. Krishnan Kutty	II U.C.
II Prize	Mr. P.S. Thomas	II U.C.

MUSIC COMPETITION

Hindustani.

I Prize	Mr. S.A. Williams	II U.C.
II Prize	Mr. Abdullah Sheriff	II U.C.
	Mr Md. Rahmathullah II U.C. (Honourable mention)	

Carnatic.

I Prize	Mr. V.R. Krishnan	II U.C.
II Prize	Mr. K. Balasubramanyan	I U.C.

Proficiency Prizes, 1954-55

II U.C.

English	...	Mr. S. Kumarasami
Urdu	...	Mr. Md. Rahmathullah
Tamil	...	Mr. S. Narayanaswamy (M.C.G.)
		Mr. T. Vijayaraghavan
Hindi	...	S. Ranganathan
Malayalam	...	Mr. M.P. Krishnan Kutty
Mathematics	...	Mr. S. Kumaraswamy
Commerce	...	Mr. Md. Anwer Badsha
		Mr. C. R. Narasimhan
Geography	...	Mr. K. Govindaswamy
		Mr. S. Narayanaswamy (M.C.G.)
Mod. History	...	Mr Md. Rahmathullah
Isl. History	...	Mr. Md. Rahmathullah
Ind. History	...	Mr. G. Krishnamurthy
Anc. History	...	Mr. G. Krishnamurthy
Psychology	...	Mr. T. Chandrasekharan
Logic	...	Mr. N. Ganesan

I U.C.

English	...	Mr. Syed Ali Ispahani
Urdu	...	Mr. Syed Abdul Azeez
Tamil	...	Mr. S. R. Nedungilli
Malayalam	...	Mr. Alexander Ninan
Hindi	...	Mr. A. H. Yusuf
Mathematics	...	Mr. A. Srinivasan
Physics	...	Mr. R. Masilamani
		Mr. A. Srinivasan
Chemistry	...	Mr. A. Srinivasan
Nat. Science	...	Mr. G. Keshav Kini
Geography	...	Mr. S. Varadarajan
Commerce	...	Mr. S. Varadarajan
Mod. History	...	Mr. A.H. Yusuf
Isl. History	...	Mr. Md. Sheriff
Ind. History	...	Mr. B.S. Raman
Psychology	...	Mr. Md. Hasan Sait
Logic	...	Mr. S.S. Sundararaman
Group 'D' M	...	Mr. Syed Mohamed
Quiz	...	Mr. S. Kumarasami Ist Prize
		Mr. S. Narayanaswamy (M.C.G.) 2nd Prize

Results of the College Annual Sports, 1954-55.

No.	Items	First	Second	Third
1.	110 Metres Hurdles..	R. Narayanan	S. R. Chandran	Amalnath Pavaraj
2.	100 Metres Sprint	Ahmed Sheriff	C. A.L. Kumaraswamy	R. Narayanan
3.	200 Metres Sprint	Md. Tajuddin	Ahmed Sheriff	R. S. Shahabuddin
4.	400 Metres Run	Ahmed Sheriff	Md. Akbar Hussain	Md. Tajuddin
5	800 Metres Run	Md. Akbar Hussain	Md. Abdur Rahman	S. M. Gopalaswamy
6.	1500 Metres Run	Md. Akbar Hussain	Md. Abdur Rahman	Navaneetha Krishnan
7.	Running Long Jump	R. Narayanan	C.A.L. Kumaraswamy	S. R. Chandran
8.	Running High Jump	Philomen Somasundaram	R. Narayanan	Nelson Jeyaseelan
9.	Hop-step & Jump	N. Chandravarkar	S. R. Chandran	V. Purushothaman
10.	Shot-put	Alfred Kanakaraj	S. Krishnan	N. Ganesan
11.	Pole-Vault	R. Narayanan	S. R. Chandran	S. Krishnan
12.	Slow Cycle Race	Syed Ali Ispahani	N. Balasundar	Paul Arul Raj
13.	Fancy Dress	Syed Salahuddin Md. Bazullah	Md. Ishaq	M. Manoraman & N. Chandravarkar
14.	4 x 100 Metres Relay	'D' House	'C' House	'A' House
15.	800 Metres Old Boys Race	Md. Sait (Presidency College) Mahmud (Govt. Arts College)	Hannan Khan	Srinivasan

COLLEGE DAY SPORTS

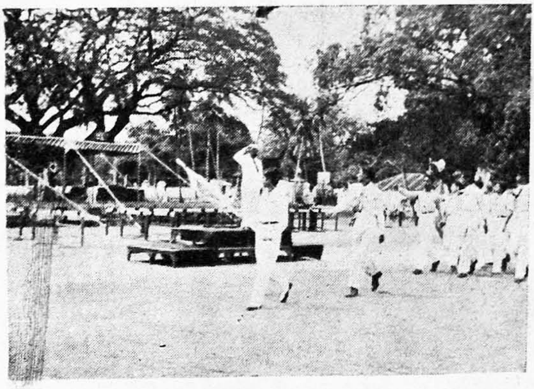

March Past-Our Hony. Secretary taking the Salute.

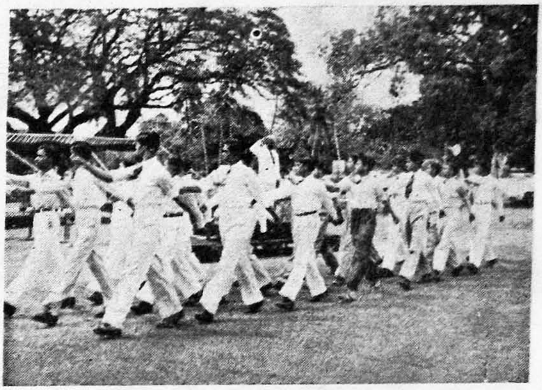

March Past-another view The N. C. C.

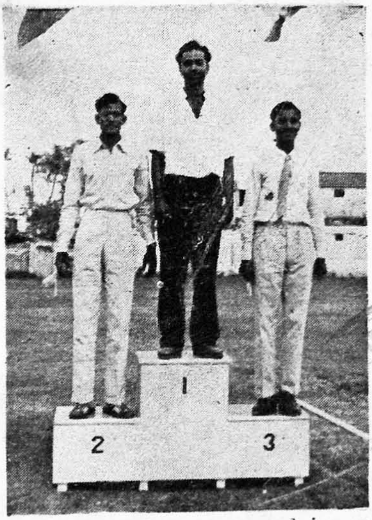

Victors in Hop-step and jump.

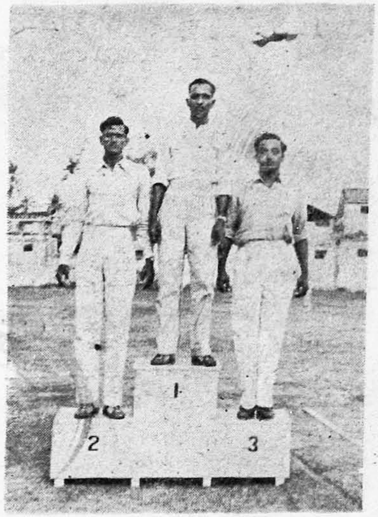

Victors in Pole vault:
(R. Narayanan, S. R. Chandran & S. Krishnan).

17 MAR 1957

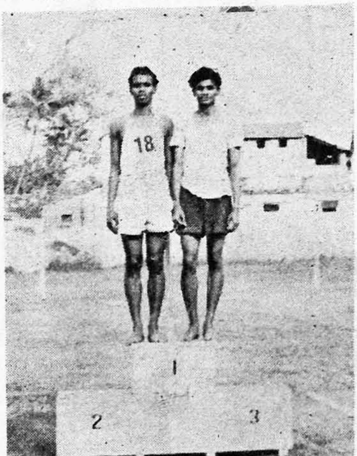

Long distance runners:
Md. Akbar Hussain
and Ahmad Sheriff

Victors in the Children's Race.

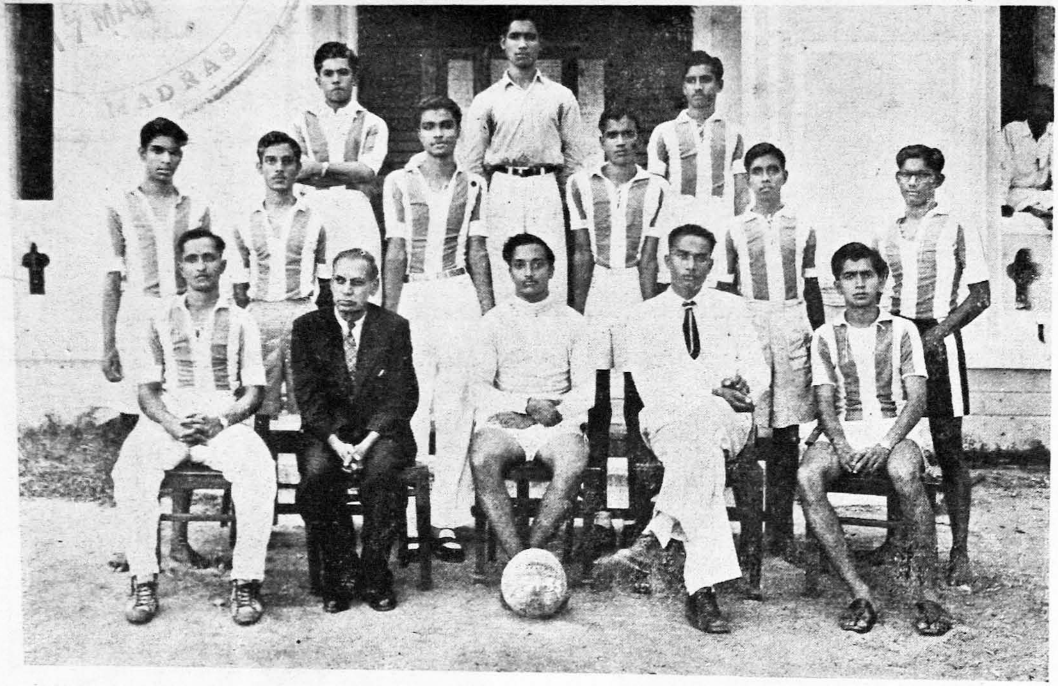

College Foot-ball Team.

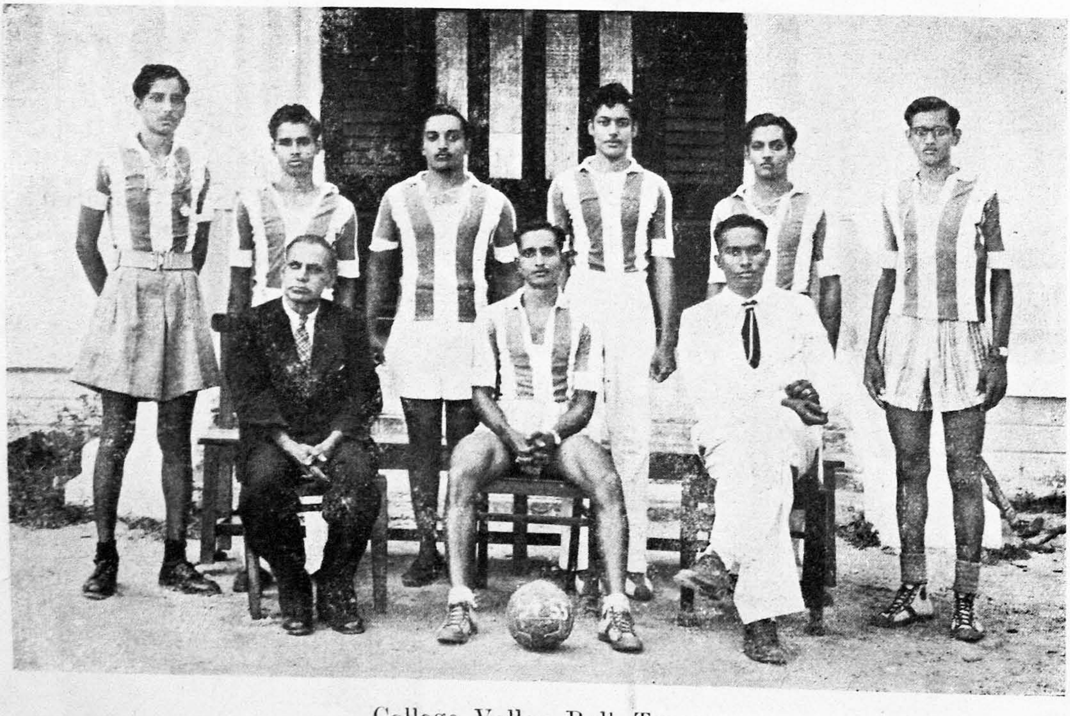

College Volley Ball Team.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MAR 1957

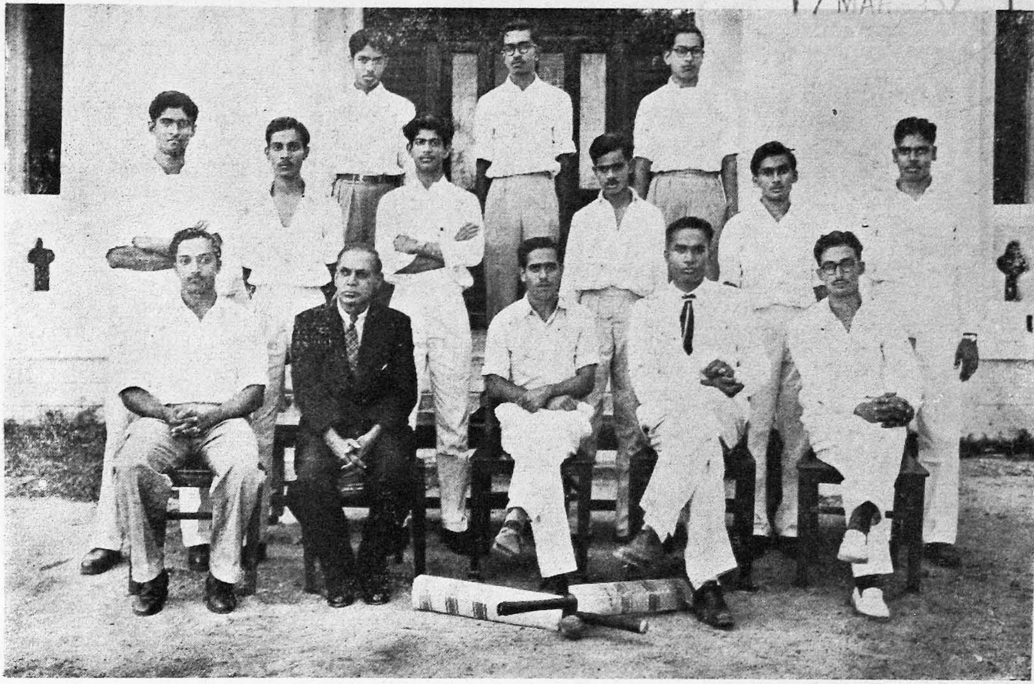

College Cricket Team.

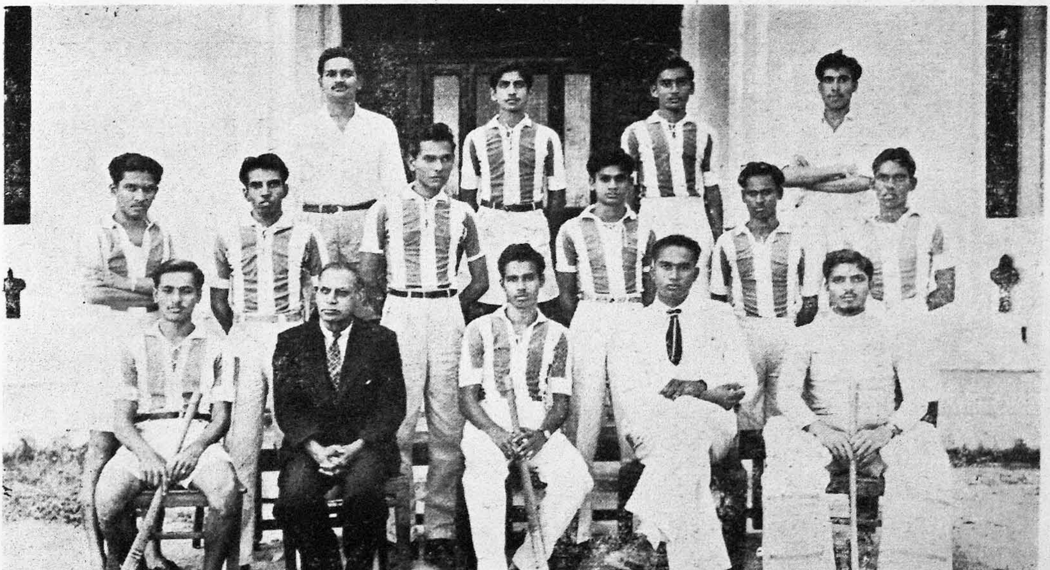

College Hockey Team.

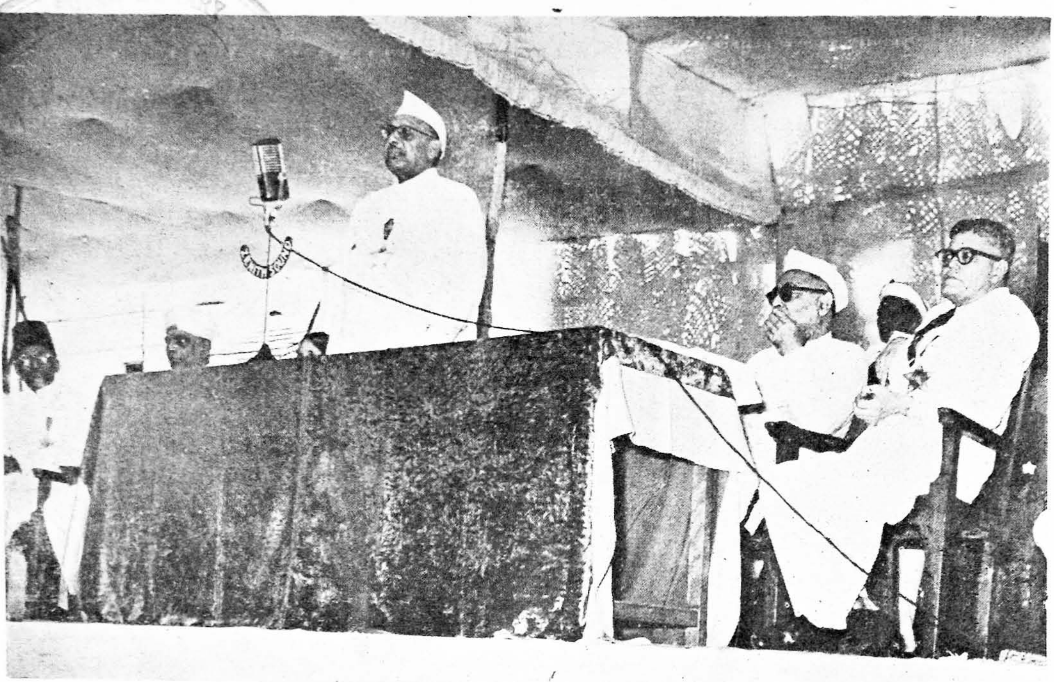

H.E. Shri Sri Prakasa, the Governor, delivering the Inauguration Address of the Golden Jubilee Celebration of the M.E.A.S.I. on the 5th of Feb. '55. (Sitting from left to right) Mr. M. Mohamed Ismail M. P., Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, Vice Chancellor, Madras University Dr. Zakir Hussain, Vice Chancellor, Aligarh University, Haji Nazir Husain, President of the Association.

The General Secretary, Mr. M. S. A. Majid, B.A., speaking at the Association's Golden Jubilee Inauguration Function.

JUNIOR EVENTS

16. 100 Metres	... J. Krishnamoorthy	... M. A. Md. Yusuff	... K. Kannan
17. 200 Metres	... M. A. Md. Yusuff	... K. Kannan	... K. Vaithianathan
18. Tug-of-War (Staff vs. Members of the Muslim Educational Association of S. India)	Winners : M. E. A. S. I.		
19. Tortoise Race for Men Invitees	I Janab M. S. A. Majid Sahib	II Janab Khaja Mohideen Sahib	
20. Observasion Test for Lady invitees	I Mrs. Sundaravadivelu	II Mrs. Bilal Husain, Mrs. Colasco & Mrs. Nazir Husain	
21. Ball Game for Gentemen Invitees with Music	Mr. Ali Mohamed	Dr. Khadri	
22. Motor Car Musical Chairs for Gentlemen Invitees	Mr. D. Ahmed Ali & Partner	Mr. Ali Mohamed & Partner	
23. Children's Race (Boys)	I Haroon	II Burhan	
24. Children's Race (Girls)	I Habiba	II Azeeza	

CHAMPIONSHIP CUP.

R. Narayanan — 19 Points

25. Office Staff

26. Peons' Race

RESULTS OF THE INTRAMURAL TOURNAMENTS.

1. *Cricket*	...	Winners	'A' House.
		Runners-Up	'B' House.
2. *Hockey*	...	Winners	'B' House.
		Runners-Up	'C' House.
3. *Foot Ball*	...	Winners	'D' House.
		Runners-Up	'A' House.
4. *Volley Ball*	...	Winners	'D' House.
		Runners-Up	'A' House.
5. *Basket Ball*	...	Winners	'B' House
		Runners-Up	'A' House.
6. *Badminton*	...	Winners	'C' House.
		Runners-Up	'A' House.

OUR CHRONICLE.

1954-55 has been an important year for the New College. The year has witnessed many vital happenings. The chronicler hopes to rise to the occasion and record them for you. Kindly bear with him, as he does so.

College re-opened after the summer vacation in the last week of June 1954-24th of the month to be more exact. But it re-opened much earlier for the Principal. In fact, I am doubtful whether he and his lieutenant Mr. Applachariar had any vacation. With the affiliation granted in the science subjects from this academic year, the Principal and the Managing Committee of the college had plenty to do. Laboratories and equipment for the laboratories do not spring up by magic. Unstinted work, tireless devotion and continuous care go into their making. And these were given to us, so that the laboratories could commence functioning from the re-opening of the college.

The addition of the Science group proved a great attraction, indeed. So far, we were hob-nobbing only with the arts. We realized, however, that in this atomic age, we would be left far behind, if we were to remain content with them. In fact, we were only waiting for the necessary funds to start the science courses. Fortunately, the funds were provided for us with the successful tour of the Hony. Secretary of the College, in the company of two other stalwarts, Janab Md. Ismail Sahib, M. P. and Janab Jamal Mohideen Sahib, son of the great Jamal Mohamed Sahib, one of the leading merchants of South India, in South East Asia. They went, saw and conquered. But for the money sent over from Burma and Malaya, the Science courses in the New College could not have been started. The Burma-Malaya Block, which houses our laboratories has been the most solid blessing we have had during this year.

The University of Madras, after the usual Inspection Commission presided over by Prof. John Sundar Rao, permitted 144 students to be admitted in the Science courses this year. Already we had been allowed 200 students in the arts courses. The total strength which ought to have been allowed in the Junior Inter-(by simple arithmetic) should therefore have been 344. But, apparently, simple arithmetic does not operate in academic circles. The University allowed us to have only 300 students in all, in the Junior Inter-Class-probably because a second grade college should not have a strength of more than 600.

For the 300 seats to be filled in the Junior Inter-Class, there were more than 700 applicants. The Principal's room was virtually besieged by candidates seeking admission. It was a pity that many of these young hopefuls had to be shown the way out for lack of space within. But as our Principal has a pleasant way of saying 'no', consoling the disappointed did not become a problem.

* * *

The year thus began with about 500 students on the rolls—200 in the Senior and 300 in the Junior Classes. These large numbers naturally meant additions to the Staff. The English Department was strengthened by the addition of a tutor, while another was

appointed in the place of Mr. Kader Sait who was made lecturer in Islamic History in the College. Mr. M. A. Rashid and Mr. M. Shahabuddin are the two tutors thus appointed. They do the major part of the composition work of the Junior Class.

The Tamil Department has also been strengthened with young blood. Mr. N. Pandurangam has been appointed to help the two senior Lecturers. In the History Department, Mr. Mirza Abdul Majid, who left out College and served for a while in the Jamal Mohammed College, Trichy, returned to us. The Psychology Department also has a new Lecturer in the person of Mr. Sathar Meah.

The great additions, however, belong to the realm of Science. The entire staff of the Chemistry, Physics and Natural Science Departments belong to the new appointments of the year. Mr. A. Viswanathan, who retired from the Madras Xian College was appointed Lecturer in Chemistry ; Mr. R. Raman, who has put in some service in Coimbatore and Kumbakonam Govt. Colleges has been appointed Lecturer in Physics ; and Mr. H. Md. Mohideen who has been working in the Sir Theagaroya College, Washermenpet has been appointed Lecturer in Natural Science. Their demonstrators are Mr. Syed Azmathullah, Mr. Syed Nazir Ahmed and Mr. Mirza Shaukat Ali, respectively.

* * *

Amidst other things, I must not forget to note that the College Union has been buzzing with activity this year. Early in the first term, elections to the post of Student Chairman and Student Secretary were conducted. There were lively election campaigns afoot for a few days prior to the election day : and they resulted in the most popular candidates being returned. Mr. S. Kumaraswami, II U. C. was elected Chairman and Mr. Mir Raza Ali, I. U. C. Secretary. These two young men have since taken on themselves the lead in all matters pertaining to the students and have not only conducted several meetings successfully but have also persuaded the college authorities to provide more amenities to students.

Of meetings conducted by the Union and other Associations, I do not propose to write, but would refer my readers to the reports

published elsewhere in this issue. I am tempted, however, to mention only one important feature–viz. that in spite of the general feeling everywhere that standards in English are going down every day, we have among our students a few quite good speakers – Mr. A. H. Yusuf I. U. C., for example. He represented our college in a few Inter-collegiate Oratorical Contests and came off creditably in them. He was chosen to represent the Madras Zone in the contest conducted by the University. He later represented Madras University at the Inter-University oratorical contest at Waltair and won the runners-up cup for the University and an individual cup for himself. I am sure he has a very bright future before him. In Tamil too, we have a gem. As we go to Press, information is to hand that Abdulla Sheriff, II U. C. has annexed the second prize in the Tamil Oratorical contest recently held at the Presidency College.

* * *

Towards the middle of the year, we were in for some dismal happenings. The news of the death of Mr. Rafi Ahmed Kidwai, Union Food Minister, troubled us much in the month of October 1954. The College Union met on the 27th October to pass a resolution of condolence. Mr. M. S. A. Majid, Hony. Secretary of the College referred to the services of Kidwai Sahib in a short, simple and solemn speech. The condolence resolution moved by the Principal was passed and was communicated to Mr. Nehru.

Death laid its icy hand on another beloved friend and donor and well-wisher of ours, in November. The passing away of Janab M. A. A. Sathar Sahib at the very young age of 44 came to us as a sudden shock. Till the day of his death, he was very active, his genial spirit diffusing itself wherever he went and in whatever he did. He died of heart failure, leaving a host of friends and relations to bemoan the loss. The college remained closed in honour of the departed soul on 6th November 1954.

* * *

We had some very colourful ceremonies performed in the College Campus during this year. I think I may trace them directly or indirectly to the arrival of our Hony. Secretary Sahib after his

successful tour in the South East Asian countries. To honour the Jasons who brought us the golden fleece, a special function was got up. Janab Md. Ismail Sahib, M. P.. Janab Jamal Mohamed Sahib and Janab M. S. A. Majid Sahib were the guests of honour. They spoke about the efforts they made to collect funds in those far-off lands for the sake of the New College, Madras and the Jamal Mohamed College, Trichy.

Next, we had the opening of the Burma-Malaya Block, so appropriately named after the countries which gave the money for its building, done for us by the popular Chief Minister of Madras, Mr. K. Kamaraj Nadar. Our Hony. Secretary, Mr. Majid, welcomed the Chief Minister in faultless Tamil, to which Mr. Kamaraj himself in the course of a brief speech paid a glowing tribute. The chief minister was specially impressed by the fact that the Muslim Educational Association, which is running this college out of funds collected from Muslim philanthropists, has thrown open the college to all communities, irrespective of caste and creed and is doing yeoman service in the cause of South Indian Education. A vote of thanks was proposed by our Principal to the uncrowned king of Tamilnad, and with his humorous touch he made the audience rollick with laughter.

Then, we had the reception to the Muslim graduates of the year arranged by the Muslim Educational Association, when the Hon. Mr. M. Bhaktavatsalam, Minister for Agriculture, did us the honour of addressing the young graduates.

Last but not the least, we had the Golden Jubilee of the Muslim Educational Association celebrated in grand style in the first week of February. The celebration lasted full five days and a beautiful Souvenir was issued on the occasion. The Governor of Madras, Shri Sri Prakasa, inaugurated the proceedings and paid a tribute to the selfless work of the Association in the cause of higher education for the past fifty years. In the afternoon was held an Educational Conference, presided over by Dr. Zakir Hussain Sahib, Vice-Chancellor of the Muslim University, Aligarh. Dr. M. Abdul Haq, Moulvi Syed Abdul Wahab Bukhari Sahib, Janab Abdul Hameed

Khan Sahib and others spoke at the open session. A Qawali programme by the renowned Azeem Prem Ragi was given at 9-30 P. M. which was much enjoyed by the listeners.

The next day, Sports were conducted for Gents, open to members of the Association. donors, reception committee members etc. Tug of war, musical chairs and fancy dress were the special events of the Sports. H. H. the Prince of Arcot presided over the Sports and distributed the prizes.

The high-lights of the evening's programme were the celebration of the Tamil Muslim Poets' day under the Presidency of Senior A. M. A. Azeez, Principal, Zahiria College, Colombo, and on All India Mushaira presided over by Dr. M. Abdul Haq, M.A., D.Phil., (Oxon). The Mushaira attracted large numbers and all the seats in the vast shamiana were filled with visitors.

On the third day, an All India Urdu Conference was held with Quzi Abdul Gaffar Sahib, President, Anjuman-e-Taraqqui-e-Urdu, Aligarh, in the chair. In the afternoon, a Ladies' day was organized with a very interesting programme of sports, Fancy Bazar, Fete, Carnival and Variety Entertainment. Though, because I am a man, I was not in the compound that evening, I come to understand from reliable sources that the ladies enjoyed the function thoroughly. Begum Sultan Mir Amiruddin Sahiba presided over the function.

On the fourth day, the Millenary of Shaik Abu Ali Sina was celebrated. Dr. S. Tajuddin presented a beautiful colour portrait of the illustrious scientist-philosopher and it now adorns the Science Lecture Hall in the Burma-Malaya Block. Dr. M. H. M. Faridani, Cultural Councillor to the Iranian Embassy in India presided over the function. After speeches in praise of the great soul by Dr. Hadi Hasan, Dr. S. Tajuddin and others, the function terminated with a vote of thanks by Haji Moulvi Syed Abdul Wahab Bokhari Sahib.

The same evening, there was a music performance by Ustad Bade Gulam Ali Khan, one of the most renowned musicians of India. The musician reached heights of harmony usually beyond the reach of the common man and thrilled his listeners by his

mastery in the modulations of his voice. An Islamic Cultural Exhibition was also arranged on a modest scale. Rare paintings, illuminated manuscripts and other valuable and interesting materials were on display for a few hours.

On the fifth day, there was a Banquet, to round off the Jubilee Celebrations in the most tasteful manner. Round about a thousand covers were laid. The guests were sumptuously fed with delicious articles of food. And the few vegetarians were not neglected either. Special arrangements were made to cater to their tastes, too. It was a very enjoyable dinner, indeed.

The new college and the grounds round about looked like a fairy-land at night with all illuminations, festivities and entertainments provided on these five days.

* * *

The Jubilee, however, meant cutting out four of our valuable working days in III term. But our Principal, with the approval of the Hony. Secretary Sahib, found a way to compensate for the lost days.

He declared four of the succeeding Fridays working days, to the great chagrin of our students. We compensated for every one of the lost days.

* * *

Feb. 26, 1955. College Day and Annual Sports were held with Sri N. D. Sundaravadivelu, Director of Public Instruction, presiding and Srimathi Sundaravadivelu giving away the prizes. The Director who himself is one of the brightest students of our Principal, appreciated the good work that was being done in the college, of which he learnt from the Principal's report, read on the occasion. Among the Sports events, we had not only all the orthodox items but also some novel ones. A tug-of-war between the members of the Managing Committee of the Muslim Educational Association led by President Moulvi Nazir Husain Sahib and the members of the teaching staff led by Sri K. R. Applachariar naturally resulted in a win for the former. Musical ball and Motor car Musical Chairs were enjoyable

sights, where our visitors took part. The lady visitors had an observation game conducted for them and Mrs. Sundaravadivelu won the first prize in the contest. A tortoise race meant for ladies, was run by gentlemen, owing to lack of sufficient lady-competitors. Our Hony. Secretary, Janab M. S. A. Majid Sahib, conducted the successful tortoise. He demonstrated how "slow and steady wins the race". The function concluded with an enjoyable tea for the students and the guests.

* * *

The very last public function celebrated this year was the Union Day, with the valedictory address given by Dr. M. Abdul Haq, M. A., D. Phil. (Oxon), Member of the Madras Public Service Commission, also one of the first students of our Principal. Dr. Haq recalled the excellence of our Principal's lectures and said that what he learnt of Greek History from him was still green in his memory. He congratulated the students on their good luck in having such distinguished professor as their Principal, and conferred his own blessings on all the students of the College for their success in their examinations and their future career.

* * *

And that brings me to the end of our Chronicle this year
Au Revoir.

A. GOPALAKRISHNA,
Lecturer in English.
17—3—1955.

The Spirit of Penang

By M.S.A. Majid, B.A.

Have I seen thy face,
Thou Spirit of Penang !
Young thou art among island queens
Ever smiling with ever greens,
Myriad flowers and mystic streamlets
Simmering through glades
In everlasting shadows ;
Have I seen thy face,
Thou Spirit of Penang !

Waves that dash against other shores,
Come wooing at your feet
Singing the songs of distant lands ;
Fleeting across woody hills
Skimming the surface of meagre plains
Thy beauty is ever eluding ;
Have I seen thy face,
Thou Spirit of Penang !

I have wandered through thy sylvan bowers
And lily ponds and heard
The whistling beetles and rustling leaves
The song-birds twitter and lovers' whispers ;
But have I seen thy face,
Thou Spirit of Penang !

Thou art a memory I will never forget.

The Philosophy of Dr. S. Radhakrishnan

Professor Radhakrishnan, one of the foremost philosophers of the day, tries to relate the increased knowledge of modern science to the ancient ideals of Indian Philosophy. In his various philosophical writings we have a restatement of the truths of eternity in the accounts of our time. He reviews all contemporary science and philosophy and states his own position. According to him, nothing but a spiritual revival is needed to cure the ills of the world. Only spiritual experience can provide us with proofs of the existence of the spirit and spiritual experience is the reaction of the whole of man, not merely of his discursive intellect to the Reality. It is an integral insight, intuitive knowledge, Samyak darsana. It reveals to us a Being, absolute and eternal, beyond the categories of thought and expression. We cannot prove the reality of God in the same way in which we prove the existence of a chair or a table; for God is not an object like other objects in nature. Spirit is life, not thing; something real in and by itself and can't be compared to any substance, objective or subjective. The divine is given to us in life, not established by ratiocination. Simply because there are persons to whom religious experience is unknown, we cannot say it is unreal or impossible. Our limited experience is not the standard for all. There are many for whom beauty is a word and music only a noise; but that does not mean there is no reality in the artist's experience. Again, religious experience is exceptional only in the sense, all genius is exceptional. Simply because religion has been mistaken for what it is not and got mixed up with emotional thrills, fantastic notions and wanton cruelties, we cannot disregard the entire field of religious experience as baseless. Do we dismiss sense perception as illusory simply because we have illusions and dreams? If an unduly rationalistic view is adopted, many higher activities of the mind will become unmeaning and pathological. The Supreme Being whom religious experience reveals, is according to Prof. Radhakrishnan beyond all conceptions of personality and impersonality; but we attribute personality to it as that is our highest category. The Absolute which is the ground of existence, is pure freedom and infinite possibility and the absolute is not exhausted by

the cosmic process. In relation to the cosmic process, we call the Absolute God. The Infinite Being limits itself to manifest itself. This self-limiting power is called Maya. The Absolute and its Maya appear as spirit and matter in the universe of space-time. We have subject and object, atman and anatman and various grades of being:—the inorganic in which spirit is dormant; the vegetable in which spirit manifests itself as life and which uses matter for its own purpose; animal kingdom in which there is mind in addition to life, as a further manifestation of spirit; higher still, is man in whom there is the emergence of reason and free will. God is the perfection and source of all spiritual values and the more of spiritual values, goodness, beauty and truth an individual cultivates in himself and others, the more god-like he becomes. The final stage of evolution would be reached when all matter is absorbed by spirit and the dualism of subject and object disappears. The cosmic process consists in a return of the Absolute to its original wholeness. The process is not blind or aimless. The spirit realizes itself. The world is the expression of the divine nature. It is entirely dependent on God but God does not depend on it. It is His nature to express Himself thus; just as it is the nature of a poet to compose. It is his lila. Creation does not in any way affect the perfection of the Absolute. Man is a self-conscious being able to look before and after; he is able to dominate Nature; but he is not absolutely individual. He errs when he imagines he is a separate self, absolutely independent of others. When he tries to benefit himself by doing violence to others, he sins and does violence to himself. He has to realize his destiny as a member of a spiritual fellowship through knowledge, art and morality. All disciplines enjoined by the religions have for their object progress towards the attainment of the universality of spirit. Space-time and cosmic process are not ultimately real; they represent a phase of reality. The temporal series is only a scheme through which eternal values unfold themselves. The goal of human endeavour is to escape from the self-centred view of life. Moksha means freedom from blinding egoism and is identification with a fuller life and wider consciousness. The emancipated soul is roused to a sense of its universality. It has thereafter no private will of its own. It says, "Not my will, but Thy will be done." The liberated

man does not abstain from work, but does his work with his eyes fixed on the eternal. Man cannot reach perfection by shunning the world; detachment of spirit, not renunciation of the world is needed. He is free from the bonds of finitude and yet lives in the world to co-operate with God and to help others also to become free. He converts the finite into the organ of the Infinite.

Man has mastered, to a large extent, the material world, the vital existence and even the workings of mind; but has not yet become the completely illumined consciousness. Even as matter is succeeded by life, life by mind, mind by intelligence, so also intelligent man will grow into a divine life. Progressive enlargement is the impulse of Nature. God's purpose for the world or the cosmic destiny of man is the realization of the immortal aspiration through this mortal frame, the achievement of the divine life in and through this physical frame and intellectual consciousness. The Jiva ascends into spiritual existence which is its destiny and until this happens, it travels between birth and death. The goal of perfection cannot be reached in one life.

Man's freedom is limited by his connection with his own past. There is the Law of *Karma* which emphasizes the importance of right action. It implies continuity with the past and also creative freedom. Life, Professor Radhakrishnan says, is like a game of bridge. The cards are dealt out to us, whether they be good or bad. But we can play the game well or play it badly. A skilful player may have a poor hand and yet win the game. A bad player may have a good hand and yet make a mess of it. By exercising our choice properly, we can control steadily all the elements and eliminate altogether the determinism of nature. Through struggle and suffering, man can pass from his freedom to choose good and evil to the higher freedom that abides in the steadfastly chosen good. Liberation is a return to inward being, to subjectivity; bondage is enslavement to the objective world, to necessity and dependence. We must rise above our ego and grow into the supreme self of which the ego is an expression. When we make our individual being one with the supreme, we rise above nature with its three modes, become trigunatita and freedom

from the bonds of the world. By placing ourselves in the hands of the Divine, by making ourselves perfect instruments for His use, do we attain the highest spiritual wisdom. Human progress is a process by which society is transformed increasingly in a spiritual way. Knowledge, devotion and work; philosophical wisdom, devoted love and strenuous work are the different complementary paths which lead us from darkness to light, from untruth to truth and from death to immortality. The end of man is to let the spirit in him to permeate his whole being, soul, flesh and affections. He attains his deepest self by losing his selfish ego. There is always a tension between what we are and what we wish to become. The human self is a temporary unstable organization, oscillating between matter which offers the possibility of existence and spirit which moulds it into significant being. It strives after integration. Integrated lives possess joy unspeakable, a peace that passeth understanding. Our earthly joys pale before that spiritual bliss, like electric lamps before the morning sun.

Let us turn to another issue. Though all are agreed in the mortal sickness of the world to-day, there is considerable difference of opinion in regard to the causes to which it is attributed. According to some, the evils of the world result from man's economic conditions and when they are changed, the evil will be wiped out. The conditions of economic production determine the whole character of human society, its laws, institutions and culture. Others say "Man doesn't live by bread alone but by his faith in the spiritual values of life."

The Russian experiment is an attempt to secure for all an equal share in the things which constitute the physical basis of life. But the unfortunate result is mutual conflict and suppression of individual liberty, a standardization of souls, loss of individuality, liberty to think and express opinions freely. There is a feeling for humanity, no doubt in trying to avoid economic exploitation of the masses; but it is to be achieved not through hatred, insolence, fanaticism. Totalitarians forget that the group exists only to secure the complete unfolding of human personality. A just economic order is desirable; but the economic man, is not the whole man. For a

complete human being, we require the cultivation of the grace and joy of souls, over-flowing in love, devotion and free service. The elimination of the inner world of personal experience is not a sign of progress, says Radhakrishnan. The present crisis of civilization is the direct result of the loosening hold of ethical and spiritual ideals. Dignity of the human being is the basis of democracy. Only a humanity that strives after eternal and spiritual ideals can use the triumphs of science for the true ends of civilization. Economic stability is not enough and economic progress is to be subordinated to spiritual progress. If we are to put first things first, we must admit that economic stability is only a means, however, valuable and necessary to spiritual freedom. The duty of men is to work for the ideal of a world community, possessing common spiritual aims as well as common mechanical contrivances and the religious ideal is a common-wealth of religions having their own creeds and organizations living side by side, in mutual toleration and respect, as representing the one religious spirit of man. Thanks to the advance of science, distance has been annihilated and the world is increasingly becoming one in its outward aspects. If it is to be sustained by a spiritual faith, it must realise that all religions are one in their deepest roots and highest aspirations.

Prof. Radhakrishnan has tried to answer in his own inimitable way the various charges brought against Hindu Philosophy on the doctrines of Karma, otherworldliness, maya, ethical indifference etc.

K. R. APPLACHARI,
Lecturer in Psychology and Logic.

Speech at the Flag-hoisting Ceremony on the Independence Day

Dear Colleagues and Friends,

We that are gathered here now are not an isolated group of people, but part of the Indian Nation at prayer. At this very moment, in the cities and villages scattered over this vast land, men, women and children are saluting the Nation's flag. Our thoughts naturally turn to those heroes—known and unknown who died that we, their successors, might live as free-men. The greatest of them was Mahatmaji, who symbolised the aspirations of the Nation. This is also an hour of thanks—giving and dedication. During the seven years of freedom, we have realised that the winning of economic freedom is far more a difficult task than winning of political freedom. Yet, we may assert that foundations have been laid for the country's future progress. The princely-states have been integrated into the Indian Union. We have given ourselves a Republican constitution. Thanks to the statesmanship of our Prime Minister, our country has already been recognised as a peace-maker in this war-torn world. The community projects, thanks to American help, have begun to put new life into our villages. Under the First Five year Plan, great river-valley projects are being built. Some, like the Tungabadhra and the Bakra-Nangal have been completed and their waters are converting arid deserts into smiling fields. Having chosen a democratic form of government, our progress must necessarily be slower than that in the Totalitarian countries; but personal freedom is a priceless gift. Yet, if the humblest of our citizens are not assured of freedom from the shackles of hunger, ignorance and disease, the blood of the martyrs was shed in vain!

The country expects you educated young men to prepare yourselves, mentally, physically and spiritually, to take your part in the solution of the country's problems. But a student who enters active politics is like a wrestler who enters the ring without adequate training. The College-Union and the other societies are the training grounds of citizenship. Discuss current affairs in the College-forums and cultivate the art of public-speaking.

In order to become citizens worthy of this land, we would do well to guard ourselves from certain dangers and pit-falls. The first form a related group,—Regionalism, communalism, linguism and casteism—which express themselves in slogans like, North and South, Brahmin and Non-Brahmin, High caste and Low-caste. Educated young men should not fall a prey to these fissiparous tendencies. Secondly, educated youth should get over the feeling that manual labour is beneath them. Western Nations have prospered because manual labour is respected there. To develop the right attitude, the students of this college, last year, levelled a marshy patch and converted it into a play-ground. Lastly, we should guard ourselves falling into the slough of selfishness and apathy. Times are hard and competition is severe, and it is easy to become self-centred. Let us remember that we are called upon not to feather our nests, exploiting the weakness of the illiterate masses of our country, but to be missionaries, dedicating our various knowledge to the service of the country, harness its resources, clothe the naked, heal the sick, feed the hungry, and bring the light of knowledge to the ignorant. Shall we not answer the call of our beloved Prime Minister Nehru, and join in the noble adventure of building a new and glorious India ?

S. DEVA PRASAD,
Lecturer in English.
8—9—1954

"Building for Peace"—A Resume

On this, the 24th October 1954, the World celebrates the ninth anniversary of the inception of the United Nations Organization. We meet today to commemorate the act of bringing the U.N. Charter into being; the founding of a world organization; the birth of a new diplomacy and the beginning of a new age.

History has shown us that the after—math of global wars has always resulted in the formation of a type of universal peace organization to preserve and promote world peace. With the close of World War II, under the victorious Allies, a new Peace Organization was set up. Its nucleus had been laid at the San Francisco Conference of 1945. The leaders who met at San Francisco were cognizant of the devastating effects of the War, the destruction and famine in the world and also the enormous increase in scientific and technical knowledge. The preamble to the U. N. Charter reads: "We the peoples of the United Nations determine to save succeeding generations from the scourge of war, which twice in our lifetime has brought untold sorrow to mankind and to reaffirm faith in fundamental human rights. Accordingly our respective Governments have agreed to the present Charter and do hereby establish an international organization to be known as *the United Nations*. Nine years have passed, since the Charter was signed and we still find the U.N.O. actively spreading its gospel of peace through the medium of its constitution and specialized agencies.

The theme for today "Building for Peace" is best illustrated by the effective work of the U.N.O. Let us examine the work of the Security Council. The major work of the Security Council is presumed to be to deal with particular situations and disputes which raise questions of international peace and security. From the moment of its inception, it has had to deal with such questions.

The Iranian Question. On January 19, 1946, only two days after the Security Council held its first meeting, it had to face this problem. Iran protested against the infringement of the Soviet armed forces. The very fact that the Security Council was there to

arbitrate settled the matter. As a result of negotiation, Russia withdrew her forces and Iran her complaint. This was a signal success for the Security Council, since the troops complained of were withdrawn.

The great Indonesian question was not so easily disposed of. After many complaints by the Ukraine, Australia and India against the 'police action' by the Dutch, the Security Council went into action ; created a sovereign Federal United States of Indonesia under the Dutch crown and thus ended the hostilities. The Security Council has not always met with success. Some unsuccessful issues were the South African Apartheid Question, the Anglo-Iranian Oil question and the Kashmir dispute. But in advancing the cause of peoples struggling for independence and in preventing hostilities, it has achieved striking success.

Among the specialized agencies, the Food and Agriculture, the Educational, Scientific and Cultural, and the World Health Organizations contribute to world peace and prosperity by providing monetary and material aid, by scientific research and by technical assistance. Aid was provided for rice and forestry problems in Yugoslavia. Chile, Mexico and India ; educational assistance for Afghanistan, Burma and India where schools and libraries were set up; and health programmes planned for many countries against diseases like malaria, tuberculosis, and venereal infection. At UNESCO's instigation a research centre in Nuclear Physics is being set up in Europe, to harness atomic energy for peaceful purposes.

This is just a brief review of the U.N.O.'s work throughout the world. The U.N.O. has progressed through much toil, bitterness and dissension-coupled also with understanding and good-will. We are aware of the momentous tensions that existed during the past years, such as those aggravated by the frequent use of the veto by the Soviet, the out-break of war in Korea and Indo-China. What were the Nations acclaiming so vigorously in 1945 ? Was it the value of the U.N.O. as an end, or as the means to an end. People who have been bitterly disappointed have expected the U.N.O. to do what it was not intended to do. It was just a means to an end, the end

being "a World at peace." Peace is something to be built up, to be constantly worked at and there are many years of such peace-building ahead of us. Some nations interpret peace through armament and stockpile atom and hydrogen bombs. But this is a precarious and negative type of peace. The World can only hope for peace by supporting the U.N.O. and co-operating with it to subdue individual belligerents.

Gen. Carlos P. Romulo, ex-President of the General Assembly regrets to think that the United Nations is dying. Neglect of the U.N., disregard of its resolutions, France walking out when its disputes with Tunisia and Morocco are discussed, Israel and the Arabs defiant of the U.N., India and Pakistan still wrangling over a plebiscite, and the Russians with their inevitable veto and walk-outs, these are killing the U.N.O. are trying to destroy a dam that has already prevented four local wars from spreading-Korea, Indonesia, Kashmir, and Palestine-active volcanoes still. The U.N.O. therefore must be strengthened for the purposes of keeping the peace and raising the hopes and living standards of untold millions.

We in India can do much to preserve and promote peace. We are a part of the United Nations. We have reached the seventh year of our independence. If we can build a better and more peaceful India which is at harmony with itself and the rest of the World then we will surely be doing a great work. But what have we achieved so far? Of course, our Government has succeeded in a large measure in raising the economic and social standards of the country, as evinced by the presence of the great hydro-electric projects, scientific research institutes, factories, diffusion of technical education, expansion of industries, etc. This great work is still in progress. Thousands have been additionally employed and we too have benefitted greatly, but are we satisfied that we Indians are making better spiritual, mental and social progress? More particulary this question needs to be referred to the students of today, for they are to be the ruling generation of tomorrow. Freedom, independence and indifference tend to make some hot-headed and uncontrollable. India in its homes, schools and factories needs a rejuvenated type of people. We need to shock ourselves into reality before another World war and

perhaps total atomic obliteration descend upon us. We must realise that with proper support the U.N.O. is potent enough to prevent wars and maintain peace. In order to support the U.N., India needs to build herself up and stand properly on her own two feet. This task again devolves upon her people. Let us therefore realise our duty as students and citizens not only of India but of the whole world and by our solid character and worth, by our useful lives at home and abroad, let us strive to build and maintain peace in the world and thus contribute to the integrity and prosperity of the U.N.O. with God's blessing.

S. J. C. BAYNES,
Lecturer in English.

Human Rights—Synopsis of a Lecture

A man's attitude or treatment of his fellow beings is the index of his culture or civilisation. But the history of the world contains more of the exploits of the military leaders whose ambition has been to subjugate other nations; even then there are a few persons like Asoka who renounced war on humanitarian considerations.

Who is greater :—One who destroys his fellow beings or one who saves them? History gives an unambiguous reply to this question. Siddhartha (later Lord Buddha), and his cousin were one day strolling in their garden when the latter shot at a dove. Siddhartha took the dove and nursed it back to life. Then a quarrel arose between them as to the ownership of the dove; the king's council of elders decided that Siddhartha was to take the dove as he had saved it and not his cousin.

Industrialisation of Europe and the spirit of maritime adventure of the European nations led them to the discovery of new continents for the acquisition of the yellow metal. The Spaniards, the Pilgrim Fathers and the European Penal Settlers of Australia, all did their worst in their efforts of self-aggrandisement and Colonial conquest leading to the complete annihilation of the famous Mayan civilisa-

tion and the almost extermination of the Red Indians and the Australian Bushmen. The whole world excepting the Asiatics came under the iron grip of the western civilisation.

When this destruction of the non-Europeans was over, the Europeans turned their destructive attention to themselves on account of the materialistic foundation of their civilisation. They were divided into two groups—the haves and the have-nots and the result was the First World War, leading to the ephemeral triumph of the Freedom of Man and the establishment of the Democratic Rights of the Individuals. The League of Nations was established without the necessary power of sanction to carry out its resolutions. The ridiculous theory of Trusteeship of the so-called Backward nations was evolved. But who is to judge the backwardness? Artificial standards were set up forgetting that each Nation was backward in its own way. The Mountain is majestic and powerful. But can it crack a nut like the squirrel ?

Might was right and the Law of the Jungle prevailed. So, within two decades of the close of the First World War, the second began with greater virulence in which the world had no neutral nation worth the name. Each nation joined or was forced to join one side or the other. Destruction of human lives and devastation of property were carried out with great ferocity. One side won and naturally the other side was defeated. The defeated nations were subjugated and the leaders were put to a mock trial and executed which caused a shock in the minds of all cultured people. In a war no one is a criminal and defeat is a sufficient punishment to a soldier.

India has a different tale to tell. In an ancient Tamil classical poem, disputes between nations were advised to be settled, if force was necessary, either by a duel or a fight between selected groups from each side to avoid unnecessary sacrifice of human lives. This rule was observed in the Mahabharatha, when an issue between the Pandavas and Jarasandha, the powerful monarch of Magadha had to be settled by a duel between the latter and the Pandava brother, Bheema. Jarasandha was

vanquished and his son Sahadeva accepted the defeat gracefully. The victorious Pandavas crowned Sahadeva the king of Magadha and made him one of their trustworthy friends. Hindu Dharma sastras ordain that an enemy in swoon or in hiding or without weapons or in the run for his life or who has admitted defeat must be treated with consideration and kindness. The Ramayana offers another illustration. When Indrajit was fighting in an invisible form and destroying Rama's army in large numbers, Rama refused to follow the advice of his brother to use a powerful astra to destroy Indrajit. After the battle, Vibhishana was allowed to govern the kingdom even though cynics might say that it was a prize for treachery. But neither Mir Jaffar nor Mir Khasim was allowed to rule long over Bengal.

The savage destruction of the Second World War made people think seriously about the future happiness of mankind. The wiser among them enunciated the Laws of Human Rights about thirty in number, under the auspices of the U. N. O. at the Paris Conference on 10–12–1948.

To-day, we are celebrating the anniversary of that Declaration, so that all may realise the significance of Human Rights. The Right to Live is a Fundamental Human Right and for this purpose, a human being must have enough food to eat; he must be free from diseases, want and ignorance. So under the auspices of U. N. O., various branches have been started to give financial assistance, medical relief etc., and to develop the backward areas. These branch organizations have been doing excellent work and Billions of dollars have been given as free gifts to all nations in need of help.

A welcome change has come over our attitude towards our fellow-beings of which we can really be proud. Human Rights Day is celebrated every year to spread this Gospel to every nook and corner of the world, so that everyone might understand the significance of individual rights and the value of human lives leading to the ultimate abolition of War and the establishment of Universal Peace.

How can this be achieved? All religions have this principle of universal peace as their Gospel. Islam means peace; Christ underwent cheerfully the Crucifixion in order to bring peace on the earth. Even in agony on the cross, he said "Father, they know not what they do."

Let us see what contribution India has made in this direction. There are critics who point out that the caste system and untouchability are a blot to Indian culture. But let it be remembered that all are born equal as Sudras. It is by penance and spiritual attainments, a man reaches real Brahminhood.

He must be wedded to poverty and austerity. He was respected by the others who kept themselves at a reverential distance from him. He becomes a fallen man the moment he gives up his Brahminic vows and takes to the acquisition of wealth. Similarly no one is born an untouchable. There are no 'jati' chandalas but only 'Karma' chandalas. An individual becomes a Chandala by mean thoughts and vicious deeds. It is possible for one to become either a Brahmin or a Chandala.

It is in this spirit that the sections 14 and 15 of our Constitution have been framed, abolishing all distinctions of caste, creed, etc. But liberty does not mean license and must not be misused. Everyone should realise his limits also.

One fundamental concept of Hindu Philosophy is that God is present every where and in every thing—in short God is the Universe and the Universe is God. As such, how can there be untouchability in the scheme of God's creation? An incident in Adi Sankara's life is worth remembering. One early morning, Sankara met a chandala on his way to the Ganges for a bath, when he asked him to move away from his path. Then an interesting conversation ensued between them, in which Sankara was convinced about the untenability of untouchability. Sankara fell prostrate before the chandala, realising that it was no other than Lord Siva himself that taught him this sacred truth. Ramanuja has described the untouchables as the "Blessed Community" and gave them the right of temple-entry at Melkote and Kadiri. Most of the Alwars were Non-brahmins.

Tiruppana Alwar was an untouchable, who was carried into the sanctum sanctorum of the Srirangam Temple, by the temple priest on his shoulders. The songs of the Alwars are sung everyday in the Vaishnavite temples and their images adorn all the Vaishnavite temples. There have been lapses, inexplicable lapses, from the observance of these rules; but I am glad to say that we are setting right these lapses.

As regards religions, India has been very tolerant. All religions are equal, because they are all inspired by God. Lord Krishna says "In whatever form one worships me, I approach him in that form." Before God, all are equal, whether they be Hindus, Muslims, Christians or the witch doctors of the so-called aboriginals. One's eligibility to attain salvation depends upon one's right conduct, right thought and right speech.

Lastly, I wish to refer to the problem of languages which seems to have taken an acute, controversial form, at least in the south. But this problem has been solved very nicely in South Indian by the religious teachers. It has been ordained that the Tamil songs of the Alwars should be sung in all the Vaishnavite temples from Kanyakumari to the Himalayas. Tamil songs find a prominent place in all the religious functions.

So it is seen that India has done much to respect the fundamental Human Rights and I dare say that India can take a leading part carrying this message to every nook and corner of the world so that there may be ultimate, universal peace. We of this country have, in the past, approached this question from a religious basis and I think the same attitude can be adopted as advocated by the Isavasyopanishad.

> "God pervades the whole universe,
> Let us enjoy the fruits of creation with a spirit of non-possession.
> Let us not hanker after other wealth."

This attitude will help us to respect the Human Rights and establish Universal peace as desired by the U. N. O.

V. TIRUVENKATACHARYA,
Lecturer in Mathematics.

How to use the Freedom Achieved by us

Liberty is not license. It implies a certain amount of restriction. There are several kinds of Freedom-Political Freedom. Economic Freedom etc. Political Freedom is always described as Independence. India secured her freedom in 1947, and Indian leaders realize that it is wrong to use that word indiscriminately. In the 20th century or in the Atomic Age, interdependence is a necessary factor. Independent India must and should believe in interdependence. It is no wonder then, that India under Nehru is interested in the U.N.O., the Common Wealth of Nations and other organizations, which are there to promote and keep peace in the world.

The Torch that was lighted on the 15th day of August 1947, is burning bright and our leaders are anxious that such torches should be kindled in the countries, where there is oppression of the natives by the foreigners. The Indonesian struggle for freedom was greatly encouraged by India. Very recently, India took a leading part in ending the Korean war and the war in Indo-China. The recent merger of French Settlements in India is another proof. India's belief in co-operation is also seen by the great friendship that exists between India and China.

Freedom also means "WORK." The First Five Year Plan and the Second Five Year Plan, show the world that we are not idling. According to the great Tamil poetess Avaiyar":—If the peasants of a land are contented, the prestige of the country will increase." The various river projects, community projects, the National Extension Service are all there to improve the lot of villages,—one should not forget the fact, that India is a land of villages. The harnessing of the rivers will mean that we need not depend on the vagaries of the monsoon, and if the plans are thoroughly successful, we will never go with a beggar's bowl to the other countries for the mere necessities of life. Industries, too, are necessary and that is why, in spite of enormous cost between 1947 to date, several industries have been started in India, like Sindri Fertilizers Co., Car Manufacturing in Bangalore, Cycle Manufacturing in Madras, Radios in Bombay, Locomotives in Chitiranjan, Needle Manufacturing in Ooty and so on.

This is a bold step and when people criticize the Government for spending such a lot of money on these ventures, they forget one important point that, if a country does not have these industries, it will always have to depend on other countries. Political independence without Economic Independence is nothing; while Political Independence with Economic Independence means everything.

India won her freedom with the powerful weapons of Satyagraha and Ahimsa. To conquer is easy. But to maintain what has been conquered is a difficult job. But in this world of violence, non-violence is likely to be misunderstood and hence, India is building a small armed force. Evidently we are realizing that the non-violence of a cow, has not so far converted a tiger to its faith. The old saying is, "while at Rome, do as Romans do."

Games and sports have a tendency to bring a people together. India is taking part in the World Sports and Games, not with a view to win the medals but to promote an international fellow feeling. The cultural delegations, which we are sending to the various countries, have a definite purpose. Our artists, dancers, musicians are all ambassadors of Good will.

Finally, let us hope that our endeavours will create sound internationalism.

BY A. ALEXANDER NINAN,
I. U. C.

Our Debt to Poets

Who is a poet ? "A poet" says Shelley, "is a nightingale who sits in darkness and sings to cheer its own solitude with sweet sounds". It means that a poet is a person with an extraordinary capacity to express the beauties of nature and the amusing daily occurrences of the world in a pleasant, memorable and entertaining way.

Poetry is the product of the poet. According to Wordsworth, "poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings : it takes its origin from emotion recollected in tranquillity". A poem is, therefore, a thing of beauty and perfection created out of personal, sincere imagination having as its significance the spirit of all knowledge, flowing out of sheer joy or profound melancholy.

Man, the noble animal, enjoyed poetry for ages and will continue to do so for ages to come. In India, the ancient Aryans of the Indo-Gangetic plain made capital use of poetry. They composed hymns in praise of God, in excellent verses. The ancient Persians and Egyptians also loved poetry. In ancient days, poets graced the courts of sovereigns all over the world. For example, but for the great patronage of Sultan Md. of Ghazni, "the *Shah Nama*" would not have come into existence. In the past, kings patronized many poets, and, if we owe any debt to poets, we owe an equal debt to the kings of old.

India has produced great poets like Kalidasa, Kamban and Thiruvalluvar, to mention a few. These men of literature were each truly responsible for an epoch in Indian literature and culture. Our Indian poets are men of great integrity and honour ; they moved on an equal plane with monarchs ; they rarely wrote to dictation ; they sang and wrote out of their own will. In "*Purananooru*," we come across stories of such great poets. The story of Nakkira, the Tamil poet, who dared to find fault with Lord Shiva, the traditional lover of Tamil, is well-known.

In Ghazni, when Firdausi was requested by the Sultan to write the book "*Shah Nama*", the former accepted on one condition that

the latter should give for each stanza a coin of gold. Later, when the Sultan offered Firdausi for each stanza a coin of silver, the poor but proud poet rejected it and his heart was broken. Poverty never changed the poets' attitude towards money. They even hated money, and only cared for glory and fame. Such was the temper of the poets of ancient times.

A man lacking the capacity to appreciate poetry is but a half man. Poetry is the mirror of life reflecting good and evil. If we want really to understand and appreciate the beauties of poetry, we should make a wide and intensive study of it. Shakespeare was, to a considerable extent, responsible for uplifting the standard of poetry in English. His works largely attracted the common people, because of their eloquence; the learned appreciated them because of their depth of thought. Likewise, Shelley captured the hearts of thousands by his lyrical poetry, pouring out of keen observation. He was truly called a genius because he achieved what assiduous talent can never achieve. Verse came tumbling out of his mouth, like a torrent.

Poetry is not a subject to be learned ; it is a gift. Shakespeare in his early plays cared more for epigrammatic lines, such as "Thou art a miscreant; Too good to be so and too bad to live." The great poet Kamban has also used this technique. Praising the hospitality of the country of Kosala, he blandly says that " in Kosala no one indulged in charity; nor did truth prevail nor were there great soldiers". This queer statement surprises us. But reading the poet further, we understand: " in Kosala no one indulged in charity, for there was none to receive; nothing like truth prevailed, for the people never came across the word 'lie'; soldiers there were none because there was no enemy for them to meet ".

The imagination of Shelley in his "*Cloud*" can be compared and contrasted with that of Kalidasa, in his "*Meghadhootham*". Both gave life to the cloud and addressed them as kindred spirits with senses. Similarly, we can compare Shakespeare with Kalidasa, Milton with Kamban and Homer with Vyasa, in so far as historical drama, high imagination and epic poetry are concerned.

Regarding the attitude of the people towards the poets, there is great difference between the East and the West. In the West, people protected and paid homage to the material relics of their poets too, but in the East, people admired and paid homage not to the mortal remains of the poets, but to the immortal perfection of beauty which the poets had left behind them. That is the reason why even today, we do not anywhere have shrines or memorials preserving material relics or mementos of the great poets of old. Nor is the Indian temperament fascinated by preservation of historical data. That is why, though much is known about Kamban's literary work, we know very little about his own life. According to Hindu faith, material things which add pleasure to man in this world will not help him at all in the other world. It is his glory, it is his good work, it is his conduct, it is his sincerity and it is his faith which will lead and accompany him to the other world.

The West has a different outlook on the question. In order to show their love and respect and to repay the debt which they owe to the poets, Westerners include them among their nation's great men and erect memorials over their bodies and preserve their remains as national mementos. This western outlook is now influencing the East, and that is the reason why we now have a Monument to Bharathi—our national poet, although we never had one for Kamban or for Kalidasa; that is why we are visiting the places connected with Bharathi; that is why we carefully preserve his mementos, that is why now we often talk about his life and times and ideals. These various factors clearly indicate the influence of the West on our country in such matters.

But, again, we should remember why we preserve the relics and mementos of the great, and why we build beautiful memorials in their honour. It is not because we love those relics or mementos for their own sake. But for the association of the great men with those mementos or monuments, we may not care much for these. Without such association, these relics, mementos and memorials have no meaning; they exist and are preserved only to proclaim the glory of the great men's ideas.

The world progresses by ideas. Ideas are the small seeds from which great trees of action grow. Without ideas there is no growth, no progress. The greatest of human achievements, first started *with an idea in someone's mind.*

The great poets of old live in our memory because of the great ideas they have scattered in plenty. In our country, we owe a great deal to poets like Valmiki, Kamban, Kalidasa and Tiruvalluvar. It is their ideas broadcast in their great works like the *Ramayana*, *Raghuvamsa* and *Kural* which permeate and beautify our life today. We cannot express sufficiently our heartfelt gratitude to these great poets. But we can repay our debt and express our gratitude in a way. We can study and imbibe their ideas and propagate their works far and wide, making the whole world aware of their greatness. We can translate their works into foreign languages. To use the words of Burke, we can say that if our country is to be loved by the world, it ought to be lovely. In order to make it lovely, we must preserve our honour and greatness in literature.

We must study and master the great works and *understand what they really mean*. We must not only *study* the great works but also *follow* in our daily life the ideals which the great poets proclaimed. We can, of course, raise structures in memory of them but a greater monument will be to encourage and support budding poets. We should not merely boast of having produced great poets in the past, we should be able to produce them in the present. In the words of Pandit Jawaharlal Nehru, " we have yet to make India a great country-great not in size, but in the real sense of the word, that is a country where great men live and develop."

V. R. KRISHNAN;
II U. C.

Tree Planting Ceremony in our College

To promote the growth of trees in India, the tree planting ceremony is observed every year in all the parts of our country. Fortunately, most of India's soil is fertile. So we may hope that if trees are planted year after year, the whole of India will be covered soon with trees.

The growth of trees is very useful not only to human beings, but all the animal life in the country. People depend on trees for their food, clothing and shelter. Plants give out oxygen and absorb carbon-dioxide in the day time. Hence it helps humanity to get oxygen.

It is from trees we get the timber for house building and for our house-hold furniture. Even for vehicles, we make use of wood and without wood we cannot have many things that are very useful to us in our daily life. So we should be very grateful to God for creating these on earth. It is our duty to increase the growth of trees on land. It has now become our annual festival to plant some trees every year. Such a festival was celebrated in 'The New College' on 3–11–54 at 4-20 p. m., when our College Secretary Janab M. S. A. Majid Sahib inaugurated the festival by planting a sapling in our College Compound in front of the Burma-Malaya Block. Another sapling was planted by our Principal, Sri J. Franco, M. A. L. T. These as well as the other trees planted in their wake, we are happy to see growing well. In the course of two years, the trees will grow into big ones and would add to the beauty of the buildings and would give shelter to students of the college during the hot days of the year.

By observing this festival, we are helping humanity at large and, in course of time, India will become a country full of gardens.

P. T. RATHNAVELU.
I. U. C.

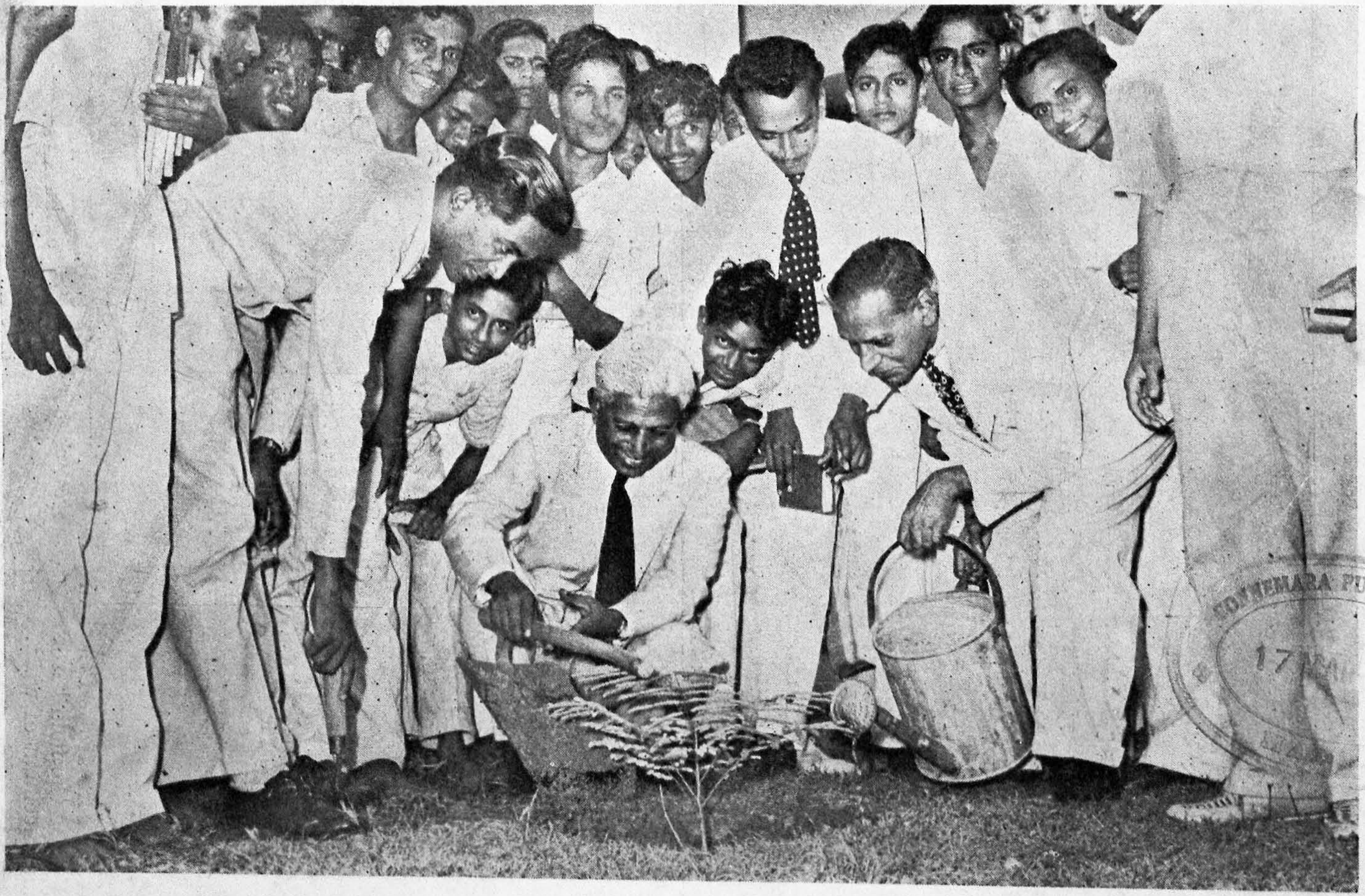

The Hony. Secretary and the Principal planting and watering the first sapling on the Vanamahotsava Day.

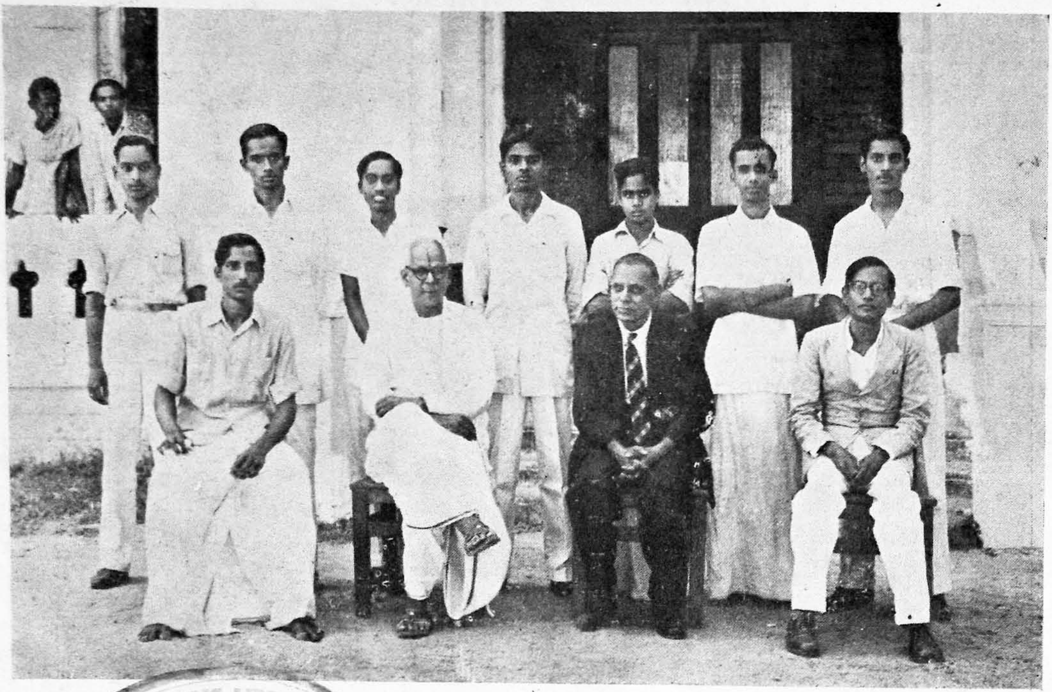

The New College Social Service League.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
17 MA

Our Hony. Secretary & Principal inspecting the field before commencement of work.

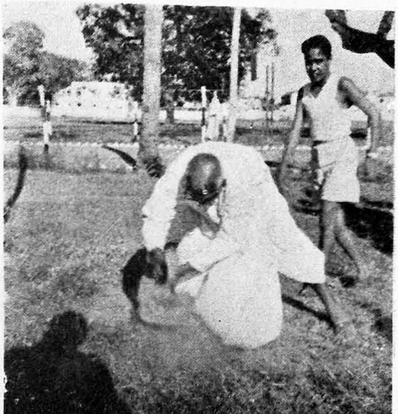

Manual Work enthusiasts.

Be a good Student

Burn not your house to frighten away the mice.
Expense of time is the most costly of all expenses.

An injury forgiven is better than an injury avenged.

Go not into the society of the vicious.
One thing well done is twice done.
One bad example spoils many good precepts.
Dare to do right, fear to do wrong.

Scatter in one hand, gather with two.
The more you think, the more you do.
Use your leisure for improvement.
Do not damage any life or thing.
Empty vessels make most sound.
Never disclose your resolution beforehand.
There is no education like adversity.

N. SRINIVASAN,
I. U. C.

Jugglery in Numbers

$$1 \times 9 + 2 = 11$$
$$12 \times 9 + 3 = 111$$
$$123 \times 9 + 4 = 1111$$
$$1234 \times 9 + 5 = 11111$$
$$12345 \times 9 + 6 = 111111$$
$$123456 \times 9 + 7 = 1111111$$
$$1234567 \times 9 + 8 = 11111111$$
$$12345678 \times 9 + 9 = 111111111$$
$$123456789 \times 9 + 10 = 1111111111$$

$$1 \times 8 + 1 = 9$$
$$12 \times 8 + 2 = 98$$
$$123 \times 8 + 3 = 987$$
$$1234 \times 8 + 4 = 9876$$
$$12345 \times 8 + 5 = 98765$$
$$123456 \times 8 + 6 = 987654$$
$$1234567 \times 8 + 7 = 9876543$$
$$12345678 \times 8 + 8 = 98765432$$
$$123456789 \times 8 + 9 = 987654321$$

$$1 \times 10 + 1 = 11$$
$$11 \times 10 + 1 = 111$$
$$111 \times 10 + 1 = 1111$$
$$1111 \times 10 + 1 = 11111$$
$$11111 \times 10 + 1 = 111111$$
$$111111 \times 10 + 1 = 1111111$$
$$1111111 \times 10 + 1 = 11111111$$
$$11111111 \times 10 + 1 = 111111111$$
$$111111111 \times 10 + 1 = 1111111111$$
$$1111111111 \times 10 + 1 = 11111111111$$

N. SRINIVASAN,
I.U.C.

Students and Social Service

The prime need of today is Social Service. The younger generation of today found in Colleges and High Schools are future citizens of this country and they require a high degree of character, integrity and intelligence in order to play their part in the service of the land, whether it be in official or public life. A nation to be great requires great citizens, whose minds are free from narrow sectional, parochial, or communal prejudices and which are large enough to comprehend within their fold the great India of ours and to cultivate the habit of thinking, " We are Indians first and Indians last, with our Government at Delhi ; we are not the citizens of only a portion of this land, like Tamilnad, Andhra, Hyderabad and so on."

All these require a proper training in sound citizenship, which can only come by regarding education only as means of service to others and not to ourselves. Days are passed, when the intelligentsia of the country were trained to become clerks to assist the foreigners. In Independent India, educated youngmen must go to rural parts and teach their less fortunate brethern proper ideas of citizenship, ways of sanitation and better life. They must infuse a national outlook in their respective places and utilise all their knowledge for the betterment of the people at large. For example, they must realise the dignity of manual labour and go out in batches of hundred to a select village, camp there, for at least three weeks and rebuild or repair the village pond intended for drinking purposes and purify the water or repair the village tank for the common benefit of the village. They can lay out a new motorable road from the village to the adjacent trunk road and plant on both sides shady trees, for their benefit.

In addition, they can hold weekly meetings of the villagers and tell them in their mother tongue how they should conduct themselves during elections, how they should keep their houses and the streets in sanitary condition, etc. They should also tell them the benefits of the Five Year Plan and what the rich are doing to raise the level of the common man.

In short, each year, during the college course, they can select a village as a unit and go out in batches and do their bit in this mighty effort of the economic, cultural and spiritual regeneration of this ancient land of Bharat, reminiscent of the halcyon days of Chandra Guptha, Asoka and Akbar.

V. R. SRINIVASAN,
I.U.C.

Hostel Report for the Year 1954-55

It gives me great pleasure to record a summary of the events of the period under review, 1954-55, in this College Hostel.

The Hostel which was born four years ago, was given greater prominence this year. We had very encouraging admissions as a result of which it has grown in strength. The total on the roll is 43 as against 26 of last year and, at one stage, we had as many as 46 students, which shows nearly a hundred per cent increase. This growth resulted in the construction of a new room. Necessary furniture have been provided and thus the Hostel is equipped and enlarged. This cent per cent increase suggests that the authorities may have to open an extra hostel itself. I am doubly sure that this will be the case as young men from the distant lands of Fiji and Malaya are being attracted to our Hostel.

The Hostel Cabinet consists of the following :—
Secretary : Mr. C. Subramaniam.
Assistant Secretary : Mr. Mohammud Eusoof.
Games and Health Secretary ; Mr. Naiyamulla Khan.
Mess Secretaries : Mr. M. Jeevaratnam and Mr. N. Thiagarajan.
Secretary in charge of the Library ; Mr. B. Joghan.

Manual Work Enthusiasts

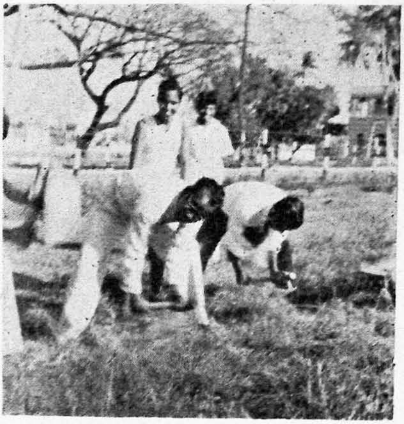

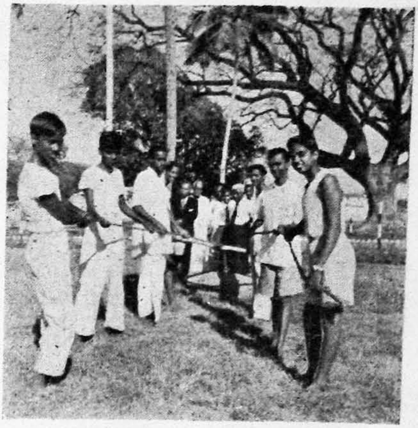

BLIC LIBRARY

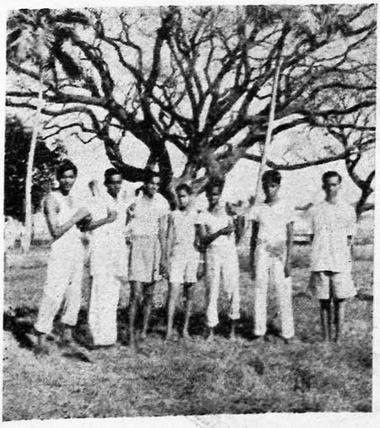

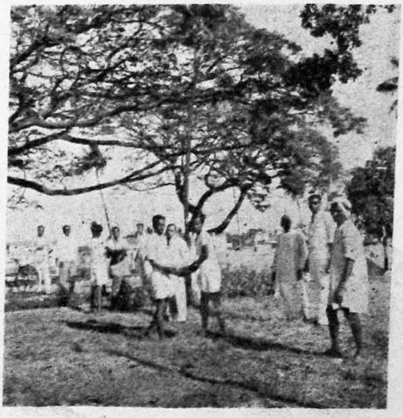

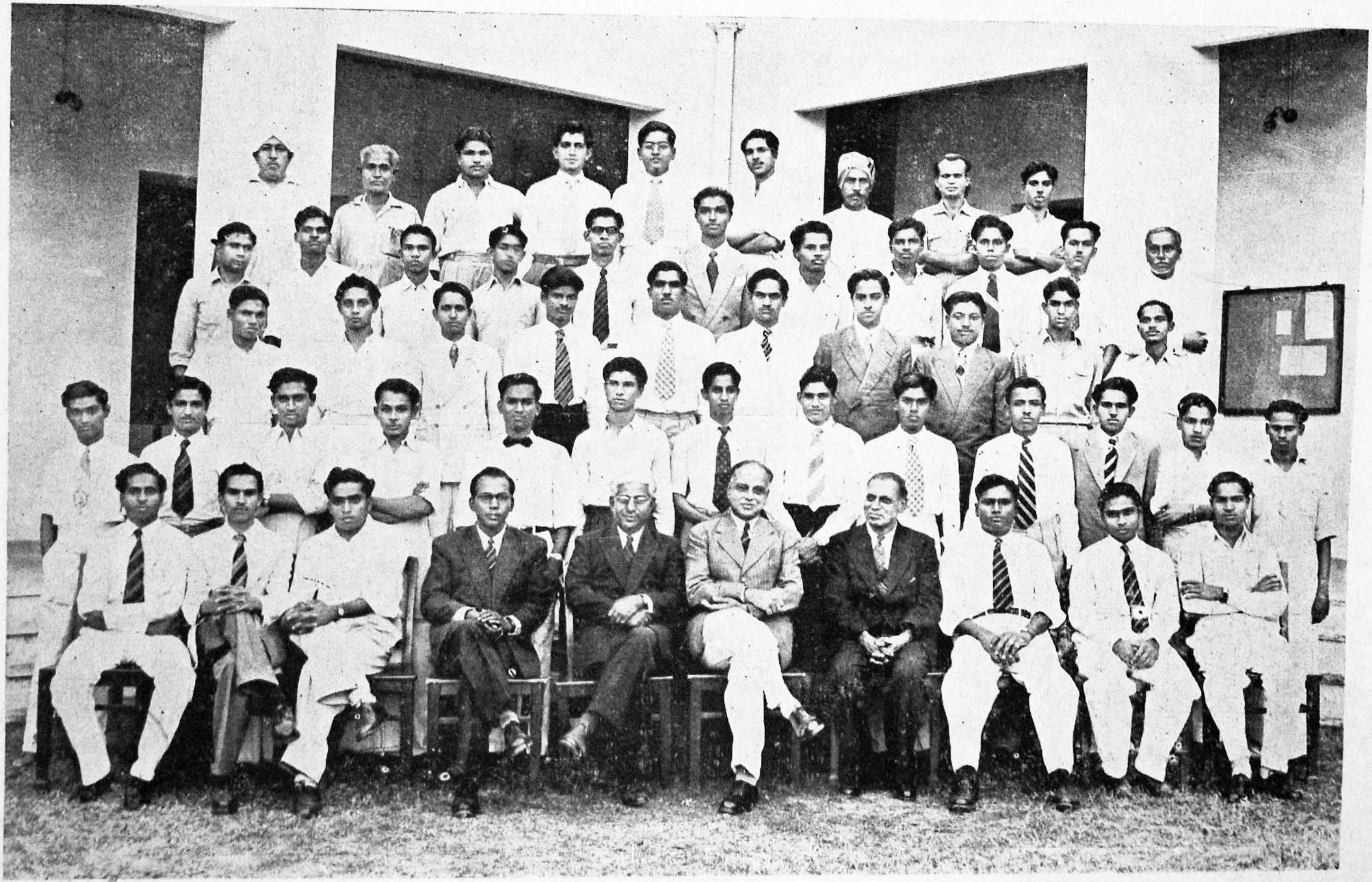

Our Hostel Day, with Sri S. Parthasarathi Ayyangar, B.A., M.L., Commissioner of Police presiding.

This body has succeeded in making this hostel very active. A visit to the hostel—a centre of activity—will prove to you its own importance. The young men are trained in the art of playing both indoor and outdoor games, reading, public speaking and even eating, I am told. Thanks to Sri Subramaniam and his band there has been a successful organisation of hostel activities.

Some improvements have been made in the Mess. Curds are being served on alternate days and Bun and Butter for breakfast, once a week. Besides these, we have two new daily items—Coffee in the evening and appalams, with the night meal. Analysis of the various means of approach to the Mess problems in its practical aspects comes up for discussion. A fishy problem of this type is fish. Though we could not add this item in our menu this year, we defininitely hope to do something about it next year. The mess rate is cheaper here than in some of the other College Hostels in the city. The rate invariably is round about one rupee a day which, definitely, is cheap. On two days in the week we are feeding the N. C. C. lads, for we believe that an army marches on its stomach. The dinners go on as usual. We might have missed the Sundays but not the Sunday Pulav. However, on 30th January, we observed the day on which the Father of the Nation died by foregoing our usual pulav dinner. Both the terminal dinners were very largely attended and we had a great deal of difficulty, as far as the seating arrangements were concerned. I request the authorities to provide more dining tables next year. For our first terminal dinner, we had our Hony. Secy. Mr. M. S. A. Majid, as our chief guest and the second occasion, we had our eminent doctor, Ghani Sahib and we were proud to have on the Hostel Day, Mr. S. Parthasarathi Ayyangar, B.A., M.L., Commissioner of Police, Madras, as chief guest.

Though there was a case of one member having to discontinue his studies because of illness, our young men were generally healthy. 'A sound mind in a sound body,' is our belief. We work as well as play. It is very pleasing to see that every one takes interest in games.

Mr. Naiyamullah Khan, the Games Secy., after recovering from an attack of typhoid, did wonderfully well in organising games and

successfully conducting the tournaments. The new badminton court, which the authorities helped us to erect, has been in constant use. We maintain it neatly. We ourselves do the mowing, whenever necessary, in accordance with the new ideal of national service. Speaking of games, one cannot but mention the fine gesture of our Hostel Secy. who presented a Carrom Board to the Hostel. We take this opportunity to thank him.

Even as our Hostel, the Library has also grown in strength. We have as many as a hundred and nine books in the library, at present. The library, though small, has some very good books. This library has become so popular that the Hony. Secy. of the College and the Principal borrow books, now and then. This is really a great honour. We are grateful to Mr. M. Madurainayagam, Deputy Registrar, Co-operative Societies, for presenting the library with four books. It will not be out of place to mention that such gifts are always welcome. We do not believe entirely in fiction. We are interested in the real happenings of the world too. We have dailies like Swadesa Mitran and the Hindu and Weeklies like, the Illustrated Weekly of India, the Illustrated and the Sport and Pastime. We thank the U.S.I.S. for the magazines they send us every now and then. It is good to see that they remember us and we hope they will continue to do so, especially, when they present books to the various libraries.

Despite all the numerous extra-curricular activities, the studious atmosphere prevailing in the hostel shows that these lads work while they work and play while they play.

It will not be out of place to mention a few outstanding successes achieved by some of the hostel students. Mr. A. H. Yusuf annexed the prize for the best individual speaker in the Inter-University Elocution contest held at Waltair on the 27th January '55. The very same conqueror from Fiji has taken two first prizes for proficiency in Hindi and Modern History. The hostel has made real history. The other History prize, the prize for Indian History, has been knocked off by the 'Baby' of the Hostel, Mr. B. S. Raman. Mr. Nedungilli is a first class Tamil name. No wonder then our Mr. Nedungilli has annexed the first prize in Tamil. The Malayalam first prize went to

Mr. A. Alexander Ninan here. I do not know whether Ninan is a Synonym for the Great or the Magus. We heartily congratulate these gentlemen.

I, for one, will not be surprised, if all the hostel students get through in their examinations and I take this opportunity to wish them all success in the forth-coming examinations and I wish the Seniors, who will be soon leaving the portals of this institution, the best of every thing in the wider arena of life, outside this college.

The Junior students gave the out-going students a farewell party in the second week of March. It was a homely affair and all the students squatted on the Hostel lawn, in the true Indian style. The Warden poured out words of advice in an informal way and invoked the blessings of the Almighty. Mr. Yusuf proposed the toast for the Seniors which was suitably replied to by Mr. C. Subramaniam,, of course, not the Finance Minister of Madras!

I will be failing in my duty, if I do not thank those who have been responsible for the smooth running of the hostel. Two gentlemen stand out very prominently. One is our Principal and Warden but for whose co-operation and guidance we would not have fared half so well. His shrewd but clever and correct judgment has saved us from many a crisis. As for the other, he is none other than our ever-active and helpful Hony. Secretary Mr. M. S. A. Majid, who inspite of other pre-occupations in connection with the College and the Muslim Educational Association of S. India has not once forgotten our Hostel. He has done many things and has promised to do many more for the Hostel. His aim is to make this Hostel a model for the others. My grateful thanks to them both and also to the host of well-wishers of this Hostel.

SIMON I. S. PAKIANATHAN,
Dy. Warden,
The New College Hostel.

OFFICE BEARERS OF THE COLLEGE ASSOCIATIONS 1954-'55.

S. No.	*Name of Association.*	*Vice-President*	*Chairman*	*Secretary.*
1	UNION	Sri A. Gopala Krishna	Mr. S. Kumaraswamy	Mr. Mir Raza Ali
2	SCIENCE	Sri A. Viswanathan	Mr. Alfred Kanagaraj	Mr. Syed Ali Ispahani
3	URDU	Mr. Hamid Hussain Siddique	Mr. Shaik Fazlullah	Mr. Syed Zamin Peeran
4	COMMERCE	Mr. T. Mohamed Dawood Khan	Mr. T. G. Ramachandran	Mr. D. David
5	GEOGRAPHY	Sri S. Manickam	Mr. S. Narayanaswami	Mr. Bashir Khan
6	HINDI	Sri G. Viswanathan	Mr. M. Manoraman	Mr. A. H. Yousuf
7	LOGIC & PSY.	Sri K. R. Applachariar	Mr. R. Ardhanari	Mr. Mohamed Bazlullah
8	ISL. HISTORY	Mr. Abdul Khader Sait	Mr. Md. Rahmathullah	Mr. I. Md. Shamsuddin
9	HISTORY	Mr. Simon I. S. Pakianathan	Mr. D. K. Subramaniam	Mr. G. Rajasekharan
10	MALAYALAM	Sri M. N. Vijayan	Mr. P. S. Thomas	Mr. A. Alexander Nainan
11	TAMIL	Mr. T. K. Gopala Iyer	Mr. Abdullah Shariff	Mr. G. K. Balasundaram

ACTIVITIES OF THE DIFFERENT ASSOCIATIONS, 1954-55.

DATE.	ASSOCIATION.	LECTURER.	SUBJECT.	CHAIRMAN.
12th August '54	UNION	Rev. Dr. A J. Boyd, M.A.D.D.	Inaugural Address	Mr. S. Kumarasamy
17th August '54	SCIENCE	Fr. L. M. Yeddanappalli	do.	Mr. Alfred Kanagaraj
25th August '54	GEOG.	Mr. M. S. A. Majid Sahib B A.	do.	Mr. S. Narayanaswamy
26th August '54	PSYCHOLOGY & LOGIC	Major S. Parthasarathy	Intelligence & its Measurement	Mr. R. Ardhanari
28th August '54	ISL. HISTORY	Al-Haj Anwarul Haq Sahib	Inaugural Address	Md. Rahmathullah
30th August '54	HISTORY	Sri A. S. P. Ayyar, I.C.S.	do.	Mr. D. K. Subramanian
11th Sept. '54	MALAYALAM	Dr. K. M. George	do.	Dr. V. K. John
24th Oct. '54	UNION	Mr. S. J. C. Baynes	U. N. O. DAY	Mr. S. Kumarasamy
27th Oct. '54	UNION	Mr. M. S. A. Majid Sahib, B.A.	Condolence meeting (sad demise of Mr. Rafi Ahmed Kidwai)	
28th Oct. '54	URDU	Mr. S. M. Fazlullah Sahib	Inaugural Address	Mr. Shaik Fazlullah
30th Oct. '54	COMMERCE	Homi F. Kapadia	do.	T. G. Ramachandran
4th Nov. '54	HINDI	Sri Katil Ganapathi Sarma	do.	M. Manoraman

17th Nov.	'54	ISL. HISTORY	Haji M. A. Azeem Sahib	Importance of Meeladi Nabi	S. A. W. Bukhari Sahib
20th Nov.	'54	SCIENCE	Mr. A. G. Narasimhan	Importance of Experiments in Modern Science	Alfred Kanagaraj
23rd Nov.	'54	PSY. & LOGIC	Mr. Syed Sathar Meah	Experimental Psychology	R. Ardhanari
10th Jan.	'55	UNION	Sri V. Thiruvenkatachariar	HUMAN RIGHTS DAY	Mr. S. Kumarasamy
24th Jan.	'55	URDU	Md. Yousuf Sahib, Kokan	The place of Urdu in Modern India	
27th Jan.	'55	HINDI	Sri Dharmarajan		M. Manoraman
29th Jan.	'55	URDU		Hindustani Musical Competition	
2nd Feb.	*'55*	*COMMERCE*	*Sri G. Sethuraman*, M.A.	*Commerce in the present* set-up.	Md. Abdulla Sheriff
14th Feb.	'55	HINDI		Oratorical competition	
17th Feb.	'55	MALAYALAM		Elocution competition	
18th Feb.	'55	UNION	Elocution	The Socialist pattern of Society is preferable to the Communist Pattern.	
5th March	'55	ISL. HISTORY.	Begum Sultan Mir Amiruddin Saheba	The Status of Women in Islam.	Md. Rahmathullah
6th March	'55	UNION	Dr. M. Abdul Haq Sahib	VALEDICTORY ADDRESS	Mr. S. Kumarasamy
7th March	'55	COMMERCE.	Mr. M. S. A. Majid Sahib B.A.	Advice to the out-going II U.C. students.	Mr. Abdullah Sheriff

17

ஆசிரிய ஜோதி

பொன்துகள் கொழிக்கும் காவிரி பாய்தலால் வளம்பெற்ற சோழவள நாட்டில் அவதரித்த வைணவ பக்த திலகமே! தாங்கள் அனுதினமும் திருமாலை ஆழ்வாராதிகளின பாசுரத்தால் ஆடம்பரமின்றி ஆராதித்து வருகிறீர்கள். இராமாயணம், பகவதகீதை முதலியவற்றைப் பிரவசனம் செய்கின்ற பக்தர்களேயும், வேத பாராயணம செய்யும் அந்தணர்களேயும் ஆதரித்து ஊக்குவிக்கின்றீர்கள். திருப்பாவையில் தாங்கள் ஈடுபட்டுள்ளதை நான் நன்கு உணர்வேன்.

"விளையும் பயிர் முளையிலே" என்றதற் கேற்பத் தங்கள் இளமையிலேயே கல்வியில் மேன்மையுற்றிருந்ததை நேரிலே கண்டறிந்துள்ளேனன்றோ! கல்வியிலே உயர்ந்த பட்டமாகிய எம.ஏ. பட்டம பெற்று அறிவியல் கலையில் அதி நிபுணராகி விளங்கி வருகின்றமையை யாவரும் அறிவர்.

ஆசிரிய ஜோதியே!

பாபமில்லாத தொழிலாகிய ஆசிரியத் தொழிலில் ஆவலுடன அமர்ந்து, ஆண்டுகள் தோறும் நூற்றுக் கணக்கான ஆசிரியர்களைத் திறமைபெறச் செய்தீர்கள். ஆலயங்கள் அமைத்தல் முதலிய தருமங்கள் பலவற்றினும் கோடி மடங்கு சிறந்தது ஆங்கோர் ஏழைக்கு அறிவுறுத்தல் என்று பாரதியார் கூறினர். எத்தனையோ ஆயிரம ஆசிரியர்களைப் பயிற்றுவித்த காரணத்தால் கணக்கற்ற மாணவாகள் கல்வியைக் கற்பதற்குத் தாங்கள் உதவி புரிந்திருக்கிறீர்கள். உதவி புரிந்து கொண்டும் வருகிறீர்கள். இவை யாவற்றினும் மேலாகத் தங்களிடத்தில், நல்லகுலம், அருள், தெய்வபக்தி, மேன்மை, கலையில் தெளிவு, கட்டுரை வன்மை, நிலம், மலை, நிறைகோல், மலர் நிகர் மாட்சி முதலிய உத்தம ஆசிரியர்க்குரிய உயர் குணங்கள் யாவும் அமைந்திருக்கின்றன.

சொல்லின் செல்வரே!

தங்களுடைய உயர்ந்த பொருள்பொதிந்த சொற்பொழிவாற்றும திறனையுணர்த்தச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் (Endowment Lectures) சொற்பொழிவாற்றச்செய்து சங்மானித்துக் கௌரவித்துப் பெருமைப் படுத்தியதைத் தவிர வேறு சான்றும் வேண்டுமோ?

உயர் நூலாசிரிய!

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தா, தங்கள் அறிவியல் நூற்கு முதற் பரிசு அளித்தார்கள். மடாதிபதிகள் போற்றிப் பணிந்து பொருள் அளித்தார்கள். கலைக் களஞ்சியத்தார் தங்கள் கட்டுரையை விரும்பி வேண்டுகோள் விடுத்தனா. இன்னமும் பல உளநூல்களை இயற்றி வருகிறீர்களே.

உளநூல் புலமையும் தருக்கநூற் புலமையும ஒருங்கே அமைந்த பேராசிரியர் ஸ்ரீமான கே. ஆர். அப்பளாசாரியாரின 60-ஆம் ஆண்டு நிறைவின்று பேராசிரியர் தி. கி. கோபாலையர் அவர்கள் சமர்ப்பித்தது.

உற்றுழியுதவும் பெருமதி அமைச்ச!

புதுக்கல்லூரி யாசிரியர்களுள் பெரும்பகுதியினர், இடுக்கண் ஒன்று உற்றக்கால் விசும்பில் துளியை வேண்டி நிற்கும் பசும் புல்லைப்போலத் தங்கள் ஆதரவை நாடி நிற்பதை நேரில் கண்டறிந்துள்ளேனே!

உத்தம சகோதர்!

"அன்புள்ள முன்னோன் ஒரு பிதா" என்ற ஆன்றோர் வாக்கின்படி தங்கள் தமையனாருக்கு, ஒரு மகன் செய்யவேண்டிய கடமையை யெல்லாம் ஆற்றி அவரது ஆசியைப் பெற்றீர்கள்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நாயகமணியாக விளங்கும் தங்கள் இளையோன் இராமாநுஜன் உண்மையிலேயே இராம-அநுஜனாக (லக்ஷ்மணனாக) விளங்குகிறார் அல்லவா? அவருடைய மேன்மைக்கு உதவிபுரிந்தும், அவர் உயர்வைக்கண்டு மகிழ்ந்தும் விளங்கும் பாக்கியம் தங்களை அடைந்திருக்கிறது.

நற்பெருந் தந்தையே!

தந்தை மகற்கு ஆற்றவேண்டிய நன்றியைத் தங்களைப்போலச் செய்தவர்கள் வெகு சிலரே. தங்கள் நன்மக்கள் யாவரும் எந்தச் சபையில் சென்றாலும், எத்தொழில் இயற்றினாலும், அவ்வவற்றில் முந்தியிருக்கும் பாக்கியம் பெற்றுள்ளார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் விளங்குவதற்கான உதவியைச் செய்துள்ளீர்கள்.

"மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்" என்பதை யுணர்ந்த தங்கள் புத்திரர்கள் நன்முறையிலே தங்கள் பணியை இயற்றுகிறார்கள்.

அன்பின் அணிகலமே!

"ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே செல்லும்வா யெல்லாம் செயல்" என்ற திருக்குறளைக் கற்ற தாங்கள் சமயம் வாய்த்த பொழுதெல்லாம் அன்பைத் தெரிவிக்கிறீர்கள் என்பதனை யெவரும் மறுக்க முடியாது.

இவ்வாறு எல்லா வகையாலும் செய்வனசெய்து அறுபதாம் ஆண்டினை எய்தியுள்ளீர்கள். பயனுடைய வாழ்க்கையை நடத்தியிருக்கிறீர்கள்.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்—தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்" என்ற வேதவாக்கின்படி,

மானிட வுருக்கொண்ட தெய்வமே!

தங்கள் திருவடியில் முடியினை வைத்து வணங்குகின்றேன். தங்களுக்குப் பல்லாண்டு கூறுகின்றேன்.

இன்னிசை வெண்பா

வாழ்கநம் அப்பளாச் சாரியார் வாழ்கவே
வாழ்க அவர்தம் மனைவியும் மக்களும்
வாழ்க அவர்தம் சுற்றமும் நட்புமே
வாழ்கபல் லாண்டுபல் லாண்டு.

அன்பன்,
தி. கி. கோபாலையர்.

குறள் தரும் இன்பம்

உலகம் புகழும் உத்தமராகிய திருவள்ளுவப் பெருந்தகையார், யாத்த தனிப்பெருநூலாம் திருக்குறள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பிரிவினையுடையதாகி, இல்லற துறவற நெறிகளை அறத்துப் பாலிலும், அரசியல் அமைப்புப் பொருளாதார அமைப்புக்களைப் பொருட்பாலிலும் கூறிக் காதலன் காதலியர்களின் உளம் ஒத்த அன்புடைமை, வாழ்க்கை நிலை ஆகிய இன்ப இயல்புகளைக் காமத்துப்பாலிலும், கவினுறப் பேசிச் சென்றுள்ளமையினைப் பலர் அறியாரேனும், சிலரேனும அறிந்திருக்கின்றனர்.

காமத்துப்பால் காதலன் காதலியர் இன்பப் பகுதியினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேசப்படுவதேனும், பொய்யில் புலவராம் செந்நாப் போதார் அந் நிகழ்ச்சிகளை நனிநாகரிக முறையில் நவின்று சென்றிருக்கும் வன்மை எத்தகையவரும் பாராட்டாமல் இருக்க இயலாது. ஏன்? நோய் கொண்டாலும் கொள்ளலாம், நூறு வயதளவும், பேய் கொண்டாலும் கொள்ளலாம் பெண்கொள்ளல் ஆகதே என்று பெண்கள் சமூகத்தையே பெரிதும் வெறுத்துப் பேசிய துறைமங்கலச்சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப் போன்ற வீரத்துறவியர்களும் பாராட்டியே தீர்வர்.

தெய்வப் புலவராம் திருவள்ளுவர், இன்பக் கொள்கலமான குல் தொடர்ந்த அல்மொழியினைத்தமது தெய்வநூலாம் திருக்குறளில் யாண்டும் அமைத்துக் கூறிற்றிலர் காமத்துப்பாலிலும் இம்மொழி இடம்பெற்றிலது. அற்றாயின், பெருநாவலரின் பெருந்தன்மையினை என்னென்பது? அம்மொழியினை அமைத்துக் காமத்துப் பாலினைப்பாடி இராமையினால் இன்பச்சுவைக்கு இழுக்கு நேர்ந்ததோ எனில், அதுதான் இல்லை. அச்சுவை விஞ்சியே விறிட்டுத் தோன்றியுள்ளது. இனி அச்சுவையினை இனிதின் நுகர்வோமாக.

பண்புமிக்க தலைமகன் பொருள் காரணமாகவோ, தூதுகாரணமாகவோ; ஓதற் காரணமாகவோ, மற்றும் பல காரணங்களாலோ, சில நாட்கள் தன் உள்ளத்திற்கு இயைந்த தலைமகளைத் தணந்திருக்க நேரிடு

கிறது. அது சமயம், தன் பிரிவினை மெல்ல தன் தலைவிக்குக் கூறுகிறான். இவ்வாறு தன் கணவன் பிரிவினைக் கேட்ட தலைவி, அதுபோது எம்முறையில் தனது கருத்தைத் தன் காதலனுக்கு அறிவித்தனள் என்பதைத் திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கும் முறையினைக் காண்க.

செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க்கு உரை

என்பது தலைவியின் விடை.

இதன் கருத்து யாது? "அன்ப, நீ என்னிடம் என்னைவிட்டுப் பிரிவதில்லை என்று கூறுவதாயின் கூறுக. நின்றுட் பிரிந்து மீண்டும் வருவன் என்று கூறும் மொழிகளை நீ வரும்வரை உயிருடன் வாழ்பவர் உளராயின் அவர்களிடம உரைக்க" என்பதன்றோ? இதன் உள் பொருள் என்னை? "நீ என்னைத் தணந்தால் உயிருடன் யான் வாழேன்" என்பதன்றோ? இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம், தான் சிறிதும் காதலரைப் பிரிந்திருக்க இயலாது என்ற இன்பப்பிணிப்பை எத்துணை நாகரிகமாகத் தலைவி கூறியுள்ளாள் பாருங்கள்! ஈண்டுத்தலைவி கூறியதாகக் கூறிய குறட்பா அன்றோ, சைவ எல்லப்ப நாவலரைத் தாம் பாடிய அருணைக் கலம்பகத்தில்,

ஆரும் விரும்பிய கல்விமேல் ஆசை உமக்குள தாயிடின்
பாருற என்பொரு பாவையா பாடிய பாவலர் போலவே
நீரும்அ ருந்தமிழ செப்பிடும் நீர்மை அறிந்திவண் ஏகுவீர்
மேரு நெடுஞ்சிலை அத்தனர் வீறரு ணபுரி வெற்பரே

என்று அருமையாகப் பாடியமைக்கச் செய்தது? இங்கு இதுபோது குறிப்பிட்ட பாடலின் பொருள், முன்னர்க்காட்டிய குறட்பாவின் பொருளை நல்ல எடுததுக் காட்டுடன் விளககிக் காட்டும் முறையில் அமைந்துள்ளது. அதாவது, "அன்ப, நீ யாரும் விரும்பிய கல்வி காரணமாக என்னைப் பிரிந்தேபோய் மீளவேண்டுமானல், நான் கூறும் கல்வியினையும் கற்றுவருதல் வேண்டும. அதாவது திருஞானசம்பந்தர் இறந்து எலும்பும் சாம்பருமாகக் கிடந்த மாதினைத்தம் அருட்கல்வியின் துணையால் உயிர்பெற்றெழச் செய்தார். அதுபோல உம்பிரிவால் யான் இறந்து, சாம்பரும என்புமாக இருக்கையில், நீ அருட்கல்வி கற்றிருந்தால் என்னையும் உயிருடன் எழுப்பலாம் அன்றோ? ஆகவே, அதனையும் கற்றுவருக" என்பதாம். இத்தகைய உண்மை அன்புமிக்க காதலியைப் பிரிய எவர்க்கேனும் மனம வருமோ?

இத்தகைப் பண்புடைய மாதர் திலகங்கள் மணந்து கொண்ட ஒரு பிறப்பில் மட்டும் தம் கணவன்மார்களைப் பிரிந்திருக்க உளம் கொள்ளார் என்று நாம் எண்ணிவிடுதல் கூடாது. அங்ஙனம் எண்ணப் பெருநாவலர் பெருமானும இடங் கொடுத்திலர்; தம் உள்ளம் உவக்கும முறையில் மணந்த காதலரைப் பிறவிகள்தோறும் பிரிந்திருக்க எண்ணாது சேர்ந்தே வாழ எண்ணமுடையர் ஏந்திழைமார் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. இதனை எத்துணை நயம்பட நாயனர் நவில்கின்றூர் பாருங்கள்!

அன்புற்ற இரு தம்பதிகள் இன்பமாகத் தனித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இவ்வின்பப் பொழுது போக்கில், தலைவன், "கண்ணே! உன்னை யான் சிறிதும் இப்பிறப்பில் பிரியேன்" என்றனன். இப்படித்தன் காதலன் கூறினால், காதலி என் செய்தல் வேண்டும்? தன் மகிழ்வினைக் காட்டியிருக்க வேண்டும் அல்லவா? ஆனால், தலைவி ஆனந்தத்திற்குப் பதிலாக அழுகையினை மேற் கொண்டாள். இந்தக் காட்சியினையே வள்ளுவர்,

> "இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம் என்றேனாக
> கண்நிறை நீர்கொண் டனள்"

என்று கூறினர்.

ஏன் தலைவி ஈண்டு ஆனந்த முறாது, அழுது துன்புற்றனள்? அழுகைதான் அவளது உண்மை அன்பை நமக்கு உரைத்து நிற்கிறது. "அந்தோ இப்பிறப்பில் நம்மைப் பிரியேன் என்றதால் மறு பிறப்பில் நம்மைப் பிரிந்து விடுவார் போலும்!" என்று அவள் எண்ணிய எண்ணமே அவளை அழச் செய்தது என்க.

அன்பு மிக்க அருமைக் காதலர்கள் தமக்குள் உரையாடும் போது, மிகுந்த விழிப்புடன் உரையாட வேண்டும் என்றும் வள்ளுவர் தம் இன்பக் குறள் மூலம் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இங்ஙனம் விழிப்புடன் பேசிற்றிலர் எனில், காதலர்கட்கு இடையே ஊடல் ஏற்படும் என்பது உய்த்துணரப்படுகிறது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டு ஈண்டே காணலாம்.

பிரிவு காரணமாகப் பிரிந்து சென்ற காதலன், தனது அலுவல்களைத் தடையற முடித்துத் திரும்பி இல்லம் வந்துற்றனன். இல்லாளுடன் இன்பமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தனன். அந்தச் சமயம் தான் தணந்திருந்த போதும தன் காதலியை மறந்திலன என்பதை உணர்த்த 'கண்மணி, நின்னையான் உள்ளினேன்' என்றனன். இதில் என்ன தவறு உள்ளது? ஆனால், தலைவி தன் தலைவன் நின்னையான் உள்ளினேன் என்று கூறியதைத் தவறாகப் பொருள் கொண்டு விட்டனள். அதாவது என்னை மறந்து இருந்து, பின்னர் நினைவு வந்தபோது நினைத்தீர் போலும்! என்பதாகப் பொருள் கொண்டு, தான் கணவனைத் தழுவிக் கொண்டிருந்த கைகளை எடுத்து விட்டு, அவனைப் புல்லாது தூர விலகி ஊடலும் கொண்டனள். இதனையே

> "உள்ளினேன் என்றேன்மற் றென்மறந்தீர் என்றுஎன்னைப்
> புல்லாள் புலத்தக் கனள்"

என்று வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

ஆம், உண்மைக் காதலி ஊடித்தான் தீர்வாள். தலைவன் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில் தலைவி அவனைத் தன் உள்ளக் கோயிலில் அமைத்து இடைவிடாது நினைந்த வண்ணமாக இருக்கிறாள். அவன் உள்ளத்தில் இருந்தாலும், உடன் இருந்து கூடிக் குலவாத காரணத்தால் துன்பம் ஏற்பட்டு உடல் மெலிவைக்காட்டும் அல்லவா? இதனை உணர்ந்த தோழி தலைவியின் உடற் சோர்வைப் போக்க, "தலைவி! இப்படி வருத்தம் மேற் கொண்டு உடற் சோர்வுபடுதல் கூடாது. இதோ சூடாகப் பால் கொணர்ந்துள்ளேன். பருகிச் சோகம் தவிர்க." என்று கூறும் போது, தலைவி கூறிய கூற்றாக வள்ளுவர் கூறியுள்ள குறட்பாவினைப் பார்க்கும் போது, நினைத்தேன் என்று தலைமகன் கூறினான் என்ற காலத்துத் தலைமகள் ஊடாமல் என் செய்வாள்? சூடான பாலைப் பருக மறுத்த தலைமகள் என்ன கூறினாள்?

"நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சுதும் வேபாக் கறிந்து"

என்று கூறினாள். இதன் பொருள் யாது? "தோழி, என்மாட்டு வைத்த அன்பு காரணமாக, நீ சூடான பால் கொணர்ந்து என்னைப் பருகுமாறு செய்து, என் சோர்வைப் போக்க வழி காண்கின்றாய். ஆனால், நான் சூடான பாலைப் பருக அஞ்சுகின்றேன். 'எற்றுக்கு அஞ்சுகிறாய்?' என நீ வினவலாம். என் உள்ளக் கோவிலில் என் காதலர் குடி கொண்டுள்ளார். நான் இந்தச் சூடான பாலைப் பருகின், என் நெஞ்சில் இருக்கும் அவர் வெந்து போவார் அல்லரோ? ஆகவே, எனக்கு இந்தச் சூடான பால் வேண்டியதன்று." என்று கூறினள். இவ்வாறு இருக்கத் தலைமகன் மட்டும் மறந்து மறந்து தலைவியை நினைத்தல் தவறுதானே?

தமிழ் நாட்டுத் தனிப் பெரும் மாதர்கள் காதலன்பால் தணியா அன்பு கொண்ட அணங்குகள். எதைப் பொறுக்க எண்ணினாலும், தம் கணவன்மார் தம்மைத்தணந்து வேற்று மாதர்பால் செல்வதையோ, இன்னதை செலுத்துவதையோ சிறிதும் பொறுத்துக் கொள்ள ஆற்றல் இல்லாதவர் ஆவர்; தம் கணவர் தம்முடனே இருக்கவே விரும்புபவர்; பிறமாதர்களுடன் தம் கணவன்மார் உள்ளம் போகாதவாறு காதலிமார் பல முறை எச்சரிக்கை செய்தும் வந்திருக்கின்றனர். அப்படிச் செய்திருக்கின்றனர் என்பதை அழகுற நம் வள்ளுவர் அறிவித்துள்ளார்.

உள்ளம் ஒத்த காதலர்கள் காற்றின்பத்தைக் கலந்து துய்க்க ஒரு சோலைக்குள் சென்றனர். சென்றவர் சிறிது நேரம் ஒரு மேடையில் அமர்ந்து, உரையாடிய பின், சோலை அழகு காணத் தனித் தனியே பிரிந்து

உலாவச் சென்றனர். அந்தச் சமயம் தலைமகன் சோலையில் காணப்பட்ட மணமலர் சிலவற்றைப் பறித்து, அவற்றைக் கொணர்ந்து வந்து, மேடையில் அமர்ந்திருந்த தன் தலைவியின் கூந்தலில் சூட்டினன். தலைவிக்கு அந்தச்சமயம் கோபம் வந்ததாம். இந்தக் கோபத்திற்குக் காரணம், "ஓகோ, இப்படித்தான், என்னைப் போன்ற மற்றொரு மாதராளுக்கும் சூட்டுவது என்பதை எனக்கு அறிவிக்கச் சூட்டிக் காட்டினிரோ?" என்று தவருக எண்ணம் கொண்டதே ஆகும். அந்தக் குறளே,

> " கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயும் ஒருத்தியைக்
> காட்டிய சூடினிர் என்று "

என்பது.

இவ்வாருன முறையில் தன் கணவன் வேற்று மாதரிடம் தொடர்புடையான் என்பதை அறிந்தாள் போன்று ஊடிய மற்றொரு மாதின் செயலையும் பாருங்கள்! மனமொத்த காதலர்கள் தனித்து இன்பப்பேச்சில் ஈடுபட்டு உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தச் சமயம் தலைமகனுக்கு தும்மல் வந்தது. தும்பினன். தும்பின் போது வாழ்த்துக் கூறுதல் நம் தமிழர் மரபு. அம்மரபுப்படி தலைவியும் வாழ்த்தினள். அப்படி வாழ்த்தியவள் உடனே மனம் மாறி அழத் தொடங்கினள். பாவம்! தலைமகனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, "என்ன இது! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது போல ஆய் விட்டதே!' என்று எண்ணி, தன் காதலி அழுகதற்குக் காரணம் அறிய வேண்டி, "என் உயிர் அனைய இன்பே! ஏன் அழுகின்றாய்? நான் தும்மினதில் என்ன தவறு?" என்று அன்பு கலந்த மொழிகளால் கேட்டனன். தலைவியும் தான் அழுதமைக்குக் காரணம் கூறுவாளாய், "அன்ப, நீ என்னைத் துவிர்த்து வேறு யாருடனோ உறைந்து வருகின்றாய். அத்தகையாள் நினைவு இப்போது வர, நீ தும்மினை. அன்புடையார் நினைவு வரும்போது, தும்மல் வருதல் இயல்புதானே? ஐயோ, நம் காதலர்க்கு வேற்று மாதரும் ஏற்பட்டு விட்டனரே என்ற துக்கமே என்னை அழச் செய்தது." என்றனளாம். இந்தக் கருத்துடைய குறள் தான்.

> ' வழுத்தினள் தும்மினேன் ஆக அழித்துஅழுதாள்
> யார்உள்ளித் தும்மினீர் என்று '

என்பது.

இதன் பின் தலைமகன் தன் காதலியிடம் தான் அவளைத் தவிர்த்து வேற்று மாதர் எவரிடமும் வேட்கை கொண்டிலன் என்று கூறிச் சமாதானப் படுத்தி இன்புறுகையில், மீண்டும் அவனுக்குத் தும்மல் வரத்

தொடங்கியது. தும்மினால் மீண்டும் தலைவி பிணக்கம் கொள்ளக் கூடுமே, மீண்டும் சமாதானம் கூற வேண்டுமே, என்று எண்ணிய தலைமகன் வந்த தும்மலை எப்படியோ வர ஒட்டாமல் தடுத்து விட்டனன். அப்படித் தடுத்த போதும் தலைமகள் அவனை விட்டிலள். "ஓகோ உனக்கு வந்த தும்மலைத் தும்முதல் செய்யாமல், எனக்கு உன் நடத்தை உறுதிப் படாதிருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அடக்கி விட்டனை போலும்! என் உள்ளதை மறைக்கின்றனை!" என்று கூறி அழுதாள் என்பதை,

> " தும்முச் செறுப்ப அழுதாள் நுமர்உள்ளல்
> எம்மை மறைத்திரோ என்று"

என்ற குறள் அறிவித்து நிற்கிறது.

மற்றொரு காதலர் காட்சியினையும் காண்க. ஒரு காதலனுக்குத் தன் காதலியிடம் கொண்டிருந்த காதல் அன்பு அளவு கடந்து சென்றது. அதனைத் தலைவிக்கு எப்படிக் காட்டுவது என்று சிந்தித்தான். சிந்தித்தவன் அவள் அருகு சென்று, "அமுதம் அனைய என் ஆருயிர் மருந்தே! நான் பிறரிடம் கொண்டிருக்கும் அன்பைக் காட்டிலும், உன்னிடம கொண்ட அன்பு சாலச் சிறந்தது" என்றனன். அவ்வளவு தான். தலைவிக்கு வந்தது கோபம். பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தவள் தூர விலகி அமர்ந்து கொண்டனள். அமர்ந்தவள் சும்மாவும் இருந்திலள், 'பிறரிடம் கொண்டிருக்கும் அன்பைவிட' என்று தன் காதலன் கூறிய தில் உள்ள பிறர் என்னும் சொல்லுக்குப் பிறமாதர் என்று பொருள் கொண்டுவிட்டனள். "ஆகா, நம்மைத் தவிரப் பிறமாதரும் இவருக்கு உண்டா?" என்ற ஊடல் காரணமாக "யாரினும் யாரினும்"! என்று கேட்கலானாள். இவள் கேட்ட வினவையும் அவ்வினவிற்குக் காரண மாகத் தான் நடந்துகொண்ட விதத்தையும் தலைமகன்,

> யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
> யாரினும்? யாரினும்? என்று

கூறி நமக்கு அறிவிக்கிறான்.

இங்ஙனம் எடுத்தவற்றிற் கெல்லாம் நம் தமிழ்நாட்டு மாதர் திலகங் கள் பிணக்கங் கொண்டதாக வள்ளுவனார் எடுத்துக் காட்டுகின்றார் எனில், அதன் உள்ளுறைப் பொருள் யாது என்பதைச் சிறிது ஆழ அழுந்தச் சிந்தித்தால், நம் நாட்டு மாதர் தம் கற்பினை மட்டும் காத்துக் கொள்ள விரும்பாமல் தம் கணவன்மார் ஒழுக்கமும் கெடாது கவனித்து வந்துள்ளார் என்ற உண்மை உணரக் கிடைக்கின்றது. இதனால், இம்

தென்த் தடை செய்தமைக்குக் காரணம்" என்பதை அல்லவா? இவ்வளவு பொருள் அமைய வேதநாயகம் பிள்ளைபாடினமைக்கு ஆதாரம் யாது? இப்படிப் பாடுதற்கு ஆதாரம் நம் வள்ளுவர் பாடிய காமத்துப்பாலேயாகும். அப்பாலின் சுவையைப்பன்முறை படித்துச்சுவைத்துக் குறள் தரும் இன்பத்தில் திளைப்பீராக. தமிழ்நாட்டு மாதர்களின் கற்பினை எண்ணி எண்ணிக்களிப்பீராக.

வித்துவான், பாலூர்
கண்ணப்ப முதலியார்

மண்டபம் பேசியது!

ஒருநாள், அந்திமயங்கும் நேரத்தில், ஊருக்கு ஒருபுறமான சத்திரமொன்றில் மழைக்காகப்பலபேர் ஒதுங்கினர். இடியும் மின்னலும் மாறி மாறித் தங்கள் வன்மையைக்காட்டின. சுழல்காற்று சுழன்று வீசியது. ஒதுங்கிய அனைவரும் காற்று பலக்கவே உள்ளே சென்று குழுமினர். இவ்விதம் அனைவரும் பல விஷயங்களைப்பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருவர், "பாரதியார், இதுமாதிரிதான் புயலையும் மழையையும் கண்டு பல பாடல்கள் எழுதியுள்ளார்" என்றார். இவ்விதமாகப் பாரதியாரைப்பற்றிய சர்ச்சை அவருடைய கட்சி என்ன என்பதுவரை சென்றது.

ஒருவர், நண்பர்களே! நன்றுகக்கேளுங்கள் "பாரதி சொல்வதை; முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கமுழுமைக்கும் 'பொது உடமை' ஒப்பிலாத சமுதாயம் உலகத்துக்கொரு புதுமை" என்று கூறுகிறார். பொதுவுடமை என்பது கம்யூனிஸத்தைத்தானே குறிக்கிறது? உலகுக்குப் புதுமை மிக்க நாடாகத்திகழ்வது ருஷியாதானே? ஆதலின், அவர் கட்டாயம் ஒருகம்யூனிஸ்டு தோழர் என்பதில் ஐயமில்லை என்று கூறி முடித்தார்.

அடுத்தவர் எழுந்தார் சினத்தோடே "என்னையா சொன்னீர்? யாரிடத்தே பேசுகின்றீர்? "பாம்புத்தலைமேலே நடனஞ்செய்யும் பாதத்தினைப் புகழ்வோம்; மாம்பழவாயினிலே குழலிசை வண்மைபுகழ்ந்திடுவோம். ஓம் சக்தி! ஓ சக்தி! ஓம்; பராசக்தி ஓம் சக்தி சக்தி ஓம்! என்றும், "ஞான குரு தேசிகனைப்போற்றுகின்றேன், நாடனைத்துந்தானுவான நலிவிலாதான்" எனவும் பாடியிருப்பதால் அவர் எங்கள் ஆதீன கர்த்தரின் அடியார் கூட்டத்திலொருவர்" என்று அறைந்தார்.

மற்றொருவர் எழுந்தார்; தெவ்வரைப்போலவெகுண்டு தெறலொடு சுற்றிப்பார்த்து, "நண்பர்களே! தோழருரைத்தவை எலாம் தொடர்ந்து நீர் கேட்டுவிட்டீர். அவர் மேற்கூறிய இருபிரிவினருமல்லர். ஏனெனில், "பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும்போச்சே" என்றும், 'வேதியராயினும் ஒன்றே, அன்றி வேறுகுலத்தவராயினுமொன்றே யென்றும், "வாழிய செந்தமிழ் வாழ்க நற்றமிழர் வாழியபாரத மணித்திருநாடு" என்றும் கூறுதலால், கன்னித்தமிழணங்கின் 'கருப்புக்கட்சியவர்' என அஞ்சாது அடித்து என்றும்இன்றும் ஆணையிடுவேன்" என்று பேசி ஓர் ஆர்ப்பாட்டமே செய்துவிட்டார். இவர் பெரியார்வழிவந்த தளபதிகூட்டத்தொருவர் என்பது சொல்லத்தேவையில்லை. சுற்றும் முற்றும் கம்பீரமாய்ப் பார்த்து அமர்ந்தார் அவ் அன்பர்.

உடனே சிறியெழுந்தார் ஒரு 'சிற்றுளியார் (தொழிலாளி). "பெரியோர் களே! நான் மொழிவதைச்சற்றே செவிமடுங்கள். "உழவுக்கும் தொழிலுக் கும் வந்தனை செய்வோம்; வீணில் உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்." என்றும், 'தனியொருவனுக்குணவிலையெனில் ஜகத்தினை யழித்திடுவோம்' என்றும் 'இரும்பைக்காய்ச்சி உருக்கிடுவீரே; யந்திரங்கள் வகுத்திடுவீரே". என்றெலாம் பாடியுள்ளதால் எல்லோருமோர் குலம் எல்லோரு மோரினம் எல்லோருமிந்திய மக்கள்" என்றும் கூறுவதால் அவர் ஒரு 'சோஷலிஸ்ட்' வாதி யென்பதில் எவர்க்கும் ஐயப்பாடு எழாது" என்று இசைத்து அமர்ந்தார்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டும் கேளாதுமிருந்த காங்கிரஸ்காரரொருவர், தம்முடைய கட்சியைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகளையும் கூறிவைப் போம் கடமைக்கு என எழுந்தார். அப்பொழுது திடுமென ஒரு சப்தம் எழுந்தது அதாவது, "முட்டாள்களே! நான் சொல்வதைச் சிறிது கேட்கிறீர்களா!" என்பது இந்த உரத்த குரலைக் கேட்ட அனைவரும் கலங்கி விட்டனர். குரல் தொடர்ந்தது :—

'நான்தான் மண்டபம் பேசுகின்றேன் (மண்டபம் பேசுமா எங்காவது? ஏன் பேசாது? மக்கள் மடமையில் மூழ்கிக்கிடக்கும் போழ்து மரமும் பேசும் மண்டபமும் பேசும் மைந்தா!) சரி. உன்னுடைய நோக்கம் என்ன! அதுவா. அதுதான் உங்கள் அறியாமை அழிக்க ஆவலுடன் இருப்பதாகும். அறியாமையா! எங்களிடமா! ஆமாம் உண்மைதான். அறிவு இருந்தால்தானே அறிவு இல்லாமை இருக்கும். சரி சரி. கவிஞனைப்பற்றி நீங்கள் பேசினீர்களே! அவன் எவ்வளவோ கட்சிக்கு உரியவன். உலகுக்கே உரியவன். நீங்கள் மட்டும் உரிமை கொண்டாடுகிறீர்களே, அவன் எல் லோர் கட்சியும் ஆவன். நீங்களனைவரும் நயந்துரைத்தவையெல்லாம் எண்ணுதற் குரியவையே; முதிர்ச்சியொடு அறிவு முற்றும் உடையவர்.

கள் சிந்திக்கற்பாலவையே. நாட்டின் நிலையறிந்து நிலைமை மாறும் பச்சோந்தியா கவிஞன்? கன்னியவள் காவிரியின் காதல் மடி தவழ்ந்து தெள்ளத் தெளிந்தோடித் தென்றலிசை பரப்பி, உள்ளத்தில் உவகையினை ஊட்டு கின்ற தமிழணங்கு மூலம், உடுக்க உடையின்றி, உண்டற்குணவின்றிப் படுக்கப் பாயின்றி, பரிவின்றி, வலிவின்றி வறுமையில் வாடுநர்க்கு, வாழவேண்டும், வாழமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் நல்லுணர்வும் நல்கு பவனன்றோ நாவலன்? கவிஞனின் உள்ளமும் உணர்வும் கண்ணாடியும் பளிங்கு மன்றோ! மாந்தரின் மனமே கவிஞன் வாய் வழியே கூரிய தீஞ் சொல் நல்லிசை வடிவாய் வெளிவருகிறது. கவிஞனைக் கட்சியில் புகுத் திட்ட கனவான்களே கவிஞன் கட்சி எது என்று உங்களுக்கு உண்மையில் தெரியுமா? கூறுகிறேன் கேளுங்கள்:

பாட்டும் உரையும் பயின்று துன்பம் துடைக்க வல்ல தூய கவிதை புனைவோரின் கட்சி; உள்ளத்திலெழுகின்ற உணர்ச்சிக்கே நல்லதொரு உருவத்தை அளிக்க ஆற்றலுடையோரின் கட்சி; எங்கும் நிறைந்துள்ள இறைவனின் பொங்கும் எழிலினைக் கல்லினிலே, காவியத்திலே காட்டு கின்ற பல்திறத்துச் சிற்பி களின் பண்பறிவோரின் கட்சி; கற்ற தனால் ஆய பயன் கடவுளையே தொழுதலென்ன முற்றுமுணர்ந்திருந்த முனிவரின்கட்சி; மேலும், சத்திய நெறிகடைப்பிடிப்போரும், அஹிம்சை நெறி போற்றுவோரும், அருள் நெறியில்தான் நின்று அஞ்சாது பணிபுரியும் நல்லோர்களின்கட்சி; அறிவின் கட்சியவன்: அன்பின் கட்சியவன்; வறியர்க்கு வழங்குமொரு வன்மையோரின் கட்சியவன்; வறுமையில் செம்மைகாட்டி இம்மையில் மறுமையடையும் மக்களின் கட்சி யவன்; உலகுக்காக உயிரினையே உருக்கித்தான் உழைத்திடும் உழைப்பாளிகள் உற்றானவன்; உலகினுக்கே உணவளித்து உயிர் காக்கும் உண்மை உழவன் உயிர் நண்பன் அவன். தமிழறிவோரின் கட்சியவன்; வள்ளுவனின் வாய்மையையே வணங்கித்தம் வாழ்க்கை யையே வளமுற நடத்திடும் வண்மையோரின் கட்சி; சிறுவருக்கு நண்பன வன், முதியர்க்கு நெறிகாட்டுபவன்; அவன் அறிஞர் கட்சியாவான்.

கவிஞனுக்குக் கட்சி எது? கவிஞனில்லாத கட்சி எது? அவன் உலகமனைத்துக்கும் பொது; தண்ணறத்தின் தகை சார்ந்த பிரதிநிதி; தராசு முள்ளுக்கு நிலையானதோர் இடமுண்டோ? எவருடனும் ஒன்றி எவருடனும் பிரிந்து நிற்கும் பற்றற்ற ஞானி கவிஞன் பாரதி. கட்சி கட்சி யெனப் பூசலிட்டே பேதம் விளைக்காது, உயர்கவிஞன் உதித்து அணி செய்த தாய்த்திருநாடு வாழ்க! வாழ்க! என ஓர் குரலாய்த் தமிழணங்கின் பல் புகழைப் பரப்பும் உணர்ச்சியொடு பல்லாண்டு கூறிப் பாமாலை சூடின், பூவோடு நாரும் மணம் பெற்றதே போல் கவிஞன் பாவோடு நாமும் நல

முறுவோம்' மண்டபம் முடிந்தது; மழையும் நின்றது; உண்மை தெளிந்தது; கூட்டம் கலேந்தது; அறிவு பிரிந்தது; ஆணவம் அழிந்தது.

"பெற்ற தாயும் பிறந்தபொன் னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனிசிறந் தனவே"—பாரதி.

வி. ர. கிருஷ்ணன்,
II வகுப்பு.

" மேகவர்ஷிணி "

தென்னாட்டிலே தலையூர் கிராமத்தைப் பற்றிக் கேள்வி யுறாதவர் ஒருவரும் இருக்கமுடியாது. தலையூருக்கு மேற்கே அவ்வூருக்குச் சொந்தமான ஏரி ஒன்று உண்டு பிரதி வருடமும் பருவ மழை பெய்து அந்த ஏரி நிரம்பி விட்டால் தலையூர்க் கிராமத்திற்கு நிகர் தலையூர்தான். மழைக்காலத்திலே ஏரி நிரம்பியிருக்கும்பொழுது அதை ரசிக்க இரு கண்கள்போதா. நான்கு கரைகளின் நடுவே கடலைப் போன்ற நீர்ப்பரப்பைக் கொண்ட அந்த ஏரி புதுத்தண்ணீரின் காரணமாக வண்டல் நிறமாயிருக்கும். அதன் அலைகள் ஒன்றன் மீது ஒன்று நோக்கி முன்னேறிக் கரையில் மோதி கிலப்பாப்புக்குப் பழுது உண்டாக்கும் "சப், சப்" என்ற சப்தம் அங்கிருப்பவரை வரவேற்று முகமன் கூறுவது போல் இருக்கும். அருகேயுள்ள வயல்களில் பயிர்கள் பச்சைக் கம்பளம் விரித்தது போன்று பார்ப்பவரின் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும்.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையுள்ள அந்தக் கிராமத்திலே பரம்பரை பரம்பரையாகச் சங்கீத வித்வான்களை வந்தது சுப்பையா பாகவதர் குடும்பம். அந்தக் குடும்பத்திலே பிறந்த ஒவ்வோர் ஆண் மகனும் பாகவதர் பட்டத்தைப் பரம்பரைச் சொத்தாக அடைந்தான். பாகவதர் பட்டத்தை அடைவதையே பெருமையாகக் கொண்டது அக் குடும்பம். பட்டத்தை வெறும் பட்ட அளவிலே வைத்திருக்காது, பட்டத்திற் கேற்ற படிப்பைப் பெறுவதில் ஊக்கம் காட்டியது அக்குடும்பம். "பட்டினி கிடப்பேன், ஆனால் பட்டத்திற்குப் பங்கம் விளைக்கமாட்டேன்" என்ற விரதம் பூண்டது அக்குடும்பம். அக்குடும்பத்தின் வழி வந்தவர்தாம் நாராயண பாகவதர். பாகவதர் அந்த ஊரிலேயே மதிப்புடன் வாழ்ந்து வந்தவர். பணக்காரரல்லர்; ஆனால், பண்புடையவர். பட்டினி கிடந்தாலும் சங்கீதத்

திற்கு உரு அளிப்பதில் ஊக்கங் கொண்டவர். இக்குணங்களே அவரைக் கௌரவமாக வாழச் செய்தன.

ஆனால், விதி யாரை விட்டது? காலத்தின் லீலா விநோதங்களுக்கு ஆளாகாத வஸ்து இந்த உலகில் ஏது? காமதேனுவாகவும், கற்பக விருக்ஷமாகவும், கடைசியாக அக்ஷயப் பாத்திரமுமாக இருந்த அவ்வூர் வயல்கள், கரடுமுரடான இரண்டடி ஆழப் பிளவுபட்ட மேட்டுப்பாங் கான வரண்ட பூமியைப் போல் காட்சியளித்தன. நெற்பயிரின் நாற்றுக் களுக்கு இடமளித்த அதே வயல் தன் வெடிப்புக்களிடையே பாம்பிற்கும், தவளைக்கும் இடம் அளித்தது. உயிரை ஊட்டக்கூடிய உணவை அளித்த அதே வயல்—உண்ணும் தானியத்தைத் தன்னகத்தே கொண்ட அதே வயல்—ஒரு நிமிஷத்தில் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளக்கூடிய விஷ ஜந் துக்களுக்குத் நாயகமாக விளங்கிற்று. காலத்தின் கோலமோ, அல்லது அக்கிராமத்து மனிதர்கள் பாவத்தின் விளைவோ, அல்லது வருண பகவானின் வஞ்சகச் செயலோ இயற்கை அக்கிராமத்தவரின் உழைப் பிற்குப் பங்கம் விளைத்தது. பருவ மழை பொழியவில்லை. ஒரு வருடமா? அல்லது இரண்டு வருடமா? அப்படியிருந்தாலும் அந்த ஏரித் தண் ணீர் ஈடு கொடுத்துவிடும். ஆனால், தொடர்ந்தாற்போல் ஐந்து வருடங் கள் இயற்கை சோதனை செய்தால், ஏரிதான் என்ன செய்யும்? அல்லது அந்தக் கிராமத்து மனிதர்கள்தாம் என்ன செய்ய முடியும்?

பிரதி வருடமும் மழைக்காலம் ஆரம்பமாகுமுன்பே, ஒவ்வொரு மனி தனும், ஆண், பெண், குழந்தைகள் உள்பட அனைவரும் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து ஏங்கினர். அவர்கள் இதயத்திலிருந்து எழுந்த பெருமூச்சு நிராசையை வாய்விட்டுக் கூறிற்று.

ஒரு நாளா, இரண்டு நாளா பட்டினி கிடக்க? குன்று குன்றாகக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த தானியக் களஞ்சியங்களெல்லாம் அள்ள, அள்ள மூன்றே வருடங்களில் குறைந்துவிட்டன. நான்காம் வருடமும் ஆரம்பமாயிற்று. ஆனால், இயற்கைதான் சதிசெய்யத் துணிந்துவிட் டதே. கிராமத்து மக்கள், குறிப்பாக ஏழைகள் தங்கள் சாமான்களை அடகு வைத்தனர். மீட்க முடியாமல் அரை விலைக்கு விற்றனர். அரை வயிற்றுக்குக் கஞ்சி குடித்து உயிருக்கும், உடலுக்கும் இடையே ஊசலாடினர்.

ஐந்தாம் வருடமும் இதே ரீதியில் கழிந்துவிட்டால்? ஆம், மக்கள் உயிருடன் மடியவேண்டியதுதான். கிராமத்து மக்கள் ஒன்று கூடினர். பஞ்சாயத்துப் பொதுக்கூட்டங்கள் நடந்தன. எங்கும் ஒரே பிரச்னை தண்ணீர்! தண்ணீர்!! தண்ணீர்!!! வாய்ப்பேச்சால் மழையை வர வழைக்க முடியும்? ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வோர் அபிப்பிராயம் கூறினர்.

காளியாத்தாளுக்குப் பொங்கல் போட்டால் மழை பொழியுமென்றார் பூசாரி. வருண ஜெபம் செய்தால் மழை பொழியும் என்றார் ஆசாரி. வயது முதிர்ந்த ஒருவரோ கொடும்பாவி கட்டி வீதியில் இழுத்துச் சென்றால் மழை பொழியுமென்று உறுதி கூறினர். ஏதோ பேப்பரில் படித்த ஒரு காளை, “செயற்கை மழை பொழிய வைக்கலாம்” என்றான். அனைவர் கவனமும் அவன் பக்கம் சென்றது. ஆனால், அவனே அதற்கு “ஏரோப்ளேன் வேண்டு” மென்றான். காத்தானும், கோவிந்தனும் ஏரோப்ளேனுக்கு எங்கே போவார்கள். கடைசியாக அக்கூட்டத்தில் தலைமை வகித்த கருப்பண்ணக் கோனுருக்கு ஒரு யுத்தி புலப்பட்டது. அவருக்குச் சங்கீதத்தால் மழையைப் பொழிய வைக்க முடியும் என்ற ஞாபகம் உண்டாயிற்று. ஆம், கடைசியில் ஒரு யுக்தி கண்டு பிடித்தாய்விட்டது. அனைவரும் அங்கீகரித்தனர்.

நாராயண பாகவதர் வீட்டு வாசலில் ஒரே கூட்டம்; ஆரவாரம். வெளியே வந்தார் பாகவதர். “பாகவதர்வாள்” என்றழைத்தார் நாட்டாண்மைக்காரர். “என்ன சமாசாரம், எதற்காக என்னைத்தேடி இத்தனை பேரும் வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் பாகவதர். நாட்டாண்மைக்காரர் “பஞ்சத்தைத் தீர்க்க உங்களால்தான் முடியும்!” என்று பதிலளித்தார்.

“என்னலா”?

“ஆம், நீங்கள் தாம் மேகவர்ஷிணி ராகத்தின் மகிமையால் வானத்தைப் பொழிய வைக்கவேண்டும். “ஆமாம், ஆமாம்”, என்று எழுந்தன அனைவரது குரல்களும்”

பாகவதருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. இது என்ன கிராமத்தாரின் சதியா? இல்லை தம போதாத காலமா? ஒருகணம் தம்மால் முடியாது, என்று சொல்ல நினைத்தார். ஆனால், குலம்! கௌரவம்!! பட்டம்!!! இவை மூன்றும் என்ன ஆகும்? பட்டத்திற்கும், சக்திக்குமிடையே அவர் மனம் ஊசலாடியது. பட்டத்தை விட்டுக்கொடுப்பதா? அல்லது ஊரார் அவமதிப்புக்குள்ளாவதா? சே! சே!! அதற்குப்பதில் உயிரையே விட்டுவிடலாமே. என்றெல்லாம் எண்ணினர்.

“என்ன பாகவதர்வாள்” என்ற குரல் அவரை நினைவுலகிற்கு இழுத்து வந்தது. “சரி” என்ற பதில் அவரையும் அறியாமல் அவர் வாயினின்று உதிர்ந்தது.

நாட்டாண்மைக்காரரும் நகர்ந்தார். கூட்டமும் கலைந்தது. ஆனால், பாகவதரின் மனமோ துயரக் கடலில் சஞ்சரித்தது. தம திறமைக்குச் சோதனையா? அல்லது தமக்கே சோதனையா? அவரால் அதற்குப்

காளியாத்தாளுக்குப் பொங்கல் போட்டால் மழை பொழியுமென்றார் பூசாரி. வருண ஜெபம் செய்தால் மழை பொழியும் என்றார் ஆசாரி. வயது முதிர்ந்த ஒருவரோ கொடும்பாவி கட்டி வீதியில் இழுத்துச் சென்றால் மழை பொழியுமென்று உறுதி கூறினார். ஏதோ பேப்பரில் படித்த ஒரு காளை, "செயற்கை மழை பொழிய வைக்கலாம்" என்றான். அனைவர் கவனமும் அவன் பக்கம் சென்றது. ஆனால், அவனே அதற்கு "ஏரோப் ளேன் வேண்டு" மென்றான், காத்தானும், கோவிந்தனும் ஏரோப்ளே னுக்கு எங்கே போவார்கள். கடைசியாக அக்கூட்டத்தில் தலைமை வகித்த கருப்பண்ணக் கோனாருக்கு ஒரு யுத்தி புலப்பட்டது. அவருக்குச் சங்கீதத்தால் மழையைப் பொழிய வைக்க முடியும் என்ற ஞானோதயம் உண்டாயிற்று. ஆம், கடைசியில் ஒரு யுக்தி கண்டு பிடித்தாய்விட்டது. அனைவரும் அங்கீகரித்தனர்.

நாராயண பாகவதர் வீட்டு வாசலில் ஒரே கூட்டம்; ஆரவாரம். வெளியே வந்தார் பாகவதர். "பாகவதர்வாள்" என்றழைத்தார் நாட்டாண்மைக்காரர். "என்ன சமாசாரம், எதற்காக என்னைத்தேடி இத்தனை பேரும் வந்திருக்கிறீர்கள்!" என்று கேட்டார் பாகவதர். நாட்டாண்மைக்காரர் "பஞ்சத்தைத் தீர்க்க உங்களால்தான் முடியும்!" என்று புகிலளித்தார்.

என்னலா"?

"ஆம், நீங்கள் தாம் மேகவர்ஷிணி ராகத்தின் மகிமையால் வானத்தைப் பொழிய வைக்கவேண்டும்." "ஆமாம், ஆமாம்", என்று எழுந்தன அனைவாது குரல்களும்"

பாகவதருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. இது என்ன கிராமத்தாரின் சதியா! இல்லை தம போதாத காலமா! ஒருகணம் தம்மால் முடியாது, என்று சொல்ல நினைத்தார். ஆனால், குலம்! கௌரவம்!! பட்டம்!!! இவை மூன்றும் என்ன ஆகும்! பட்டத்திற்கும், சக்திக்குமிடையே அவர் மனம் ஊசலாடியது. பட்டத்தை விட்டுக்கொடுப்பதா? அல்லது ஊரார் அவமதிப்புக்குள்ளாவதா? சே! சே!! அதற்குப்பதில் உயிரையோ விட்டுவிடலாமே. என்றெல்லாம் எண்ணினார்.

"என்ன பாகவதர்வாள்" என்ற நாதம் அவரை நினைவுலகிற்கு இழுத்து வந்தது. "சரி" என்ற பதில் அவரையும் அறியாமல் அவர் வாயினின்று உதிர்ந்தது.

நாட்டாண்மைக்காரரும் நகர்ந்தார். கூட்டமும் கலைந்தது. ஆனால், பாகவதரின் மனமோ துயரக் கடலில் சஞ்சரித்தது. தம் திறமைக்குச் சோதனையா! அல்லது தமக்கே சோதனையா! அவரால் அதற்குப்

பதிலைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அல்லும், பகலும் அதே கவலை அவரை ஆட்டி வைத்தது. தங்கிலை மறந்தார். சதா அவரது மனம் ராகத்தைச் சாதகம் செய்வதிலேயே லயித்தது. பதினைந்து நாட்கள் கடந்தன. ஒரு நாளும் குறிக்கப்பட்டது. அன்று அவ்வூர் வயற்பரப்பில் கூட்டம் கூடிவிட்டது. "பாகவதர் பாடப் போகிறார்; மழைப் பொழியப் போகிறது", என்று யாவரும் பேசிக் கொண்டனர்.

குறித்த நேரத்தில் பாகவதரும் சாதகம் செய்யத் தொடங்கினார். காலம் நகர்ந்துகொண்டே சென்றது. ஆனால், லக்ஷியம் ஈடேறவில்லை. அனைவர் முகத்திலும் ஏமாற்றம் ஒளி வீசிற்று; ராகத்தில் தவறு இருக்கும் என்ற முடிவிற்கு வந்தனர் அனைவரும்.

மேலும் பதினைந்து தினங்கள் அளிக்கப்பட்டன பாகவதருக்கு.

தோல்வியால் வாடிப்போன அவர் மனம் ஆறுதலுக்காக ஏங்கிற்று. ஆறுதலா? அது வெற்றி பெற்றால்தான் கிடைக்கும். அவர் மனம் மறுமுறை வெற்றியை நாடிற்று. வெற்றி, மழை இவை இரண்டும்தாம் அவர் லக்ஷியங்கள். நனவிலும், கனவிலும் அவர் மனம் "வெற்றி, வெற்றி" என்று புலம்பியது. பதினைந்து நாட்களும் கழிந்தன. ஆனால், இம்முறையும் ஏமாற்றமா? ஐயோ! அவரால் இனிச் சகிக்க முடியாது. தோற்றுத் தோற்று உயிருடன் இருப்பதைக் காட்டிலும் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது மேலென நினைத்தார். ஆனால், கிராமம் அவர்பால் இரக்கம் காட்டியது. மீண்டும் மூன்று நாள் தவணை அளிக்கப்பட்டது.

பாகவதர் வீட்டில் அமானுஷ்யமான, அசாதாரண மௌனம் குடிகொண்டது. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்கக் கூசினர். ஆனால், பாகவதரோ ஊண், உரக்கமின்றிச் சாதகம் செய்யலானார். அவர் வாய் ஒரு நிமிடம்கூட ஓய்வு பெறவில்லை. அவர் மூளையோ ராகத்தின் இலக்கணத்தை ஆராய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தது. மனமோ "வெற்றி, வெற்றி" என்று பைத்திய வெறிகொண்டு கட்டுக்கடங்காமல் கலங்கியது.

ஊரில் சில குடிசைகள் தீப்பற்றிக் கொண்டன. காரணம்? அவர்களின் அஜாக்கிரதையா? இல்லை விஷமிகளின் வேலையா? எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. ஆம், காலதேவனின் கொடுமை. ஊரார் கலி முழுகப் போகிறதென்றனர். சப்த சூரியனும் ஒன்றுசேர்ந்து உக்கிரகமாகக் காய்வது போல் தோன்றியது. உஷ்ணம், அக்னி என்ற கூக்குரல் எங்கும் எதிரொலித்தன. மயக்கமுற்றனர் முதியோர். குழந்தைகளோ வாடிவதங்கினர். பெண்களோ கருகிக் காந்திப் போயினர்.

மூன்றும் நாள் மத்தியானம் திடீரென்று வெயிலின் உக்கிரம் குறைந்தது. மாலை பாகவதரின் கடைசி முயற்சி வெற்றி, தோல்வி இரண்டில்

ஒன்று நிச்சயமாக வேண்டும். உயிர் வாழ்வதா? அல்லது இறப்பதா? என்ற கேள்விக்கு முடிவு அன்றுதான் தெரியவேண்டும். கூட்டம் வயல் வெளியில் கூடியது; பாகவதரும் இடத்தை அடைந்தார்.

அன்று அவர் எதிர்பாராதவாறு "ஜில்" லென்று காற்று வீசியது. குறிப்பிட்ட நேரம் நெருங்கியது. குறிப்பிட்ட சுபவேளை நெருங்க நெருங்க வானத்தின் குமுறல் அதிகமாயிற்று. இடியும், மின்னலும், காற்றும் கூடியிருந்தோரைக் கதிகலங்கச் செய்தன.

அந்தச் சுபவேளையும் வந்தது. பாகவதரும் வாயசைக்கத் தொடங்கினர். சிறு தூறல் தொடங்கிற்று. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று அன்று பாகவதர் உடம்பின் மீது தூறல் விழவிழ அவர் உற்சாகம் எல்லை மீறியது. "வெற்றி, வெற்றி" என்று ஏங்கிய மனம் வெற்றியைக் கண்டு எக்காளமிட்டது. நேரம் செல்லச்செல்ல அவர் பாட்டின் விறுவிறுப்பு ஏறிற்று. கூடவே மழையின் வேகமும் அதிகரித்தது. சிறுதூறல் பெருமழையாகப் பொழிந்தது. ஆனல், கூட்டம் கலையவில்லை. கிழவர், குமரர், பெண்கள், குழந்தைகள் ஒருவரும் அசையவில்லை. "காணுது கண்ட பொக்கிஷத்தையல்லவா அடைந்துள்ளனர்? மழையின் வேகம் அதிகரித்தது. ஆனல், பாகவதரின் குரல் கம்மத் தொடங்கியது. மழை வேகத்தின் சப்தத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு கிளம்பிய அவர் குரல் அடுத்திருந்தவர் காதில்கூட விழவில்லை. ஆனல் அவர் வாய் மாத்திரம் அசைந்து கொண்டிருந்தது, உடல் தள்ளாடியது. ஜனங்கள் விழித்துக் கொண்டனர். ஆனல், பாகவதரின் கரங்கள் கடைசி முறையாகக் குவிந்து அஞ்சலி செய்தது. அதுவே அவர் செய்த கடைசி அஞ்சலியுமாக முடிந்தது.

கூட்டம் கலைந்தது. அவர் தன்னலங்கருதாத் தனி மருந்தாய், ஊரார் போற்றும் உத்தமப் புருஷராய் விளங்கினர். ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் இயற்கையின் மாறுதல் என்றனர். ஆனல், வயதில் முதிர்ந்தோர் சங்கீதத்தின் மகிமை என்றனர். எது எவ்வாருயினும் அவர் தன்னுயிர் நீத்துப் பிறவுயிர் காத்த உத்தம வீரராவர். அம்மகானுக்கு "வாழ்க உன் நாமம், வாழ்க உன் தியாகம், என்று அஞ்சலி செய்திடுவோம்" என்று ஊரார் ஆர்ப்பரித்தனர்.

வெங்கட்ரமணி

பொருட்காட்சிச் சாலை

பொருட்காட்சிச் சாலை—ஒரு நாட்டின் பெருமைக்குரிய பழைய பண்டங்களையும், படைக்கலங்களையும், பழக்கப்படுத்தப்பட்ட பலவகைப் பொருள்களையும், ஒன்றாகத் திரட்டி, அவைகளின் ஒளியால் நாட்டில் நலிந்த நாகரிகத்தையும், சிதறிய சரிதையையும் அறிய உதவும் கலங்கரை விளக்கம். அது ஒரு பொழுதுபோக்குச் சாலை மட்டுமன்று. கண்ணுக்கு மட்டுமன்று அங்கு வேலை; அது சிந்தனை தழைக்கும் சோலை; சிந்தனைக்கும் விருந்தளிக்கும் சாலை.

படைக்கலங்கள் பேசுவதில்லை; செப்பேடுகள் வரலாறுகளை வரைவதில்லை. அவைகள் கண்டவர்களைப் பேசச் செய்கின்றன; எழுதச் செய்கின்றன. தம் தோற்றத்தால் நாடு நலிந்தாலும், நாகரிகம் மண்ணுறினும், அவைகளின் சின்னங்கள் சிரழிந்தாலும் அவைகளின் இன்ப நினைவுகள் அழிவதில்லை.

பொருட்காட்சிச் சாலையின் பொருள்கள் இறந்த காலத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, நிகழ்காலத்தை உணரச் செய்து, எதிர்காலத்தை ஏற்ற முறையில் அமைக்கத்தக்க திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயலில் காட்டும்படி கட்டளை இடுகின்றன.

எந்தப் பொருள் கிடைத்தற்கரியதாயும், பண்டைத் தெய்வ வழிபாட்டையும் சமய வாழ்க்கையையும் தெரிவிப்பதாயும், ஒரு பெரிய சரித்திரத்தை அகத்தடக்கியதாயும் இருக்கிறதோ, அது பொருட்காட்சிச் சாலையில் அடங்கும்.

நாட்டிற்குப் பெருமை அளிக்கும் பொருட்காட்சிச் சாலைகள் உலகின் நாகரிக நாடுகளால் சிறப்புற வைத்துக் காப்பாற்றப்படுகின்றன. அத்தகைய சிறந்த பொருட்காட்சிச் சாலைகளுள் ஒன்றாக விளங்குவது சென்னையிலுள்ளது.

சிறந்த கற்சிற்பங்களும், சிலைகளும், சீன நாட்டுப் பீரங்கிகளும், பழைய மன்னர்களின் பலவகைப் படைக்கலங்களும், வெட்டி எடுக்கப்பட்ட சவப் பெட்டிகளும், தோண்டியெடுக்கப்பட்ட ரோம நாட்டு நாணயங்களும், மிருகங்களின் காப்பாற்றப்பட்ட உருவங்களும், ரவிவர்மாவின் ஓவியங்களும் சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலையை அழகுபடுத்துகின்றன.

“திராவிடர் யாரப்பா?” என்று கேட்டால், “பாரப்பா” என்று காட்ட ஏற்றவை ‘ஆரப்பா’வும், ‘மொகஞ்சோதரா’வும். மொகஞ்

சாதரோ முத்திரைகளும், ஆரப்பா அணங்குகளின் ஆபரணங்களும், அவர்கள் ஆண்டவனின் உருவமும், கட்டடங்களின் அமைப்பும், நகரத்தின் மாய்ந்த வனப்பும், சதுரக் கேணிகளின் பசப்பும் நம்மையே பேசவைக்கின்றன.

கிறித்து பிறப்பதற்கு முன், புத்தர் பிறக்குமுன் இயற்கையை இறைவனாகக் கொண்டு மக்கள் வாழ்ந்த காலத்தின் நிலையை, மொகஞ்சதரோ ஆராய்ச்சி வெளியிட்டுள்ளது. நாகரிகத் தொட்டிலென மேல் நாட்டார் கூறிய பாபிலோன் அசிரியா எகிப்து முதலியவைகளின் பழமையினும் பழமைவாய்ந்தது மொகஞ்சதரோ. ஆரப்பாவை அறிந்த அறிஞர், தம் கூற்றை மாற்றினர். "நாகரிகத்தின் நலத்தையும், உல்லாச வாழ்க்கையையும் உடையவர்கள் ஆரப்பா மக்கள்" என்று ஹிரந்த சாஸ்திரி என்னும் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றார் (Ram Varma's Research Institute Bulletin, Vol. 3).

தென்னிந்தியாவிலேயே இது ஒரு பெரும் பொருட்காட்சிச் சாலை என்று கூறலாம். அசோகரின் பழைய சிலாசாசனங்கள் ஐதராபாத்திலுள்ள மாஸ்கி, பால்கிகுண்டு, கரவிர்மட், குக்தி அருகிலுள்ள எற்றகுடி என்னும் இடங்களில் காணப்பட்டன. வட இந்திய கல் வெட்டுக்கள் சுமார் இரண்டாயிரத்துக்கு மேலுள்ளன. மைசூரில் மட்டும் ஒன்பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கல் வெட்டுக்களும், சென்னை மாகிலத்தில் மட்டும் முப்பத்தொன்பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்டும் உள்ளன. இவை யாவும் சரித்திரக் கருவிகள்; புத்த அறநெறியை அறிவிப்பன.

செப்பேடுகளும், கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 10-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலுள்ள பாண்டிய சரித்திரங்களை வரையத் தூண்டுகோலாகத் துணையாக விளங்கின. இவைகள் வேள்விக்குடி, சின்னமனூர் போன்ற இடங்களில் கிடைத்தன. பல்லவர் சரிதையையும் செப்பேடுகள் செப்பியவை தான்.

படைக்கலங்களின் உருவமும் நிறையும் நீளமும் அவைகளை உபயோஇத்த மக்களின் உடல் வலிமையையும், படைக்கலங்களைப் புதிதாகப் படைக்கும் ஆற்றலையும் அறிவிக்கின்றன. இசைக் கருவிகள் மக்கள் மனநிலையை, கலையார்வத்தை, கலையைப் பெருக்கும் முயற்சியின் பயனை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

சிலைகள் சிற்பங்கள் முதலியன அவைகள் ஆக்கப்பட்ட காலத்தின் பழக்க வழக்கங்களையும், ஆடை அணிகளின் அமைப்பையும் தெரிவிக்கின்றன. அஜந்தா சிற்பங்களிலுள்ள 'புலிகேசி பாரசீகத் தானதிபதி

களை வரவேற்கும் காட்சி அவனுடைய ஆட்சியின் மேன்மையையும், சோழர்களின் கோயில்கள் அவர்களுடைய மதப்பற்றையும், தலையற்ற வேலூர்க்கோட்டைச் சிலைகள் முகலாயரின் சிலை வணக்கத்தின் வெறுப்பையும், எல்லோராக் கோயில் முதலாம் கிருஷ்ணரின் மதப்பற்றையும் எல்லோருக்கும் எடுத்தியம்புகின்றன.

நாணயங்கள் இந்தியாவோடு ரோம நாடு கொண்ட உறவினை உலகுக்கு உரைக்கின்றன. வட இந்தியச் சரித்திரங்களுக்கு அவைகள் பெரிதும் பயன் பட்டன. நாணயங்களின் எழுத்துக்களும் சாசனங்களே.

கோயில்களும் கோட்டைகளும் பாதுகாக்கப்பட்ட ஏனைய ஞாபகச் சின்னங்களும் பொருட்காட்சிச் சாலையில் இடம் பெறாத, பெயர்க்க முடியாத, கோட்டைகளும் சரித்திரச் சான்றுகள். இராஜ ராஜனின் தஞ்சைக் கோயில், தாஜ்மஹால், மைசூரில் உள்ள திப்புவின் கோரி, ஆர்காட்டுக் கோட்டை முதலியன மன்னரின் மாண்ட புகழையும், செல்வச் சிறப்பையும், கலை விருப்பத்தையும் காட்டுகின்றன. நாட்டுக்கு நாகரிகம் நல்கிய நலாந்தா, மராட்டியரை ஒன்று சேர்த்த சிவாஜியின் புரந்தர், போதி மரத்தடியிலமர்ந்த முனிவரின் சமயத்தினர் வாழ்ந்த அஜந்தா எல்லோரா முதலியன எல்லோரும் புகழும் பெருமையுடையன.

பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளும், கல் வெட்டுக்களும், மட்பாண்டங்களின் மேலுள்ள முத்திரைகளும் காப்பாற்றப்பட வேண்டியன. உலக நாடுகளனைத்திலும் சரித்திரங்கள் உள்ளன. கிரேக்க "ஏரோடோடஸ்" எழுதிய வரலாறும், அலெக்ஸாண்டருக்குப் பின் வந்த மெகஸ்தனீஸ் எழுதிய இண்டிகாவும் இந்தியா பாரசீகம் முதலிய நாடுகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இண்டிகாவின் பகுதிகள் 1848-ல் முல்லர் என்பவரால் தொகுக்கப்பட்டன. கி.பி. 140-ல் டாலமி எழுதிய நூல் சின இந்திய துறைமுகங்களைப்பற்றியும், வாணிகத்தைப் பற்றியும் கூறுகிறது. அராபிய பாரசீகப் பிரயாணிகளான குர்தாத்பெ (கி.பி. 845), மசூதி (920), அபூ சையத் (951) எழுதிய குறிப்புக்களும், அபுல் பீடா (1300)-லும் அல்பிரூனி (1930-ல்) எழுதிய நூல்களும் உள்ளதை உள்ளபடி உரைக்கின்றன. கஜினியோடு வந்த அல்பிரூனி இந்தியாவை நன்கு உணர்ந்தவர்.

சீனர்கள் தம் மதத்தைத் தோற்றுவித்த நாட்டைப் புண்ணிய பூமியாகக் கொண்டனர். கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டில் பாஹியன் குப்த பரம்பரையையும் கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் யுவான்-சுவாங் ஹர்ஷன் காலத்தையும், கி.பி. 673 முதல் 685 வரை நலந்தாவில் தங்கி வடமொழி

உணர்ந்த இத்-சிங் என்பவர் புத்தமதக் கொள்கைகளையும் உணர்ந்து எழுதியதோடு மட்டுமல்லாமல் இந்தியச் சுவடிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றனர். யுவான்-சுவாங் நூல்கள் ஜெர்மன், ஆங்கிலம், பிரஞ்சு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. நம் நாட்டில் அழிந்த நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புக்கள் சீனாவிலுள்ள பீக்கிங் நகரத்தில் உள்ளன.

கலிங்கத்துப் பரணி, நந்திக் கலம்பகம், மூவருலா, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ் முதலியன தமிழகத்தின் சரித்திரத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. தமிழில் உள்ள மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் முதலியன அரசர்களைப்பற்றிக் கூறுகின்றன; நாட்டு நிலையைப் பற்றியும் கலைகளைப் பற்றியும் வாணிகத்தைப் பற்றியும் வரைகின்றன. புறநானூறு இத்தகையதே. திருக்குறள் அறநூல் என்பதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

இலங்கையின் 'மகாவமிசம்' இலங்கையின் வரலாறு, அதிலுள்ள அரசரை ஆதாரமாகக் கொண்டு செங்குட்டுவனின் காலத்தையும், சிலப்பதிகாரத்தின் காலத்தையும் உறுதிப்படுத்தினர், ஆராய்ச்சியாளர்.

பொருட்காட்சிச் சாலைகள் முக்காலத்தில் மன்னர்களால் தம் கல்வியார்வத்தைக் காட்டவும், கலையை வளர்க்கவும் அமைக்கப்பட்டன. புத்தக சாலைகள் அவைகளில் அமைக்கப்பட்டன. சரபோஜி மன்னரின் ஏட்டுச் சுவடிகளும், புத்தகங்களும் இதற்கு ஏற்ற ஆதாரம். மைசூர் மன்னர் உலகத்திலேயே அதிகக் "கிராமபோன் ரிகார்டுகளை" வைத்திருப்பவராம். இன்னும், பல குடும்பங்களில் தசரா முதலிய நாட்களில் அக்குடும்பங்களின் 'பரம்பரைச் சொத்து' எனக் கருதப்படும் அணிகளும், படைக்கலங்களும் அடுக்கி வைக்கப்படுகின்றன. இதை ஒரு 'குட்டிப்' பொருட்காட்சிச்சாலை என்று கூறலாம்.

இங்கிலாந்துக்கு லண்டனிலும், அமெரிக்காவுக்கு வாஷிங்டனிலும், ரஷியாவுக்கு லெனின்கிராடிலும் பொருட்காட்சிச்சாலை அமைந்திருப்பது போல, இந்தியாவுக்கு டெல்லியில் பொருட் காட்சிச்சாலை அமைய வேண்டும். டெல்லிக்கு வேண்டிய பொருள்களைச் சேகரிக்க ஆரப்பாக்களை அகழவேண்டிவரும். மண்ணை நீக்கி மொகஞ்சோதாரோக்களை மாநிலத்துக் காட்ட வேண்டிவரும். அதற்கு உழைப்பு மிக அவசியம். அத்தகைய உழைப்பு அரசியலாகும். பல்கலைக்கழகங்களும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தாயகத்தின் பெருமை கண்டு நாம் மட்டுமல்லாது உலகமே பெருவகை எய்தும். நம் நாட்டுப் பண்பாடும் 'எவரெஸ்ட்' ஆகும்.

அப்துல் முனாப்
I வகுப்பு.

தமிழாட்சி

பண்டு தோன்றி இன்றும் இளமை மணம் குன்றாது இருந்துவரும் ஒரு சில மொழிகளில் நம் தமிழ் மொழி தலையாயதாகும். வேறு எம் மொழியினிடத்துமில்லாத பல சிறப் பியல்புகளைப் பெற்றது நம் " அந் தமிலின்பம் ஆர்தரப் புரியும் செந்தமிழ்". இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய உறுப்புக்களோடு வேறு எம்-மொழியி னிடத்து மில்லாத பொரு ளிலக் கணங் கொண் டிலங்கும் நம் தாய் மொழி தனிமொழியேயாம். இது வேறு எம்மொழியினின்றும் பிறந்த தன்று என்பதைப் பல அறிஞர்களும் ஒப்பு வர். உயர் தனிச் செம்மொழி என்பதாலும் இதன் உண்மை விளங்கும். மகா வித்துவான் திருவாளர் இரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் தா மியற்றிய '**தமிழ் வரலாறு**' எனும் நூலில் பல சரித்திரச் சான்றுகள் காட் டித் தமிழின் தொன்மையையும், அது வேறு எம் மொழியினின்றும் பிறந்த தன்று—இத் தென்னாட்டிலேயேதான் அது தோன்றியது. என்பதையும் தமிழின் தனி நிலையையும் விளக்குவிர்.

........இந்நூல் கீழ், கிழக்கு எனவும், மேல் மேற்கு எனவும் இரு படியாக வழங்கிய பள்ளம், மேடுகளின் பெயர்களையே ஞாயிறு தோன் றும் திசைக்கும், மறையும் திசைக்கும் இட்டன ரென்று துணிய லாகும். அங்ஙனம் இடுதற்கு இத் தமிழர் வதிந்த நிலம் இயல்பாகவே மேல் பக்கம் மேடாகவும்; கீழ்ப்பக்கம் பள்ளமாகவும் இருப்பதே காரண மல்லது வேறு துணிய லாகாது. இங்ஙனம் இவரிட்ட திசைப் பெயர்க் கேற்ப வுள்ள நாடு, வேங்கடம் குமரி ஆயிடைத் தென்னாடே யல்லது வேறு நாடாகா தென்பது பூகோள நூல் வல்லார் அறிவர். ....இவ்வாறு கிழக்கு மேற்கு முறையே பள்ளம் மேடாக வுள்ள நாடு பிறர் கூறிய எந்த நாடும் ஆகாமை நன்று நோக்கிக் கொள்க," என்பது தமிழ் தென்னாட்டில் தோன்றிய மொழி யென்பதற்கு அவர் கூறும் காரணங்களுள் ஒன்றாகும்.

தன்பால் பல அறிவுக் களஞ்சியங்களைப் பெற்றுத் தமிழ் என்றும், தன் இளமை குன்றாது வாழ்ந்து வருகின்றது. "எல்லாப் பொருளு மிதன்பா லுள-இதன்பா லிலாத எப்பொருளு மில்லையால்," என்ற தன் மையிலே, எல்லா மக்களும், எந் நாட்டவரும், எச் சமயத்தாரும் போற் றும் உலக மறையாம் திருக்குறள், ஒல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பி யம், சிலப்பதிகாரம், கற்றறிந்தா ரேத்தும் கலித்தொகை, அகம், புறம், ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, ஓங்கு பரிபாடல், மனோன்மணீயம் இன்ன பல பெறற்கரும் அறிவுக் களஞ்சியங்களைப் பெற்ற நம் தாய் பல்

---

* தமிழ் வரலாறு-பக்கம் 25.

லாண்டு காலமாகத் தன் இளமை குன்றாது இயங்கி வருகின்றாள் எனின் அவள் சிறப்பு அறிதற்பாலதாம்.

நம் நாட்டிலே பல அரசுகள் தோன்றிப் பல நூற்றாண்டுகளாக ஆண்டு வந்திருக்கின்றன. பல்வேறுபட்ட அரசுகள் இந் நாட்டிலே தங்கள் பண்பு, நாகரிகம், மொழி ஆகியவைகளைப் பரப்பி வந்திருக்கின்றன. என்ற போதிலும், நம் தென்றமிழ்ன் இளமை மணம் குன்றாது இனிமை குறையாது இருந்து வந்துள்ளதெனின் அது தமிழ் தன்னிடத்தே பெற்ற கலைகளைக் காட்டும்.

இத்தகு கலைகள் பல கொண்டியங்கும் நம் தாய்மொழியிலேயே கல்வி பயிலல், அரசாங்க அலுவல்களை ஆற்றல் முதலிய எல்லாத் தொழில்களும் நடைபெறுவதுதான் நேர்மையும், முறைமையுமாம். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட நமக்குத் தமிழ்தான் முதன் மொழியாக விருக்க வேண்டும். ஒரு குடும்பத்திற்குத் தலைவி தாயே யல்லாது வேறு யாரிருக்க முடியும்? எனினும் நம் தமிழ்க் குடும்பத்திற்குத் தலைவி தமிழன்னை யல்லள்? வேறொருத்தி அரியாசனத் தமர்ந்தாள்கின்றாள்! நம் அன்னை தம்மைப் போற்றுவாரில்லாது வெளிருளுள் கிடந்து துயருறுகின்றாள். அவள் துயரை யகற்றுவது அவள் மக்களாகிய நம் கடனே யன்றோ? இக் கடமையை யுணராது தமிழர்கள் பலர், "மாற்றாளே யெம் குடும்பத்திற்குத் தலைவியாக இருத்தற்குத் தகுதியுடையள்" யெனத் தாய்ப் பற்றற்றுக் கிடக்கும் நிலையைக் கண்டு மனமுருகி—உருகுகின்ற தமிழ்ப் பெரியார்கள் பலராவர்.

தமிழகப் பல்கலை வகுப்புகளில் இதுகாறும் தமிழ் தவிர எனைய பாடங்களெல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே பயிற்றப்பட்டு வருகின்றன. ஆங்கிலத்திற்கு முதலிடமும் அளிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்நிலை மாறித் தமிழர்களின் தாய்மொழியாகிய தமிழுக்கு முதலிட மளிக்கவேண்டும், ஆங்கிலம் தவிர மற்றெல்லாப் பாடங்களும் தமிழிலேயே கற்பிக்கப் படல் வேண்டுமென்பது பல தமிழறிஞர்களின் பேரவா வாகும். இன்றுள்ள நிலையால் அஃதாவது ஆங்கிலம முதன் மொழியாக இருப்பதால் மாணவர்கட்குப் பல இடர்ப் பாடுகளுளவே யன்றி நலன்களொன்றுவும் இல்லையாம்.

இன்று ஒரு மாணவன் தன் கல்வியைப் பயின்று முடிக்கப் பல வாண்டுகள் தேவைப்படுகின்றன. தாய்மொழியிலேயே கல்வி பயின்றால் இத்துணைக் காலம் வேண்டுவ தில்லையாம். அண்மையில் காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. வும் "தாய்மொழி வாயிலாகக் கல்வி பயின்றால் இத்துணைக் காலம் வேண்டுவதில்லை; ஒருவன் தன் கல்வியைப்

பதினைந் தாண்டுகட்குள் முடித்து விடலாம். அங்ஙனம் பயின்ற பின் னைப் போதிய வாய்ப்பும் பிறவும் இடைக்குமாயின் அவன் வேறுபல மொழிகளையும் பயிலலாம்," எனக் கூறுகின்றார். மேற்கோளாக இன் றுள்ள நம் பல்கலை இடைநிலை வகுப்பில் தேற இரண் டாண்டுகள் பயில வேண்டிய தாகின்றது. தமிழ் முதன் மொழியாக விருந்தால் இரண் டாண்டுக் காலப் படிப்பை ஒரே யாண்டில் முடித்து விடலாம். அங்ஙனம் செய்வது மிக வெளிதாமென்பதை என்னொத்த மாணவர்களறிவர். இங்ங னம் மிகக் குறுகிய காலத்தில் படிப்பை முடிப்பதால் உண்டாகும் பயன் பலவாம். பொன்னினு மேலான—இழந்தால் திருப்பிப் பெற வியலாத காலம் எச்சமாகும்; பொருட்செலவும் குறையும்.

இன்று நம் தாயகத்தில் பொருளின்மையால் கல்வி பயில வியலாத மாணவர்கள் பலராவர். சிறிது பொருள் படைத்தாரும் தம் சிறார்களை உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்போடு நிறுத்தி விடுகின்றனர், கல்லூரிக்குத் தன் மகனை அனுப்பப் போதிய பணமில்லாத காரணத்தால் தாய்மொழி வாயிலாகக் கல்வி பயிலுவதெனின் இந்நிலை யிராது.

பணம் படைத்தாருட் பலரும், உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு முடிந்த வுடனே தன் மகன் போதிய வயதடையப் பெற்றுளான்; இனிக் கல்லூ ரிப்படிப்பை இவன் முடித்து வர அதிகக் காலங் கொள்ளு மெனக்கரு தித் தம் தொழில்களிலவர்களை ஈடுபடுத்துகின்றனர். இந் நிலையும் தாய்மொழிக் கல்வி யிருந்தா லொழியுமென்பது வெள்ளிடை. இங்ஙனம் பல நிகழ்ச்சிகளையும் கூறலாம். இவற்றால் தாய்மொழிக் கல்வியினால் நாட்டில் படிப்போர் தொகை யதிகமாகு மென்பதை யறிக. இங்ஙனம் தாய்மொழிக் கல்வியால் விளையும் நலன்கள் மிகப் பலவாம்.

இனி, "தாய்மொழிக் கல்வி பயனுடைய தன்று; ஆங்கிலக் கல் வியே அமைவுடையதெ"ன்பாரின் கூற்றை ஆய்வோம். அவர்கள் தம் கோள் நிறுவ நிலைக்களனாக் கொள்பவை, "ஆங்கில மின்றித் 'தாய் மொழிக் கல்விபயின்றால் நாமெல்லாம் கிணற்றுத் தவளைகளாகத்தா னிருக்க முடியு மெ"ன்பதாம். இவ் வன்பர்களுக்குத் 'தாய்மொழிக் கல்வி' என்பதன் பொருள் புரியவில்லை போலும். ஆங்கிலமே கூடாது என நாம் கூறவில்லையே! ஆங்கிலம் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் தேவை தான்; ஆனால் முதன் மொழியாக வல்ல வென்று தான் நாம் கூறு கிறோம்; ஆங்கிலமும் வேண்டும்—எப்படி? இரண்டாம் மொழியாக! ஆங்கிலம் தவிர மற்றப் பாடங்களெல்லாம் தமிழிலேயே பயிற்றப்படல் வேண்டு மென்பது தான் நாம் கூறுவது. அங்ஙனம் தாய்மொழி முதன் மொழியாக விருந்தால் ஆங்கில அறிவு குறையு மென்பர். தாய்

மொழியை முதன் மொழியாகக் கொண்டு ஆட்சி புரியும் நாட்டவர்களுக்கு ஆங்கில அறிவு இல்லையென்று நாம் கூறிவிட முடியுமா? அவர்களுக் கெல்லாம் உலக நிகழ்ச்சி தெரியாது, கிணறறுத் தவளைகளாகவா விருக் கின்றனர்? ஆங்கிலத்தை முதன் மொழியாகக் கொண்டுள்ள நம்மவர் களை விட அந் நாட்டவர் உலக வரலாற்றை மிக்குணர்ந்தவர்களாக வன்றோ விளங்கு கின்றனர். அங்ஙனமே அவர்கள் கூற்றைக் கொண் டாலும், மற்ற மொழி யறிவு குறையுமென்பதற்காக நம் தாய்மொழி யைப் போற்றிப் பேணும் விருப்பது எவ்வாறு பொருந்தும்?

அடுத்து, அவர்கள், 'விஞ்ஞானம் முதலிய பாடங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த் தெழுத வியலா தெ" ன்பர். இக் கூற்றும் பொருந்தாத தொன்றும். நாம் மேலே தமிழின் சிறப்பை யுணர்த்தினோம். அது பல கலைகளையும் தன்பால் அடங்கப் பெற்றது. எல்லாக் கலைகளும், இன்னும் மற்ற மொழிகளி லில்லாத கலைகளும் இதன்பா லுள. எனவே, எம் மொழியையும் இம்மொழியில் பெயர்த்தெழுத முடியு மென்ப துணர்க.

விஞ்ஞான நூல்களில் வரும் சில பொருள்களின்—புதிய கண்டு பிடிப்புகளின் பெயர்கள் தமிழி லில்லை யென்பதுண்மைதான். புதிதா கக் கண்டு பிடிக்கும் பொருள்களுக்கு எம் மொழியிலும் பெயரிரா தென்ப துண்மை. அப் பொருள்களைக் கண்டு பிடிப்பவர்கள் தங்கள் நாட்டின் மொழியில் அப் பொருள்களுக்குப் பொருத்தமான பெய ரிட்டழைப்பர். சில பொருள்கள் அவைகளைக் கண்டு பிடித்தவர்களின் பெயராலேயே வழங்கும். எனவே, தமிழிலேயும் அப் பொருள்களுக்கு, அதன் தன் மைக் கேற்பப் பெயரிடல் வேண்டும். "மேனாட்டார் கண்டுபிடிக்கும் புதிது புதிதான பொருள்களுக்குத் தமிழிலேயும் பெயர்கள் காணவேண் டும்," எனப் பொருள்படத் தற்காலக் கவிஞர் ஒருவரும் பாடியுள்ளார். இங்ஙனம், விஞ்ஞானப் பொருள்களுக்கு மட்டுமல்ல, வேறு எப்பொருளுக் கும் தமிழில் பெயரிட்டழைக்க முடியும். நாம் பல பெறற் கரிய தமிழ்ப் பெரியார்களைப் பெற்றுள்ளோம். அவர்களால் மிகக் குறுகிய காலத் தில் விஞ்ஞான நூல் போன்றவைகளை, தமிழாக்க முடியும். நம் கல்லூரி 'விவாத நூல்' விரிவுரையாளர் திருவாளர் அப்பளாச்சாரியார் அவர்கள் இக் கூற்றை மெய்ப்பிக்கு முகத்தான 'விவாத நூலை'த் தமிழி லாக்கி அரசாங்க நன்மதிப்பையும் பெற்றுள்ளா ரென்பது யாவரு மறிந்ததாம்.

"இவ்வாறு தமிழை முதன் மொழியாகக் கொண்டு பயின்றவர் களால் பிற்காலத்தில், ஆங்கிலத்திலேயே சட்டங்களும் பிறவுங் கொண் டியங்கும் அரசாங்கப் பொறுப்பேற்று நடத்த வியலாது; தமிழில் அர

சாங்கம் அமைக்கவுமியலாது,'' என்பார் கூற்று எள்ளி நகைப்பதற்குரியதாம்.

நம் நாடு சுதந்தரம் பெற்ற நாடு. இங்குத் திறமையுள்ள யாவர்க்கும் நாட்டையாள உரிமையுண்டு. நேர்மையும், தன்னலமிலாப் பிறர் நலப் பணியும் கொண்டு மக்களுக்காக உழைக்கும் ஆங்கிலமறியாத, தமிழ் தெரிந்த ஒரு பெரியாரை நாட்டு மக்கள், "நீயே இந்நாட்டையாளத் தகுதியுடையன்," என அவருக்கு ஓட்டளித்து நாட்டையாள அனுப்பும் உரிமை மக்களுக்குண்டு. அப்படித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் ஆங்கிலமறியாததால் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெறும் அரசாங்க அலுவல்களைத் திறம்பட ஆற்றாது துன்பமுறுவாரென்பதை யாவருமறிவர். தமிழிலேயே அரசாங்கச் சட்டங்கள் யாவும் எழுதப் பெற்றிருப்பின் அப்பெரியாரால் நாட்டைத் திறம்பட ஆள முடியும்.

இவ்வாறே சட்டங்கள் முதலானவைகள் தமிழிலேயே யாக்கப் பட்டிருப்பின் நாட்டு மக்களனைவரும் சட்டத்தை யுணர்ந்து அதை மீறாது அரசாங்கத்தின் குறிப்பறிந்து ஒழுகுவர். இதனால் குற்றங்கள் செய்வோரின் தொகையும் குறையும்.

தமிழால் அரசாங்கத்தை நடத்த வியலாதென்போர் நம் பண்டைய தமிழர்களினாட்சியை நினைப்பார்களாக. சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் தமிழ்ப்புலவர்களின் துணை கொண்டு தமிழாலேயே எல்லா அரசியல் காரியங்களையும் ஆற்றி வந்தனரென்பது சரித்திர வுண்மை. அவர்களாட்சி சிறந்த முறையிலிருந்ததெனெ நாம் படிக்கிறோம். இதனால் தமிழால் மிகத் திறம்பட அரசாங்கத்தை நடத்தி வர முடியுமென்பது தெளிவாம்.

இதனால் தமிழிலேயே தமிழ் நாட்டின் செயல்கள் யாவும் நடைபெறுவதால் யாதொரு தீமையுமில்லை யென்பதும், நன்மைகளே உளவென்பதும் தெளிவாம். எனவே, பல நன்மைகளைத் தரும் 'தமிழாட்சி' நமக்கு வேண்டுமென்பதை யாவரும் உணர்வார்களாக.

—சோ. இரா. நெடுங்கிள்ளி,
முதலிடைநிலை வகுப்பு.

'போரும் அமைதியும்'

போர்! இந்தப் புயலால் பாதிக்கப்பட்ட சாம்ராஜ்யங்கள் பல சீரழிந்து சின்னபின்னமான சிற்றரசுகள் பல. தாயைப் பிரிந்த சேய்! சேயைப் பிரிந்த தாய்; கணவனை இழந்த கைம்பெண். மானமிழந்த மங்கையர். அப்பப்பா! இவர்கள் தொகை எவ்வளவு? நாடு காடானது யாரால்? யாருக்காக? செல்வம் கொழிந்த நகரம் இன்று மண்ணோடு மண்ணானது எவர் செயல்? மண்ணாசை கொண்ட ஒரு கொற்றவனின் கொடுஞ்செயலன்றோ!

பொருளாதார நெருக்கடியையும், பஞ்சத்தின் கொடுமையையும் போக்கவுமா பல சக்கரவர்த்திகள் சாம்ராஜ்யங்களை நிறுவினார்கள்? 'உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும்' இல்லாமலிருக்கவா உலக அரங்கிலே பல பயங்கரப் போர்கள் நடந்தன? இல்லை! சில மதியூக மன்னர்கள்தான் போருக்குரிய இலக்கணம் தெரிந்து, அவசியம் ஏற்பட்டபொழுது, கத்தி யேந்தி, களம் நோக்கிச் சென்றனர். பெரும்பான்மையினர் பகையாலும், பேரரசு ஒன்றை நிறுவ வேண்டுமென்ற பேராசையாலும், போர் வெறி கொண்டு அலைந்தார்கள். ஆதிக்க வெறிகொண்ட அரசனொருவன் போர்க்கோலம் பூண்டு வருவான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஆட்டு மந்தைக்கொத்த நாட்டு மக்கள் ஆயுதந் தாங்கி வருவர். போர் மழை பொழியும். வீரர்கள் வேரற்ற விருதுகள் போலச் சாய்வர், பொங்கி யோடும் இரத்த வெள்ளத்திலே மாக்களென மக்கள் மிதப்பர். வெற்றி கொண்ட வேந்தனொருவன் நாட்டைச் சூரையாடி விரைந்தே திரும்பு வான். செல்வம் கொழிந்த நகரம் சீரழிந்த விதமே வேறு. தென்றல் வீசும் பூங்காவனம் அல்ல அது இப்பொழுது. அனல் காற்று வீசும் பாலைவனம். 'மழை'க்குப்பின் தோன்றும் குளு குளுப்பு அப்பொழுது இராது. எங்கும் வெட்டவெளி! சூனியம்! பயங்கரம்.

சரித்திரம் போரால் பாதிக்கப்பட்ட பாமரர்களையும், பாவையரையும். திக்கற்றவர்களின் தொகையையும், கதியற்றவர்களின் கணக்கையுமா சொல்லுகிறது? இல்லை! சரித்திரம் ஒரு 'சந்தை'. அங்குப் பல வேந் தர்களும் தங்கள் பெருமைகளைக் கூறக் கூடுகிறார்கள். வெற்றிகொண்ட வேந்தர்களையும், முடியிழந்த மன்னர்களையும், அவர்கள் கொன்று குவித்த அப்பாவி வீரர்களையும் பற்றித்தான் சரித்திரம் சொல்லுகிறது. ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களும், மக்களும் யாருக்காகத் தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்தனர். வேல்விழி மாதர்கள் தங்கள் மானத்தை விலைகூறி மன்னர்களை மயக்கியது யாருக் காக? மண்ணாசை பிடித்த ஒரு மன்னவனுக்காக அன்றோ? அந்த

ஒருவனுடைய ஆசைக்காக இத்தனை கொடுமைகளும், கொள்ளைகளும், கொலைகளுமா நடைபெற வேண்டும்? ஒருவனுடைய புகழுக்காகப் பல உயிர்களைப் பலியிடவேண்டுமா? ஒருவனுடைய சுகபோக வாழ்வுக்காக நாட்டைச் சுடுகாடாக்குவதா? உலக சரித்திரத்திலே அவனோர் உன்னதமான இடத்தைப் பெற வேண்டுமென்பதற்காக இத்தனை இன்னல்களையும், துன்பங்களையும், குடிமக்கள் அனுபவிக்க வேண்டுமா?

மண்ணாசை மட்டுமல்ல, மன்னர்களின் மதிகெட்ட செயலுக்குக் காரணம். பெண்ணாசைகூட இப்பித்தர்களைப் பிடித்தாட்டியது. அதற்காகவும் பல போர்கள் நடந்தன. கிளியோபாத்ராவினால் ஸீஸர் பல பேரரசர்களை வென்றான். இவளுடைய மூக்கின் அழகு ஒரு நூற்றாண்டு வரை ஐரோப்பிய அரசியலை ஆட்டி வைத்தது. வீரச்சிங்கம் ஸீஸர் வீழ்ந்துபட்டதும், அந்தக் கிளி மொழியாள் கிளியோபாத்ரா நெஞ்சுரம் படைத்த அந்தோனியை மயக்கி அவனின் சிற்றின்ப சிங்காரியானாள். உலகப் பிரசித்திபெற்ற 'ட்ரோஜன் போர்' ஒரு பாகுமொழியாளுக்காகவே நடைபெற்றது. கற்பின் திருஉருவாம், வானத்து முழுமதியாம் சீதையை எட்டிப்பிடிக்க ஏணி வைத்தான் இராவணன். தர்மம் தட்டிவிட்டது. சரிந்த அவனுடைய சாம்ராஜ்யச் சாக்காட்டிலே குட்டிச்சுவரெனத் தலைகுப்புற விழுந்தான். மண்மீது கொண்ட ஆசைக்காக மன்னவன் ஒருவன் போரிட்டானென்றால் அது மன்னிக்கக் கூடியது ஆகும். ஆனால் கயல் விழியாள் மீது கொண்ட காதலுக்காக குற்றமறியாக்குடிமக்களை, கொற்றவன் ஒருவன் களம் இட்டுச் சென்றானென்றால் அந்த மடமையை என்னென்று எடுத்துரைப்பது?

போரினால் எழுப்பப்பட்ட பேரரசுகள் எல்லாம் நிலைபெற்று நின்றனவா? அதுதான் கிடையாது. ஸீஸரின் காலத்தில் உச்ச நிலையில் இருந்த ரோம சாம்ராஜ்யம் இன்று இருந்த இடம் தெரியாமல், சிதைந்த சிற்பங்களும், கற்கோட்டைகளுமே காட்சியளிக்கின்றன. முகலாயர்கள் நிறுவிய மகத்தான சாம்ராஜ்யம் மறைந்து மண்ணோடு மண்ணாகிவிட்டது. பீரங்கி முனையிலே ஐரோப்பாக் கண்டத்தையே அலற அடித்தான் நெப்போலியன். அவன் நிறுவிய பேரரசு அரை ஆண்டுகூட நிலைத்து நிற்கவில்லை. 'இதோ அரைநொடியில் என் காலடியில் கிடக்கப்போகிறது கடல்சூழ் இந்த உலகம்' எனக் கட்டியம் கூறினான் முஸோலினி. ஆனால் அவனுடைய பிணமோ நாதியற்று நடுத்தெருவிலே கிடந்தது நாற்றமடித்துக்கொண்டு. பேரரசாய்த் திகழ்ந்த பிரிட்டன் இன்று அதனுடைய அடிமை ராஜ்யங்களெல்லாம் விடுதலை பெற்று அளவாலும், புகழாலும் குறுகியுள்ளது.

நிலையற்ற சாம்ராஜ்யங்களுக்காகப் பல சக்கரவர்த்திகள் சண்டை சச்சரவுகளை விரும்பினார்கள் என்றால் அதைவிட அறியாமை வேறொன்று மில்லை; போரினால் நன்மை உண்டென்றால் அது பல தேனீக்களைக் கொன்று தேனை அடையும் நன்மையைப் போன்றது; ஆனால் தேனைப் போன்ற அத்யாவசியமானதன்று, போரினால் ஏற்படும் நன்மை. போரில் லாமலேயே நாட்டின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்தலாம். மக்கள் யாவரும் வாழ வழி கோலலாம். அதற்காகப் போர் தேவையென்ற நியதில்லை. பகைமை உணர்ச்சிக்காகப் போரிடுதல்கூடத் தவறு. நாட்டின் இலக்கணத்தை வரைவிக்க வந்த, அந்த மறை ஓதிய இறை, வள்ளுவனார் 'உறுபசியும், ஓவாப் பிணியும் செரு பகையும சேராதியல்வது நாடு' என்று சொல்லிச் சென்றார். புகழுக்காகக்கூடப் போரிடுதல் தவறு. அரசரில் நல்லான் அசோகன் போரை விடுத்து, நாட்டிலே அமைதியையும், நல்லெண்ணத்தையும் பரப்பி மங்காத புகழைப் பெற வில்லையா? போரினால் வேற்று நாட்டினரிடம் வேற்றுமையைச் சம்பாதித்துக் கொள்வதைவிட, அன்பினால் அவர்களுடைய அகத்தின் ஆழத்திலே அழியாத இடத்தைப் பெறலாமே. ஆகையால் போர் தேவையற்ற ஓர் ஆயுதம். இரத்த வேட்கை கொண்டவர்களின் அகராதியிலேதான் அது காணப்படும். எல்லோரும் வாழவேண்டும் எனும் பரந்த பொதுநலம் கொண்ட, நல்லெண்ணம் படைத்த நல்லவர்களின் அகராதியிலே அது இராது.

புயலுக்குப்பின் எப்படித் தென்றல் திண்ணமோ அதுபோலப் போரைத் தொடர்ந்து அமைதி வருவது இயற்கை. போர் மழைக்குப் பின் ஏற்படும் குளு குளுப்புக் காற்றுத்தான் அமைதி. இதுகாறும் போரின் மீதிருந்த கண் அமைதியின் கண்ணே நாட்டின்மீதே திரும்புகிறது. போரிலே லயித்திருந்த மனம் இப்பொழுது அதன் கொடுமைகளைக் கண்டு சலித்துக் கொள்ளுகிறது. ஆக்க வேலைகளிலே முயலுகிறான் மனிதன். வெட்டவெளியை வயல் வெளியாக்குகிறான். இடிந்த கட்டிடத்தை மீண்டும் எழுப்புகிறான். நாட்டு நலத்திலே தன் கண்ணோட்டத்தைத் திருப்புகிறான். நாடெங்கும் பச்சைப் பசேலென நெல் வயல்கள் காட்சியளிக்கின்றன. சிந்தனை ஆழியிலிருந்து பல செல்வங்கள் படைக்கப்படுகின்றன. பகுத்தறிவுக்கு வேலை கொடுக்கத் தொடங்குகிறான. நல்ல விளைவுகள் பல. அமைதிக் காலத்திலேதான் நாட்டு நிலைமை பலவிதத் துறையிலும் முன்னேறுகிறது.

நடுக்கடலிலே புயலால் பாதிக்கப்பட்ட கப்பலொன்று கரை நோக்கித் திரும்புகிறது. வானத்திலே வட்டமிட்ட வானம்பாடி ஒன்று

வல்லூற்றினிடமிருந்து விடுபட்டுச் சேய்க்கூட்டை நோக்கி விரைந் தோடுகிறது. எங்கும் அமைதி! அமைதி!

அ. துளசிராமன்,
II வகுப்பு.

கையறு நிலை

பாப்பா	பாடும்	பண்ணிறைப்	பாடல்
வேண்டு	மென்று	விதந்து	நாளும்
புரட்சிய	ரிசைக்குப்	புதுமைக்	கருத்தும்
அறமும்	சிறக்க	அமைத்தே	அன்புடன்
வழங்கினன்	தேசிய	விநாயகம்	பிள்ளை
அத்தகை	அறிஞன்	அகிலம்	வருந்த
அண்ணல்	அடியடைந்	தமைதி	நிலவினன்
அன்னவன்	கவிதைக்	கருத்தெலாம்	ஈண்டுத்
தழைக்க	தழைக்க	தயக்கம்	இன்றியே!

By T. Dharmalingam, II, U. C.

"என் தாய் மொழியே"

என்னருமைத் தமிழ் மொழியைப் பற்றி இங்கு
எழுதுகின்றேன் கவிதையது ஏற்றங்கொண்டு
கன்னல் நிகர் கனித்தமிழின் சுவையைப்பற்றிக்
கணக்கின்றிக் கழறிடலாம் ஆர்வத்தோடு
தொன் மொழியாம் தமிழ் நாட்டின் முன்பு தோன்றி
தொடர்ந்து தான் வந்துள்ள அழகைக் கண்டு
புண் கொண்ட உள்ளத்தார் வெகுளுகின்றார்
புகழைத்தான் அழிப்பதற்கு முனைகின்றாரே.
கன்னிப்பெண் தமிழ் மொழியே உன்னைக்காக்க
கால மென்னும் தமிழ் வேந்தர் வேலை செய்தார்.
பன்னலமும் பலகலையும் பெற்று வாழும்
பார் போற்றும் மொழியாய் நீ விளங்குதற்கு
இந்நாளில் உழைக்கின்றார் அன்னார் எல்லாம்
இருக்குமிடம் தெரியவில்லை; அந்தோ உன்தன்

பொன்னான மேனிக்குப் புண்கள் செய்வோன்
புகழதனை அடைகின்றான், இந்த நாட்டில்
பன்னூறு புகழ் இயல் இசையின் நாடகத்தில்
பல நல்ல இலக்கணத்தைப் பெற்ற தோடு
மின்னுகின்ற பழ மொழியாய் விளங்குகின்றாய்
மீள்வாயோ! புலியதனின் வாயினின்று!

— நடராசன் —
I. U. C. III Group.

சிரிக்காதே!

டாக்டர்: (மயக்கமாய் இருக்கும் நோயாளியிடம் நர்ஸை பார்த்து) இவன் இறந்து விட்டான் போல் இருக்கிறதே!

நோயாளி: இல்லை! இல்லை! நான் உயிரோடுதான் இருக்கிறேன்.

நர்ஸ்: ஏய்! சும்மாயிரு. டாக்டரை விட உனக்கு என்ன தெரியும்?

* * * *

ஒருவர்: ஏன் ஸார்! நேற்று உங்களுடன் வந்தவர் சுத்த லூஸ் போல் இருக்கிறதே!

மற்றவர்: ஆமாங்க: அவரும் என்னைப் போலத்தான் இருப்பார்.

* * * *

பையன்: அம்மா! என்ன வாங்கிண்டு வந்திருக்கே?

அம்மா: ஊது வத்திடா கண்ணு!

பையன்: அப்படியானால் அதை ஊதிக்காட்டம்மா.

* * * *

முதலாளி: ஏய்! கும்பகர்ண வேடக்காரர் எங்கேடா? ஷூட்டிங்குக்கு நேரமாகிறதே.

வேலையாள்: அவரு மேக்கப் ரூமிலே காலையிலே இருந்து தூங்கிக்கிட்டு இருக்காரு.

தாயே!

தாயே! அதோ அந்த மரங்கள் என்னைக் கண்டு விளையாடுகின்றன! மேகங்கள் சந்திரனை மறைத்துக் கொள்கின்றன. இயற்கை என்னைப் பார்த்து ஏளனம் செய்கின்றது. நக்ஷத்திரங்கள் என்னைக் கண்டு நகையாடுகின்றன.

தன்னலம் கருதாமல் சேய் நலங் கருதி என்னைச் சிறக்கச் செய்தவளே...பெருமை வாய்ந்தவளே...உன்னை எந்த விதத்தில் போற்றுவேனம்மா! நீ செய்த தியாகத்திற்கு சின்னம் எழுப்ப யாரால் முடியும். நீ பட்ட துன்பத்தைத் துடைக்க என்னால் இயலவில்லையே! என் பெருமையைக் கருதிய பேரொளியே! என்னை உருவாக்கிய உன்னதத் திருவுருவே...நீ கொடுத்த அன்பை நீ ஊட்டிய உணவை...நீ கொடுத்த அறிவை;...ஈடுசெய்ய இயலாதவனாகிவிட்டேனே.

எனக்குச் செல்வம் வேண்டாம்...சீரும் வேண்டாம்...சிறப்பான வாழ்வும் வேண்டாம். உன் அளவு கடந்த அன்பொன்றே எனது அடைய முடியாச் செல்வம் தாயே! நான் உன்னையன்றி அரண்மனை வாழ்வை அடையவும் வேண்டேன்.

எனக்கு இளமைக் கல்வியை அளித்த கற்பகமே; ஒழுக்கத்தைக் கற்றுக் கொடுத்த என் அன்னையே; நீயல்லாமல் நான் காணும் இன்பமெல்லாம் துன்பமாகத் தோன்றுகின்றதே! நான் கொண்டுள்ள செல்வமெல்லாம் நீ கொடுத்த செல்லத்திற்கு ஈடாகவில்லையே! உலகம் எனக்கு இருட்டாகத் தோன்றுகின்றதே... இதயமெல்லாம் வெடித்து விடும் போல் தோன்றுகின்றதே!

அதோ வானத்தில் மேகம் திரண்டு வருகிறது. ஒன்றையொன்று மோதிக் கொள்கின்றது. மழையும் பொழிய ஆரம்பித்து விட்டது. வெள்ளமும் திரண்டு ஓடுகின்றது. அதோ! நீ உன் கல்லறையில் தூங்குகின்றாயே!...மழையில் நனைந்து விட்டதே உன் கல்லறை! வெள்ளத்தினால் சூழப்பட்டதே உன் கல்லறையின் சுற்றுப்புறம்... ஏன் பேசாமல் இருக்கின்றாய்... என்னை ஏன் அழைக்க மாட்டேன் என்கின்றாய்...என்னை மழையில் நனையாமல் விட்டாயே இன்று நீ இருக்கும் இடம் தெரியாமல் இறந்து விட்டாயே!

உலகில் காணப்படும் காட்சிகள் யாவும் நிலையற்றவை. பாவத்தின் சின்னங்கள்... பரிதாபத்தின் இருப்பிடங்கள். வறுமையின் உறைவிடங்கள்... அறியாமையின் விளைவுகள் என்று நினைத்து, அதை விட்டு நீங்கி விட்டாயா. அல்லது... இவ்வுலகில் நீ எனக்களித்த அன்பும்,

ஆசையும், பாசமும் போதாது என்று நினைத்து; அதைவிடச் சிறந்த பொருளை எனக்காகக் கொண்டுவர மேலுலகம் சென்றுவிட்டாயா!...

என் நலத்தை நாடிய நெஞ்சத்தை நான் எவ்விதம் மறப்பது... பிறந்த போதும் என்னை யறியாமல் "அம்மா" வென்று உன்னை அழைத்த அந்தப் பெயர் என்னை விட்டு நீங்கவில்லையே! காலம் மாறி விட்டது... மக்களும் மாறிவிட்டனர்... மனிதத்தன்மையும் மாறி விட்டது... ஆனால் தாயின் அன்பு மாறுவதில்லை. தாயே!

நீ பாடிய தாலாட்டு என்னைத் தூங்க வைத்ததே... அந்தத் தாலாட்டை ஒரு முறை நீ பாடினால் போதுமம்மா நான் தரணியை மறந்து தூங்கிவிடுவேன்... என்னைத் துன்பம் தொடராது... துயரம் வாட்டாது...

அறியாத வாழ்வில் நான் ஆனந்தம் அடைந்தேன் ஆனால் இன்றைய வாழ்வில் உலகம் என்னை ஆத்திரக் கண்களோடு பார்க்கின்றது... வேண்டாத விருப்பங்கள் என்னை விரும்பி வருகின்றன... சமூகம் என்னை வாழ்க்கையினின்றும் சரியச் செய்கின்றதே!... நீயற்ற வாழ்வு எனக்கு வேண்டாம்... தாயற்ற வாழ்வு எனக்கு வேண்டாம்... எனக்கு வேண்டுவது வாழ்வன்று எனக்கு வேண்டுவது நீதான் தாயே.

ம. அ. ஷெரீப், II வகுப்பு.

புதுக்கல்லூரி, சென்னை.

மக்களுக்குப் பலநன்மை செய்து வந்த
முஸ்லீம்கள் குலத்தினிலே மதிப்பு மிக்கோர்,
எக்காலும் யாராலும் நினைக்கத்தக்க
எழில் புதுக் கல்லூரி நமக்குத் தந்தார்,
தெக்கணததில் இப்புதுமை சிறந்து ஓங்கித்
தேனினும் இனிப்பதற்கு ஒன்று சேர்ந்து,
வக்கணையாய் உழைத்திடுவோம் கல்லூரிக்கே
வாழ்வளிக்கப் பகையின்றி ஒன்று சேர்வோம்.
அமெரிக்க நாட்டினிலே அமையப் பெற்ற
அறிவுமிக கல்லூரி அதுவே போல,
இமை கொட்டும் நேரத்தில் செய்ய வேண்டும்
இப்போதே நாமெல்லாம் ஒன்று சேர்வோம்

இமையத்தின் உச்சியிலே புகழை நாட்டி
சீர் கொண்ட கல்லூரி உலகில் காட்டி
அமையத்தான் செய்திடுவோம் ஐய ரீரே
அலுப்பின்றிச் சலிப்பின்றி உழைக்க வாரீர்!
கல்லூரித் தலைவராம் அன்பு பூண்டார்
கருணைமிக நன்குகக் கொண்ட அன்பர்,
தொல்லைதரும் மாணவருக்குப் புத்தி சொல்லும்
துணைவராய் அமைந்துள்ளார்; நமக்கு நல்ல
செல்வத்தைப் போல்இன்று கிடைத்து விட்டார்
வேறு ஒருவர் இல்லை அவர் பெயரும் பெற்று,
பிள்ளைகளைப் பேணுகின்ற 'பிரான்கோ' என்பார்
பிரியமாய்க் கல்லூரித் தொண்டு செய்வார்.

நடராசன், I. U. C. III. Group.

தமிழ்ப்பேரவை

தேதி, மாதம்.	கூட்டத்தின் வகையும் பொருளும்.	தலைவர்.	சொற்பொழிவாளர்.
24—8—'54.	ஆரம்பக் கூட்டம்	திரு. அப்துல்லாஷெரீப்	திரு. M. ராஜாக்கண்ணர், M.A.
12—10—'54.	அனுதாபக் கூட்டம்	திரு. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை	
24—10—'54.	காவியமும் ஓவியமும்	திரு. T. விஜயராகவன்	திரு. பாலூர் வித்வான் கண்ணப்ப முதலியார்
13—11—'54.	இக்காலத் தமிழ் இலக்கியம்	திரு. அப்துல்லாஷெரீப்	திரு. N. பாண்டுரங்கம் M.A.
12—2—'55.	பேச்சுப் போட்டி		
19—2—'55	கர்நாடக இசைப்போட்டி		

மாணவர் மன்றம் இடைநிலைக் கல்லூரி வகுப்புத் தமிழ்த் தேர்விற்கு 26 மாணவர்கள் சென்றனர். அனைவரும் வெற்றி பெற்றனர்.

T, விஜயராகவன் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றனன்.

کی سرخیوں کے سامنے شفیق ماند تھی۔ وہ چوٹی جو گھٹنوں تک لٹکتی! بال ایسے سیاہ کہ الاماں۔ اس پر لاسائن کا بلوز اور لال سلک کی ساڑی پر سفید زری کی کاریگری ایسا معلوم ہوتا ہے کہ ستارے چمک رہے ہیں۔ اس کی سیاہ پتلیاں جب کریم کی رسیلی آنکھوں میں گردش کر گئیں۔ تو کریم نے پہلی نظر میں اپنا دِل شاکرہ کے حوالے کر دیا۔

موجودہ زمانے میں لیلیٰ مجنون کا عشق ایک افسانہ سمجھا جاتا ہے۔ عشق کو لوگ دِل بہلانے والی چیز کہتے ہیں۔ "محبت کی نہیں جاتی بلکہ ہو جاتی ہے" اِسے آرٹ سمجھا جاتا ہے۔ محبت میں وہی لوگ کامیاب ہیں جو اِس آرٹ کے ماہر ہوں۔ موجودہ زمانے میں بیخودی محبت کے لئے زہرا ورذہانت کامیابی کا ضامن ہے۔ کریم کے لئے بیخودی محبت کی ضامن تھی شاکرہ کریم کو چاہتی تھی مگر کریم کو معلوم نہ تھا کہ شاکرہ اِسکو چاہتی ہے۔ نہ شاکرہ کو معلوم کہ کریم اسکو چاہتا ہے۔ اِسی طرح کئی دن گذر گئے۔ حسب معمول ہر روز ایک دوسرے کا دیدار کرتے۔ جب ایک دوسرے کو نہ دیکھتے تو دونوں بے چین رہتے۔ کریم کی نظر شاکرہ کو ڈھونڈتی اور شاکرہ کی نظر کریم کو ڈھونڈتی۔ بڑے بڑے کام منتخب کرنے یا کوشش سے آسان ہو جاتے ہیں۔ گلاب کے ٹہنیوں میں بھی خار ہیں۔ گلاب کو حاصل کرنے کے لئے اِس خار سے بچنا چاہئے

وصل کے ہوتے ہیں ساماں بڑی مشکل سے
مشکلیں ہوتی ہیں آساں بڑی مشکل سے

اُسی گلی میں امیر نامی ایک لڑکا تھا جو شاکرہ سے شادی کرنا چاہتا تھا۔ امیر ایک بے برگ و گیاہ ریگستان میں پھول کی تلاش میں اپنا وقت ضائع کر رہا تھا۔ وہ اُس کشتی پر سوار ہونے کی کوشش کر رہا ہے جس کی قسمت میں دوسرا کنارہ دیکھنا نہ ہو۔ امیر متواتر کوشش کرتا رہا۔ اسی نے کریم کو بدنام کیا۔ ایک دن امیر نے اس سے صاف لفظوں میں کہدیا۔ برخوردار اگر تم یونہیں آنکھیں بند کئے بڑھتے رہتے تو ایک دن اپنے کو ذلت کے بھیانک غار میں پاؤ گے۔ تمہیں یہ محلہ چھوڑنا ہوگا۔ اور تمہاری زبان اِس مصرع کی تلاوت کر رہی ہوگی۔ ع :- بہت بے آبرو ہو کر ترے کوچہ سے ہم نکلے
ہاں اس مٹی کے نجس و ناپاک پتلے محبت کرنا کیا جانے"۔ اس کے بعد کیا ہوا۔ کیا امیر یا کریم شاکرہ کو پا سکے؟ ہاں شاکرہ اس کو نصیب ہوی جس کی محبت سچی اور پاک تھی۔

پہلی نظر

عبدالرحیم خان آیوسی

رات کا وقت۔ ہر طرف ہو کا عالم۔ چھٹکی ہوئی چاندنی۔ کائنات پر نیند طاری تھی خاموشی اور سکوت عالم میں اگر کوئی آواز آرہی تھی تو وہ اس ندی کی آواز تھی جو شہر کے پاس سے گزرتی تھی اور یہ چھوٹا سا شہر ایک خوبصورت زمرد کی طرح چمکتا معلوم ہوتا تھا جوانی اور شباب اور ایک دنیا کی لذتوں میں کچھ اللہ کے بندے اس شہر میں مقیم تھے۔

رات آخر ہوئی۔ صبح صادق کا جلوہ نظر آنے لگا۔ ستارے جو رات کی تاریکی میں چمک رہے تھے آہستہ آہستہ غائب ہوئے۔ جیسے کہ چور صبح ہوتے ہی اپنے ٹھکانے کو بھاگتے ہیں اسی طرح شب کی سیاہی کا رنگ اڑا۔ مشرقی افق پر سفیدی نمودار ہوئی۔ گویا محبوب صبح نے رات کے سیاہ بکھرے ہوئے بالوں کو چہرے سے ہٹا لیا۔ اس کی نورانی پیشانی نظر آنے لگی۔ ادھر مرغ نے بانگ دی، اُدھر موذن نے بھی مسجد کے صحن میں کھڑے ہو کر اذان دینا شروع کیا یہ سن کر رات بھر کے جاگے ہوئے کریم نے انگڑائیاں لیتے ہوئے بستر چھوڑا۔ حمام کیا۔ ناشتہ کرنے کے بعد نیا سوٹ پہنا اور قدِ آدم آئینہ کے سامنے کھڑے ہو کر اپنے چہرے پر اسنو ملا۔ سر کے بال کچھ بکھرے ہوئے تھے۔ اس نے برش سے بالوں کو اپنی جگہ پر جمایا دس بجے کے قریب کتابیں ہاتھ میں لیں اور سیڑھیوں سے اترنے لگا۔ کریم جلدی جلدی سیڑھیاں اُترا اور اپنی پرانی سائیکل کے سامنے کھڑا ہو گیا۔ ایک لمحہ کے لئے اسکی نظر دائیں طرف گئی جہاں اسے پھول نظر آیا اس پھول کی خوبصورت آنکھیں اُسے دیکھکر مسکرا رہی تھیں۔ وہ آنکھیں ایک معصوم۔ غریب۔ اور کالج میں پڑھنے والی لڑکی شاکرہ کی تھیں۔ شاکرہ کو دیکھ کر کریم کے دل میں کچھ خیال آیا اُس کے دماغ میں کھلبلی سی مچ گئی۔ وہ کئی لڑکیوں سے ملا تھا لیکن ایسا اثر اُس پر پہلے کبھی نہیں ہوا۔ شاکرہ سادی وضع کی لڑکی تھی ہم اس غریب لڑکی میں وہ باتیں دیکھتے ہیں۔ جو جنت کے حوروں میں بھی نہیں۔ گول چہرہ چھوٹا سا دہانہ۔ پیاری پیاری بتیسی، لانبی ناک، گلاب کے پنکھڑیوں کے جیسے پتلے ہونٹ گول ٹھوڈی۔ صراحی دار گردن اس کے رخسار

کے سامنے ایک ایسی تقریر کی جس نے سارے نمائندوں کے دلوں کو ہلا دیا اور جو تاریخِ ہندوستان اور انگلستان میں ہمیشہ کے لئے یادگار رہیگی۔

آپ نے یہ کہا کہ "میں یہاں دریوزہ مستعمرات لینے نہیں آیا، بلکہ میں مکمل آزادی کا خواہاں ہوں آج میں جس مقصد کیلئے یہاں آیا ہوں وہ یہ ہے کہ میں اپنے وطن لوٹوں کا تو میرا وطن آزاد ہو۔ جسطرح مجھے پیرس میں آزادی کا شرف حاصل ہے، وطن میں بھی ہونا چاہئے۔ اگر آپ مجھے ہندوستان کی آزادی نہیں دینگے تو میرے لئے آپکو یہاں قبر کی جگہ دینی پڑیگی۔ آخر یہ بات صحیح ہوئی اور چند روز بعد انگلستان میں مولانا محمد علی کا انتقال ہوا آپکو بیت المقدس میں دفن کیا گیا۔

مولانا ہندوستان کی جنگ آزادی کے دلیر اور نڈر سپاہی تھے، آپ نے ہندوستان کی آزادی کیلئے جو جدوجہد کی اور تکلیفیں اٹھائیں شاید اور کسی لیڈر نے اٹھائی ہوں۔ لیکن افسوس کے ساتھ کہنا پڑتا ہے کہ آج آزادی کے بعد ہم نے انہیں بالکل بھلا دیا۔ معمولی لوگوں کے دن منائے جاتے ہیں۔ مگر اس مرد مجاہد کا دن نہیں منایا جاتا۔ ہندوستان بہت سے اشخاص پیدا کر سکتا ہے مگر محمد علی جیسے شخص کا پیدا کرنا بہت مشکل ہے۔ (تلخیص)

غزل

(پی۔ محمد محی الدین I یوسی)

جور سے اپنے وہ باز آئینگے
ہم بھی انکو آزماتے جائینگے

جو اٹھائے صدمہ دردِ فراق
وہ جگر وہ دل کہاں سے لائینگے

میں یہ سمجھوں گا جگی قسمت مری
خواب ہی میں کاش وہ آجائینگے

خالِ انور کی چمک رخسار پر
چاند تارے کیوں نہ پھر شرمائینگے

نفس سرکش کیوں ستاتا ہے ہمیں
تیرے چلن میں نہ ہرگز آئینگے

حضرت واعظ خدا کیواسطے
یہ تو فرماؤ کہ کیا فرمائینگے

جب ہے منظر زندگی خود اک عذاب
کیا عذاب حشر سے گھبرائینگے

گھبراتی تھی ۔ یہ مولانا کا دل وجگر تھا کہ انہوں نے برطانیہ کی طاقت و زور کی مطلق پرواہ نہ کی اور آزادی کا اعلان کرکے ایک خوفناک راہ کی طرف قدم بڑھایا سنہ ۱۹۱۳ء میں یورپین اور ترک اقوام کے درمیان جنگ بلقان ہوئی تو مولانا نے ترکوں کی مدد کی اور سارے ملک سے چندہ جمع کرکے ترکی کو روانہ کیا پہلی جنگ عظیم کے دوران میں مولانا کو بعض قابلِ اعتراض مضامین شائع کرانے کے الزام میں نظر بند کیے گئے۔ لیکن مسلم لیگ اور کانگریس کے احتجاج اور کوششوں سے آپ رہا ہوئے۔ اسی سال امرتسر میں کانگریس اور لیگ کے اجلاس ہو رہے تھے۔ مولانا رہا ہوتے ہی سیدھے امرتسر پہنچے اور کانگریس کے پلیٹ فارم سے مولانا نے پرجوش تقریر کی اور حکومت کو خوب بُرا بھلا کہا۔ پھر وہاں سے دہلی آئے تو آپکا اتنا شاندار استقبال کیا گیا کہ جیسا کہ کسی مغل شہنشاہ کا بھی نہ ہوا ہوگا۔

سنہ ۱۹۲۰ء میں کراچی میں خلافت کانفرنس کا جلسہ ہوا جس کی صدارت مولانا نے کی اس اجلاس میں ایک تجویز پاس کی گئی کہ "کسی غلام حکومت کی مدد کرنا اسلام میں حرام ہے" اس تجویز کی ہر طرف سے تائید کی گئی۔ اور کانگریس نے بھی اس تجویز کو پاس کر دیا جس کے سبب حکومت نے مولانا اور انکے بھائی پر مقدمہ چلایا اور انکو دو سال کی سخت سزا دی گئی۔ جنگ کے بعد برطانیہ نے مسلمانوں سے وعدہ خلافی کی جس پر محمد علی ایک وفد لیکر انگلستان گئے اور عام جلسوں میں پر زور تقریریں کیں مگر کوئی نتیجہ نہ نکلا۔ انگلستان سے واپس آنے کے بعد مولانا محمد علی اور گاندھی جی نے ملکر ترک موالات کی تحریک شروع کی جس نے حکومت کی بنیادیں ہلا ڈالیں، اور قوم کو بیدار کر دیا۔ محمد علی ہی کی وجہ سے یہ ترک موالات کی تحریک زیادہ کامیاب ہوئی، اس خدمت کے صلہ میں مولانا کو کانگریس کا صدر بنایا گیا۔ تحریک آزادی سے متاثر ہوکر برطانیہ نے ہندوستان کو سائمن کمیشن روانہ کی مگر اس کمیشن کے ساتھ عدم تعاون کیا گیا۔ پھر برطانیہ کے طعن پر نہرو رپورٹ تیار کی گئی۔ جس کو مسلمانوں نے قبول نہ کیا۔ محمد علی نے اس کی حمایت نہیں کی۔ مولانا محمد علی نے جولائی سنہ ۱۹۲۳ء میں آل انڈیا پارٹیز کانفرنس کی مگر یہ کانفرنس کامیاب نہ ہو سکی اور مولانا کا مقصد پورا نہ ہوا۔ اُسکے باوجود مولانا نے ہندو مسلم اتحاد کے لئے بہت کوشش کی مگر یہ سب ناکام رہی۔ آخر کار مولانا گول میز کانفرنس میں شریک ہونے کے لئے انگلستان پہنچے اس وقت آپ بیمار تھے۔ ڈاکٹروں نے مولانا سے کہا کہ آپ کی بیماری خطرناک ہے اور آرام کی ضرورت ہے سفر آپکے لئے مضر ہے۔ محمد علی نے اس بات کی پرواہ نہ کی اور انگلستان روانہ ہو گئے۔ گول میز کانفرنس میں مولانا نے ہندو مسلم اتحاد کے لئے بیحد کوشش کی مگر ناکام رہی۔ مولانا محمد علی نے گول میز کانفرنس کے نمائندوں

کو روانہ کیا۔ اس دفعہ آپ انگریزی ادب میں بی۔ اے۔ کی ڈگری لے کر واپس لوٹے ہندوستان آنے کے بعد رامپور ہائی اسکول کے پرنسپل اور پھر افسرِ تعلیمات مقرر کئے گئے۔ یہ نوکری مولانا کو اس وجہ سے زیادہ پسند آئی کہ لوگوں میں حسد پیدا ہو گیا تھا اور آپکے خلاف سازشیں شروع ہو گئی تھیں اُس زمانے میں کوئی اپنی ذہانت اور لیاقت سے ترقی کرتا دیکھا جاتا تو اسکو بدنام اور اس عہدے سے نکلنے کے لئے اسکے خلاف سازشیں کرتے تھے، مولانا آزاد طبیعت اور نڈر واقع ہوئے تھے اس لئے ایسے ماحول میں کیا نباہ سکتے، آپ نے فوراً اس ملازمت کو خیرباد کہا۔ دورانِ تعلیم میں جب آپ انگلستان میں تھے آپکی ملاقات بڑودہ کے ولیعہد کنور فتح سے ہوئی اور دونوں میں گہرے دوستانہ تعلقات پیدا ہو گئے، جب کنور صاحب کو معلوم ہوا کہ مولانا نے رامپور کی نوکری چھوڑ دی ہے۔ تو انھیں بہت اصرار کرکے بلایا اور محکمۂ افیوں کا افسر اعلیٰ مقرر کر دیا، مولانا اس نوکری کو بھی چار سال تک بڑی دیانتداری اور ایمانداری سے انجام دیتے رہے اور پانچویں سال اس سنہری خدمت کے صلے میں آپکو ضلع نوساری کا کمشنر مقرر کیا گیا۔ اس وقت مولانا نے عوام اور غریبوں کے لئے بہت سی بھلائیاں کیں ان دنوں کنور صاحب کا انتقال ہوا جسکے سے مولانا کو بیحد صدمہ ہوا اور دل نوکری سے اچاٹ ہو گیا۔ اسکے علاوہ آپنے مسلمانوں کی حمایت میں "ٹائمز آف انڈیا" میں چند مضامین شائع کئے جس سے کونسل کو آپکی یہ حرکت بُری معلوم ہوئی اور اُسنے مولانا سے جواب طلب کیا تو مولانا نے کونسل کو منہ توڑ جواب دے دیا جسسے سبھی حیرت میں رہ گئے۔ اس کے بعد کونسل نے یہ قانون جاری کیا کہ گورنمنٹ کے ملازم کوئی سیاسی مضامین شائع نہ کریں۔ اس سے مولانا کا دل نوکری سے اُٹھ گیا۔ اور اس ملازمت کو بھی خیرباد کہا۔ مولانا نے انگریزی میں "کامریڈ" اور اردو میں "ہمدرد" اخبار جاری کئے۔ آپ کی انگریزی اور اردو تحریروں نے ملک میں ایک ہنگامہ برپا کیا کہ حکومت نے ضمانت ضبط کر لی جس سے مولانا کو مالی نقصان ہوا اور اخبار بند کر دیا گیا۔

جب ہندوستان پھر میں آزادی کی تحریک شروع ہوئی تو ہر جماعت کے افراد سرگرم عمل نظر آنے لگے مسلمانوں میں بھی بیداری پیدا ہوئی، اور ۱۹۰۶ء میں مسلم لیگ قائم ہوئی۔ آپ نے لیگ کے نظام العمل کے ترتیب اور اسکے قواعد و ضوابط بنانے کا کام نہایت خوش اسلوبی اور جانفشانی کے ساتھ انجام دیا۔ آپ ہی پہلے شخص تھے جنہوں نے لیگ میں اعلان کیا کہ لیگ کا اصل مقصد ہندوستان کو آزاد کرنا ہے۔ یہ کہدینا آسان نہیں تھا۔ کیونکہ برطانیہ کا ڈر ساری دنیا کو لگا ہوا تھا۔ اور ہر بڑی سی بڑی سلطنت اسکی طاقت سے

مولانا محمد علی مرحوم

زاہد حسین جذبی I یوسی

مولانا محمد علی ۱۸۷۸ء میں رامپور میں پیدا ہوئے۔ آپ بچپن ہی سے باپ کی سرپرستی سے محروم ہو گئے اور آپکی تعلیم و تربیت کی ذمہ داری آپکی والدہ کے سپرد ہوئی۔ محمد علی کے دو اور بھائی ذوالفقار علی اور شوکت علی تھے

مولانا کی اُردو و فارسی کی ابتدائی تعلیم گھر پر ہی ہوئی۔ اس ابتدائی تعلیم حاصل کرنے کے بعد آپکی والدہ نے تینوں بیٹوں کو بریلی ہائی اسکول میں داخل کرا دیا۔ اگرچہ مولانا بہت کم سن تھے مگر بڑے ذہین اور حاضر جواب تھے بہت کم عرصے میں آپ نے اپنے ساتھیوں اور استادوں کے دلوں میں باعزت جگہ پیدا کر لی۔ اسکول بھر میں آپ مشہور ہو گئے، ہائی اسکول کی تعلیم ختم کرنے کے بعد آپ اور آپکے بھائی شوکت علی علیگڈھ کالج میں داخل ہو گئے کالج کی علمی سوسائٹیوں میں نہایت دلچسپی اور جوش سے حصہ لیا کرتے تھے اور کالج میں بھی اپنے لئے ممتاز جگہ حاصل کی۔ مولانا بڑے ذہین تو تھے مگر قدرت نے آپکو حافظہ بڑی فیاضی سے عطا کیا۔ مولانا کا حال یہ ہوتا تھا کہ سال بھر کھیل اور کالج کی سوسائٹی کی سرگرمیوں میں مشغول رہتے اور جب امتحان کے لئے دو یا تین ماہ رہ جاتے تو اسباق کا مطالعہ کرکے امتحان کی تیاری کرنے میں مشغول ہو جاتے اور امتیازی نمبروں کے ساتھ کامیاب ہو کر اپنے ہم جماعتوں کو حیرت میں ڈال دیتے۔ انگریزی تحریر و تقریر میں اس قدر مہارت حاصل کی تھی کہ جب کبھی کالج یونین پروگرام میں انگریزی مقررین میں آپکا نام ہوتا تو انگریز پروفیسر بھی نہایت خوشی سے آپکی تقریر سننے آتے اور تقریر سنکر دنگ رہ جاتے تھے۔ بی۔ اے کا امتحان پاس کر چکے تو مولانا کی والدہ کو خیال ہوا کہ آپ کو سول سروس کے امتحان میں شریک ہونا چاہیے۔ کیونکہ اسکے بغیر کسی اونچے عہدے کی سرکاری ملازمت ملنا دشوار تھا۔ اس لئے آپ کو انگلستان روانہ کیا گیا۔ مولانا لنکن کالج آکسفورڈ میں داخل ہو کر سول سروس کے امتحان کی تیاری میں مصروف ہو گئے۔ وہاں آپ سیاسی اور ادبی مضامین میں خاص دلچسپی لیا کرتے تھے اس لئے آپکی توجہ اہنی مضامین پر رہی اور دوسرے مضامین سے لاپرواہ رہے۔ جس کا نتیجہ ہوا کہ سول سروس امتحان میں ناکام ہو گئے

آپ کی والدہ نے اس ناکامیابی کے مطلق پرواہ نہ کی۔ اور انہوں نے مولانا کو دوبارہ انگلستان

شاعری کو بیکاری کا ایک شغلہ تصور کئے ہوئے ہیں۔ آجکل شعراء کی وہ عزت نہیں کی جا رہی ہے جس کے وہ مستحق ہیں۔ ان سب کے علاوہ آجکل چند احباب پر جن میں ایک جملہ بھی درست لکھنے کی صلاحیت نہیں "شاعر بننے کا" جنون سوار ہو گیا ہے۔ اس جنون کے تحت شعر و شاعری کا شرمناک حد تک خون کیا جا رہا ہے۔ ہم نہایت عاجزی سے اُن غلط انداز احباب سے درخواست کرتے ہیں کہ وہ "شاعر بننے" سے باز رہیں کیونکہ جیسا کہ ہم نے اوپر بیان کیا ہے شاعری خدا کا ایک عطیہ ہے جو سب کو نصیب نہیں ہوتا اور شاعر "بنتا نہیں" بلکہ "پیدا ہوتا ہے"۔

مضمون کو ختم کرنے سے پہلے ہم ان نوجوان دوستوں کو جن کو شاعری سے "فطری" لگاؤ ہے اور جو حقیقت میں شاعر کہلانے کے لائق ہیں۔ یہ صلاح دیتے ہیں کہ وہ مشق جاری رکھیں اور ایسے مضامین پر طبع آزمائی کریں جس سے ملک و قوم کی آن پر آنچ نہ آنے پائے۔ ہو سکے تو کسی قابل استاد سے اپنے کلام کی اصلاح کرا لیا کریں تاکہ فنی عیوب دور ہوں۔ اسی مقصد یعنی شاعری کی اصلی عظمت کو اور شاعر کی حقیقی قدر و منزلت کو منظرِ عام پر لانے کی خاطر ہم نے قلم اُٹھایا ہے اور اُمید ہے ناظرین کو ہماری اس رائے سے اتفاق ہو گا۔

ختم شد

کے بہت پہلو ہماری نظروں کے سامنے آتے ہیں. شاعر سماج کا آئینہ ہے. وہ ایک ایسا مفید آلہ ہے جو حال کی زندگی میں تحریک پیدا کرنے کے ساتھ ساتھ تعمیر مستقبل کے بھی کام آتے. شاعر کے کلام میں قوم کے لئے کوئی نہ کوئی مفید پیغام چھپا رہے. جیسا کہ اقبال کے متعلق سرمدی نے لکھا ہے. ے

تیرا کلام کیا ہے اک جلوۂ کلیمی
ہر لفظ میں ہے جس کے اک طور کا فسانہ

شاعر کی شان میں چند ٹوٹے پھوٹے جملے عرض کر دینے کے بعد ہم شاعری کی طرف متوجہ ہوتے ہیں.

شاعری کیا ہے ؟ شاعری ایک بے حد لطیف پُر لطف اور ظاہر میں آسان لیکن حقیقت میں مشکل ترین فن ہے، جو سب کو حاصل نہیں ہوتا. شاعری ایک خداداد ملکہ ہے. یہ ایک ناقابل انکار حقیقت ہے کہ "شاعر پیدا ہوتا ہے نہ کہ بنتا ہے" شاعری بہترین اور مفید آلہ ہے جس سے شاعر اپنے محسوسات، اپنے خیالات، اپنے تأثرات، اور اپنے جذبات دوسروں تک پہنچاتا ہے. شاعری ایک اعلیٰ اور آزمودہ ذریعہ ہے، جس کی وساطت سے شاعر اپنی قوم کے افراد کو ان کے تساہل سے روشناس کراتے ہوئے ان کے بجھے ہوئے دلوں کو پھر سے ابھارتا ہے. سوئی ہوئی قوم میں نئی روح پھونکتا ہے. شاعری ایک لہلہاتی کھیتی ہے، جس کو شاعر اپنے خون جگر سے سینچتا ہے شاعری ایک گنگناتی ندی ہے. جس کو شاعر اپنے جذبات کے تھپیڑوں سے متحرک بناتا ہے، شاعری ایک سدا بہار گلشن ہے، جس کو شاعر اپنے حسین، دلکش، دلفریب، اور نازک خیالوں اور رعنائیوں کے پھولوں سے مزّین کرتا ہے شاعری دراصل شاعر کے تفکرات کا عکس ہے. کسی نے خوب کہا ہے کہ "شاعر کا کلام اس کی سیرت کا آئینہ دار ہوتا ہے" یہ مقولہ غالب اقبال حالی اور اسی نوع کے دیگر شعراء پر صادق آتا ہے. ان سب کے علاوہ شاعری زبان کے ادبی خزانے کا ایک گوہر نایاب ہے جس کی آب و تاب پر اُس زبان کے ادب کا دارومدار اور اس زبان کی بقاء کا انحصار ہے.

ہم کو افسوس کے ساتھ اس امر کا اظہار کرنا پڑتا ہے کہ موجودہ زمانہ میں چند احباب

شاعر اور شاعری پر ایک طائرانہ نظر

محمد رحمت اللہ II یو ۔ سی

ابتدا ہی میں ہم یہ عرض کر دینا بہتر سمجھتے ہیں کہ نہ تو ہم کوئی شاعر ہیں اور نہ ہی ہمارے آباد اجداد میں سے کوئی شاعر تھا ۔ پھر سوال یہ پیدا ہو گا کہ میں نے اس مضمون پر قلم اٹھانے کی جرأت کیوں کی ۔ اس کا جواب آپ کو مضمون کے اختتام پر خود ہی مل جائیگا ۔

شاعر اور شاعری پر جدا جدا روشنی ڈالنے سے قبل ہم کو یہ دیکھنا ہو گا کہ شاعر اور شاعری میں کیا نسبت ہے ۔ جس طرح کرنوں کو سورج سے چاندنی کو چاند سے، خوشبو کو پھول سے، مٹھاس کو شہد سے، ظلمت کو شب سے، ٹھنڈک کو برف سے، تپش کو آگ سے، جھنکار کو پائل سے، جذبات کو انسان سے، ایک فلسفی کو اپنے فلسفے سے اور ایک ادیب کو اپنے ادب سے جدا رکھنا مشکل بلکہ محال ہے اسی طرح ایک شاعر کو اس کی شاعری سے جدا کر کے جانچنا نا ممکن امر ہے ۔ شاعر اپنی شاعری کی وجہ سے زندہ رہتا ہے ۔ اسی طرح شاعری، شاعر کے دم خم سے باقی رہتی ہے ۔

شاعر کون ہے؟ شاعر بنی نوع انسان کا ایک ایسا فرد ہے جو فطرت کا ترجمان ہوتا ہے ۔ شاعر کا دل جذبات کی موجیں مارتا دریا ہے، جس میں کئی طوفان اٹھتے ہیں اور کئی آندھیاں آتی ہیں ۔ شاعر وہ شخصیت ہے جو اپنے دل کے سمندر میں اٹھنے والے جذبات کی طغیانی کو، اپنے دماغ میں بسے ہوئے رنگین مگر تشنۂ تکمیل ارادوں کو، اپنی ناکام تمناؤں کو، اپنی سوتی ہوئی قوم کی غلط فہمیوں اور بزدلی کو، اپنے درد دل کو، اپنے سوز جگر کو، طلوع آفتاب کے دلربا نظاروں کو، لیلائے شب کی پرہول ظلمتوں کو، کسی جانفزا وادی کے پر لطف اور راحت بخش سکوں کو، کسی کافر ادا نازنین کے عارضِ رنگین، توبہ شکن ادائیں، ہوش ربا جمال، موزوں خط و خال اور عنبریں زلفوں کو، غرض قدرت کے ہر دلکش نظارے کو اور اپنے سنجہائے جگر کو مناسب اور موزوں الفاظ کی مالا میں پرو کر صفحۂ کاغذ پر موتیوں کی شکل میں جڑ دیتا ہے ۔ شاعر وہ انسان ہے جو اپنے ماحول کا ترجمان ہوتا ہے اور اپنے محسوسات کو ظاہر کرتا ہے ۔ چنانچہ غالب کی شاعری میں ان کی ہم عصر زندگی

ثابت ہوگا۔ اور محبت اِسلئے کرتی ہے کہ اُنکا باپ ہے۔ حقیقی معنی میں انکا خیرخواہ مربی اور بھلے بُرے کا خیال رکھنے والا ہے یاد رکھنا چاہیئے کہ ہر محکمے اور شعبہ میں غیر مفید اور شریر عناصر ہوتے ہیں۔ اسی بنا پر اگر افسر اعلیٰ تنبیہہ وقت بروقت کرتا رہے تو اس ادارہ یا تعلیم گاہ کا ڈسپلن خراب نہ ہوگا۔

غزل

سید عبدالعزیز۔ I یوسی

چلے آتے ہیں ہم ملک عدم سے ابھی منزل ہے کوسوں دور ہم سے
یہ کیوں روٹھی ہوی ہے کامیابی رواں ہے جوئے خوں کیوں چشم نم سے
سحر شاید نہ ہوگی زندگی کی بگڑ بیٹھی ہے وہ شام الم سے
ادائیں ہیں اُدھر ابرو پہ بل ہے ادھر چھلنی جگر ہے تیر غم سے
وہ میرے دل کی دنیا دیکھتے ہیں پڑا ہے کام انکو جام جم سے

تری بنجائیگی بگڑی عزیز اب
خدائے پاک کے فضل و کرم سے

تھا۔ ان بزرگوں کو کم عمری میں ہی اپنے اپنے مذہب کی مقدس کتابوں کی تعلیم ملتی تھی اور اخلاقی درس ملتا تھا مذہبی پیشواؤں کے کارنامے ان کے گوش تک پہنچتے تھے۔ وہ مغربی تہذیب کے ماحول میں رہ کر بھی اپنے قومی اخلاق اور خصائل سے بیگانہ نہ ہوتے تھے۔ ان بزرگوں کے سامنے بیٹے کی مجال نہیں تھی کہ عشق و محبت کا نام لے یا کسی نوجوان لڑکی کے حسن کی تعریف کرے لیکن آج زمانہ نے زندگی اور اخلاق کی کایا پلٹ دی ہے۔ اب عالم یہ ہے کہ باپ اور ماں، بیٹا اور بیٹی دونوں ایک ساتھ پہلو بہ پہلو سینما گھر میں بیٹھے ہیں اور عشق و محبت کی تمام واردات حسن و شباب کی تمام کیفیات ان کی نظر سے گزرتی ہیں اور پھر گھر لوٹ کر ان پر تنقید اور تبصرہ کیا جاتا ہے۔ یہی نہیں بلکہ لڑکی ایکٹر کی جرأت اور اس کے کمال کی تعریف کرنے لگتی ہے تو بیٹا ایکٹریس کے حسن و جمال اور اس کی ناز و ادا کی تعریف کے پل باندھتا ہے۔ آخر گفتگو سینما کے ایک دوگانوں پر ختم ہوتی ہے۔

بہر حال یہ وہ ماحول ہے جسمیں پلکر ہمارے نونہالا قوم کالج میں آتے ہیں لیکن یہاں پہنچ کر جو ماحول انہیں ملتا ہے وہ بھی کچھ اس قسم کا ہوتا ہے کہ ان سے بلند اخلاق اور اعلیٰ کیریکٹر کی توقع نہیں ہو سکتی۔ چونکہ ایک طرف مخلوط تعلیم اور دوسری طرف ڈرامے اور ناٹک وغیرہ نتیجہ یہ ہوتا ہے کہ اسمیں ذہنی یکسوئی اور سکون قلب باقی نہیں رہتا۔ جب طالب العلم ان چیزوں سے محروم ہو جاتا ہے تو وہ اخلاق اور تہذیب وغیرہ پر کیسے غور و خوض کر سکتا ہے۔

اوپر کہا جا چکا ہے کہ ڈسپلن رہتا نہیں بلکہ رکھا جاتا ہے یعنے اس کا تعلق طلباء سے اتنا نہیں جتنا کالج کے پرنسپل کی لیاقت اور قابلیت انتظام سے ہے۔ بعض حضرات کا یہ خیال ہے کہ ڈسپلن کے معنی رعب قائم رکھنا ہے۔ اس لئے کالج کے افسر اعلیٰ کو چاہیے کہ وہ اپنے ماتحتوں یا طلباء کے ساتھ زیادہ خلا ملا نہ رکھے۔ ان کے ساتھ بے تکلف بولے نہیں۔ خصوصاً یہ بات انگریزوں میں زیادہ پائی جاتی تھی۔ انکا خیال تھا کہ ہر کس و ناکس سے گفتگو کرنا گویا اپنا وقار کھو دینا ہے۔ میرے کہنے کا مطلب یہ نہیں ہے کہ وہ کسی سے گفتگو نہ کریں۔ بلکہ افسر اعلیٰ کا برتاؤ طلباء اور اسکے ماتحتوں کے ساتھ بالکل ایک با اصول باپ کا سا ہونا چاہیئے۔ با اصول باپ سے اسکی اولاد ڈرتی بھی ہے اور محبت بھی کرتی ہے۔ ڈرتی اس لیے ہے کہ وہ با اصول ہے کسی غلط بات سے چشم پوشی نہ کریگا اور حق کے معاملے میں حق گو

زندگی پر ضرور پڑیگا اور بُرے نتائج برآمد ہونگے۔ اگرچیکہ وہ کسی شعبہ میں کام کریں لیکن خوشحال اور کامیاب زندگی بسر کرنے کے لائق نہیں ہونگے۔ عام طور پر لوگوں کو یہ خیال ہے کہ ڈسپلن اور اخلاقی اصلاح دونوں ایک دوسرے کے مترادف ہیں۔ لیکن ان دونوں میں بہت زیادہ تفاوت ہے کیونکہ اخلاق بنتے ہیں بنائے نہیں جاتے اسی طرح ڈسپلن رہتا نہیں بلکہ رکھا جاتا ہے۔ آج ہر اسکول کالج کے لکچرار اور پروفیسر کو یہی شکایت ہے کہ طلباء کے اخلاق اور اطوار درست نہیں ہیں۔ ان میں ڈسپلن نہیں ہے ابھی بتایا جاچکا ہے کہ اخلاق اور ڈسپلن دو الگ الگ چیزیں ہیں یعنی ہم کو اس طرح کہنا چاہیے کہ طلباء کی اخلاقی حالت درست نہیں ہے نہ کہ ان میں ڈسپلن نہیں ہے۔

کالج میں جو طلباء آتے ہیں وہ اسکولوں سے آتے ہیں۔ اس بناء پر طلباء سے یہ امید رکھنا کہ کالج میں داخلہ کے بعد فوراً اخلاقی اعتبار سے بدل ہو جائیں گے۔ صحیح نہیں ہے کیونکہ اخلاقی عادات و اطوار اور طبیعت کے رجحانات کے نشو و نما اور ان کی پختگی کا دور اصلی ہائی اسکولوں میں گزر جاتا ہے۔ اسکول کی فضا میں اگر کوئی لڑکا اچھا ہے تو کالج کی فضا میں اچھا رہیگا۔ اگر اسکول کے دور میں کسی لڑکے کے اخلاق بدل چکے ہیں تو کالج میں داخل ہونے کے بعد بھی اس کے اخلاق میں کوئی فوری تبدیلی نہیں ہوگی۔ اب دیکھئے آجکل ہمارے ہائی اسکولوں کی کیا حالت اور ان کے اساتذہ کا کیا حال ہے اور کس حد تک تعلیم دی جاتی ہے۔ اور کہاں تک طلباء کو اخلاقی تعمیر میں مدد ملتی ہے۔ طلباء کے اخلاقی تعمیر و اصلاح کے فوائد صرف اسکول اور گھر کے ماحول سے مل سکتے ہیں لیکن زمانہ موجودہ میں طلباء اس سے محروم رہتے ہیں۔ وجہ در اصل یہ ہے کہ دونوں جگہ عموماً ایسے ہوتے ہیں کہ طالب علم کو کسی بھی اخلاقی تعمیر کی مدد نہیں ملتی۔ جہاں تک گھر کا تعلق ہے تو چند مہذب تعلیم یافتہ اور شائستہ گھرانوں کو چھوڑ کر آج کل غربت اور افلاس جہالت اور بعض اور دیگر وجوہ کی بناء پر ہماری سوسائٹی کی جو حالت ہے وہ محتاج بیان نہیں ہے زندگی کے اعمال اور افعال پر جسمانی خواہشات کا کس درجہ غلبہ ہے کہ انسان کی روحانی اور اخلاقی وجدان جن پر اخلاق فاضلہ کی تعمیر ہوتی ہے روز بروز کمزور ہوتے جاتے ہیں ان کی اس کمزوری کا مظاہرہ روزانہ مختلف شکلوں اور صورتوں میں ہوتا رہتا ہے۔

ان کے علاوہ چند گھر مہذب اور شائستہ ہوتے ہیں ان کا بھی اکثر و بیشتر یہ حال ہوتا ہے کہ بیٹے کو اسکول میں داخل کرنے کے بعد والدین اخلاقی نگران اس کی تعمیر سیرت میں کوئی دلچسپی نہیں لیتے اور اس کو

بقیہ صفحہ ۵ پر

اسکول کے ماحول اور اسکی فضا کے سپرد کر دیتے ہیں لہٰذا اس کا اثر اچھا نہیں پڑتا بلکہ اب رہا اسکول کا ماحول۔ ہر شخص جانتا ہے کہ آجکل اسکول کے اساتذہ تنخواہوں کی کمی کی وجہ سے خصوصاً اس کا شکار ہوتے ہیں۔ یہی بات ہے کہ اسکول کے اساتذہ کا معیارِ زندگی پست ہوتا ہے۔ اپنی ضروریات پوری کرنے کے لیے انھیں مختلف کام کرنے کی مجبوری درپیش ہوتی ہے۔ جب صورتِ حال یہ ہو تو ان کے بلند اخلاق اور اعلیٰ کیرکٹر جن کا اثر ان کے شاگرد پر پڑتا ہے۔ بس کی کیا توقع رکھ سکتے ہیں۔ ان اساتذہ میں کافی تعداد ان لوگوں کی ہے جو اپنے کلاس کے طلباء کی معمولی معاوضہ پر ٹیوشن بھی کرتے ہیں اور اب شاگرد اپنے استاد کو ایک ساتھی سمجھنے لگتا ہے اِس بنا پر استاد کی وہ عظمت وہ ادب احترام جو شاگرد کے دل میں ہونا چاہیے نہیں ہوتا اور جس کے باعث اخلاقی تعمیر میں استاد سے شاگرد کو مدد مل سکتی تھی، وہ بالکل مفقود ہو جاتی ہے، کچھ مالی پریشانی اور کچھ ذہنی انتشار ان سب کا نتیجہ یہ بھی ہوتا ہے کہ اساتذہ تو اسکولوں کی چار دیواری میں بُرے بھلے کسی طرح کلاس روم میں پہنچ کر اپنا گھنٹہ پورا کر دینے سے واسطہ ہوتا ہے اور بس۔

اس کے علاوہ بچوں کے اخلاق اور سیرت کی نگرانی کا کوئی خیال نہیں رہتا۔ کلاس روم سے باہر طلباء ان کے سامنے شور و غل مچا رہے ہیں اور دنیا بھر کی بے ہودگیاں کر رہے ہیں۔ مگر اساتذہ کو اتنی جرأت نہیں ہوتی کہ انہیں سمجھائیں اور انہیں نصیحت کریں۔ اساتذہ میں جو کام کرنے کی اسپرٹ، خلوص، ہمدردی اور طلباء کے ساتھ پدرانہ اور مربیانہ برتاؤ ہونا چاہیے۔ ان میں نہیں ہوتا تو نتیجہ یہ برآمد ہوتا ہے کہ طلباء کو نہ تو اسکول زندگی میں ان کا سر و سامان مہیا ہوتا ہے اور نہ گھر میں۔ آج کل جو حال ہے وہ تمام پر عیاں ہے یعنی گوشے گوشے میں سینما، گھر گھر ایکٹریسوں کے فوٹو، اُدھر فلمی گانے اِدھر رقص و سرود، نہ مذہب کا ذکر نہ برائیوں پر روک ٹوک نہ برائی پر لعنت نہ اخلاق فاضلہ کا چرچا، اب خود ہی سوچیے جب طالب علموں کا یہ فعل اور یہ رجحان ہو تو ان سے اخلاق فاضلہ کی کب توقع کی جا سکتی ہے۔

ہمارے اسلاف پر نظر ڈالیے ان لوگوں نے انگریزی تعلیم بھی حاصل کی اور اعلیٰ تعلیم کے لئے ولایت بھی گئے اور وہاں دو تین سال کا قیام بھی کیا۔ اِس کے باوجود مجموعی حیثیت سے ان لوگوں میں جو شرافت تہذیب، بڑوں کا ادب، چھوٹوں پر شفقت تواضع، مروت، ہمدردی، اور خلوص اور اخلاقی بلندی ہے اس کا سبب یہی ہے کہ ان بزرگوں کا بچپن جس ماحول میں بسر ہوا وہ آجکل کے ماحول سے بالکل برعکس

خفتہ را خفتہ کے کند بیدار" کا قول صادق آئے گا۔

ہم یہ دیکھ رہے ہیں کہ ہمارے طالب علم ہر حیثیت سے پیچھے رہ گئے اور ہر فن میں ناکارہ ثابت ہو رہے ہیں۔ اس کی اصلی وجہ یہ ہے کہ وہ اپنے علم و فضل، اخلاق و عمل اور کردار اور کیریکٹر کو نہیں سمجھے ہیں۔ اس حالت کی مثال بارش کے پانی کی سی ہے۔ وہی بوندیں ہیں جو سبزہ زار پر گرتی ہیں تو لالہ و گل پیدا کر کے اسے گلزار بنا دیتی ہیں۔ اور جب یہی بوندیں کسی گندی اشیاء کے ڈھیر پر پڑتی ہیں تو دل ہوی بدبو اٹھا کر اسے فضا میں پھیلا دیتی ہیں۔ علم کے لئے وسیع حوصلہ، اعلیٰ ظرف اور بلند نظر درکار ہے۔ جب تک ایسی سوسائٹی ہمارے طالب علموں میں پیدا نہ ہو ہم اچھے نتیجہ کی امیدان سے نہیں رکھ سکتے۔ دوسری بات یہ ہے کہ ہمیں خود بھی اپنے موجودہ نظام تعلیم میں تبدیلی پیدا کرنی چاہئے جس پر عمل پیرا ہونے سے آج کل جو عام خامیاں ہمارے ہونہار بچوں میں پائی جاتی ہیں وہ دور ہوں۔

دیگر ترقی یافتہ ممالک میں یہ قانون رکھا گیا ہے کہ طالب علم کو مدرسہ روانہ کرنے سے چند دن قبل ماہر ڈاکٹروں کے سامنے معائنہ کے لئے پیش کیا جاتا ہے۔ یہ ڈاکٹر بڑے غور و خوص اور توجہ سے طلباء کا امتحان کر کے معلوم کرتے ہیں کہ کس لڑکے کو کس فن کے ساتھ زیادہ دلچسپی ہے۔ اس اعتبار سے وہ کس فن میں زیادہ کامیاب ہو سکتا ہے۔ ڈاکٹروں کی یہ رپورٹ والدین کے لئے قطعی حکم رکھتی ہے چنانچہ طالب علم کے لئے آئندہ تعلیم اسی رپورٹ کے مطابق دلائی جاتی ہے۔ اس کا نتیجہ یہ ہوتا ہے کہ وہ اپنے کام کو پوری دلچسپی سے انجام دیتا ہے۔ نیز خوش بھی رہتا ہے لیکن ہمارا طریقہ کچھ اور ہے۔ ہر ایک تعلیم یافتہ پر نوکری کا بھوت سوار ہو گیا ہے۔ گو کہ طالب علم اس کا اہل ہو یا نہ ہو، اپنی تعلیم میں دلچسپی رکھتا ہو نہ رکھتا ہو، والدین مجبوراً اس کو مدرسہ یا کالج روانہ کر دیتے ہیں۔ وہ بادل ناخواستہ مدرسہ یا کالج آنے جانے پر مجبور ہو جاتے ہیں تو بتائیے ایسے طلباء میں علم و اخلاق، تہذیب و احترام و ادب کہاں تک پایا جائیگا۔

اب ایک دوسری بات یہ ہے کہ کالجوں میں ڈسپلن کیسے قایم کیا جائے۔ اگر طلباء میں تنظیم اور ضبط کا مادہ نہ پایا جائے اور ان کی طبیعت آئین کی پابندی کی خوگر نہ ہو تو اس کا اثر ان کی آئندہ

بقیہ صفحہ ۴ پر

ہمارے طالب علم

جناب صفدر حسین صاحب لکچرار نیو کالج مدراس

یہ مانی ہوئی بات ہے کہ جب کبھی کوئی ملک غلامی کی زنجیروں سے نجات پالیتا ہے تو اس ملک میں تعلیم کا معیار بہت اونچا ہوجاتا ہے طلباء کی علمی استعداد بہتر ہوجاتی ہے۔ ان کے اخلاق واطوار اور پسندیدہ ہوتے ہیں، لیکن ان توقعات کے برخلاف موجودہ صورتِ حال یہ ہے علمی اور فنی استعداد زوال پذیر ہے۔ اس کا اندازہ ہماری موجودہ تعلیم گاہوں سے لگایا جاسکتا ہے، تہذیب گویا مفقود ہی ہوگئی ہے بزرگوں کا اور خاص طور پر اساتذہ کا ادب اور احترام، ان کا لحاظ اور پاس جو ایک طالب علم کے فرائض اولین میں سے تھا روز بروز کم ہوتا جارہا ہے۔ آئندہ قوم کے رہبر اور پیشوا وہی ہونگے جو آج طالب علم کہلاتے ہیں۔ اس بناء پر انھوں نے تعلیم کی برکات سے فائدہ نہ اٹھاکر اپنے اخلاق واطوار کو نہیں بنایا اور اپنے اندر صالح کردار اور عمل پیدا نہیں کیا تو کل یہ ملک کی باگ کیسے سنبھال سکتے ہیں؟ اور قوم کو ان سے کیا فائدہ پہنچے گا؟

آج عام طور پر اسکولوں اور کالجوں میں تعلیم کا معیار جو پست ہوتا جاتا ہے اس کی وجہ یہ ہے کہ ہمارے اساتذہ میں خاصی تعداد ان لوگوں کی ہوتی ہے جنہوں نے کسی خاص مضمون میں کوئی ڈگری حاصل نہ کی تھی لیکن جب سرکاری ملازمت کی توقع نہیں رہی اور ناکامی نظر آئی تو وہ بادل ناخواستہ اسکول میں ٹیچر یا کالج میں لکچرار بن گئے۔ ایسے اساتذہ میں صحیح ذوق کا فقدان ہوتا ہے۔ جب ان میں ذوق نہیں ہے تو وہ اپنے شاگردوں میں علم کا ذوق اور دلچسپی کیسے پیدا کراسکتے ہیں۔ بقولِ سعدی رحمۃ اللہ علیہ :-

عالم کہ کامرانی و تن پروری کند
او خویشتن گم است کرا رہبری کند

گویا ٹیچر یا لکچرار، طالب علم کے سامنے ایک نمونہ اخلاق واطوار ہونا چاہیے۔ اگر ان میں ہی ان تمام صالح کردار کا فقدان ہو تو وہ اپنے شاگردوں کو کب راہِ راست پر لا سکتے ہیں۔

بسم اللہ الرحمن الرحیم

حمد

از حضرت عبدالقدوس صاحب شاداںؔ مدظلہ
(مینجر صدیق سرائے۔ مدراس)

پتا تیرا بتا سکتا نہیں کوئی کہاں تو ہے
مکین لامکاں تو ہے نشان بے نشاں تو ہے

ہو الظاہر، ہو الباطن نے راز افشا کیا تیرا
حقیقت ہے یہی تیری عیاں تو ہے نہاں تو ہے

فسوں کاری کہیں تیری، کہیں جادوگری تیری
نظر میں اہل بینش کے تماشائے جہاں تو ہے

تلاطم خیز موجیں ہیں ستم انگیز طوفاں ہے
مری کشتی کا مولا، ناخدائے مہرباں تو ہے

تیری تنویر نے تاریک گھر کو کر دیا روشن
مرے سینے میں، دل میں اور آنکھوں میں نہاں تو ہے

کسی پہلو قرار آتا نہیں تیری جدائی میں
مریضانِ محبت کو مسیحائے زماں تو ہے

مظالم ہیں فلک کے اور مصیبت کا زمانہ ہے
تعجب ہے کہ پھر شاداںؔ جہاں میں شادماں تو ہے

...MARA PUBLIC ...
17 M...
MADRAS

Printed by V. G. Mohanavelu, at Mohan Press, Triplicane, Madras-5, Edited and Published by Mr. J. Franco, M.A., L.T., (Principal), New College, Madras-14.